

Η ΑΡΧΟΥΣΑ ΣΥΖΥΓΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ

Εἰς πράξεις τέσσαρας.

ὑπό

Μ. ΔΑΝΑΣΣΗ.

Ἐκδίδεται νῦν τὸ δεύτερον ὅλως μετερρυθμισμένη.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΤΥΠΟΙΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΖΕΛΛΙΤΖ.

—
1873.

Η ΑΡΧΟΥΣΑ ΣΥΖΥΓΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ

Εἰς πράξεις τέσσαρας.

ὑπὸ

Μ. ΔΑΝΑΣΣΗ.

Ἐκδίδεται νῦν τὸ δεύτερον ὅλως μετερρυθμισμένη.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΙΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΖΕΛΛΙΤΖ.

1873.

SISMANOGLIO

Πάν αντίτυπον μὴ φέρον τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφὴν
μου θεωρεῖται ὡς ἐκ τυποκλοπίας προερχόμενον, καὶ
ὡς τοιοῦτον καταδιώκεται.

 **SISMANOGLIO
MEGARIKO**

ΠΡΟΣΩΠ

Ἡ ΑΡΧΟΥΣΑ ΣΥΖΥΓΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΡΓΥΡΗΣ, ἔμπορος πλούσιος.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ, σύζυγος τοῦ Ἀργύρη ἐρωμένη δὲ τοῦ Ἀκκίδου.

ΝΙΝΟΣ, υἱός

ΦΩΦΩ, θυγάτηρ

{ αὐτῶν.

ΑΚΚΙΔΗΣ, ἐρώμενος τῆς Ἀφροδίτης.

Α. ΛΙ, ἐρώμενος ἐπίσης τῆς Ἀφροδίτης.

ΕΥΘΥΦΡΩΝ, γνῶριμος τοῦ Ἀργύρη.

ΑΘΗΝΑ, σύζυγος τοῦ Εὐθύφρονος.

ΜΟΣΚΟΥ, ὑπηρετρία

ΑΝΑΝΙΑΣ, ὑπηρετής

{ τῆς Ἀφροδίτης.

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ, ὑπηρετής τοῦ Λαλίου.

ΑΤΡΟΜΙΔΗΣ, Διδάσκαλος Ἑλλην.

ΖΑΧΑΡΑΚΙΑΣ, γραμματοκομιστής.

—
Ἡ σκηνὴ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἡ ΑΡΧΟΥΣΑ ΣΥΖΥΓΟΣ

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ θάλαμον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀργύρη πολυτελῶς εὐτρεπισμένον. Εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ ὑπάρχει θύρα συγκοινωνοῦσα μετὰ τῆς λοιπῆς οἰκίας, πρὸς δὲ τὰ ἄριστερά ἐτέρα συγκοινωνοῦσα μετ' ἐνὸς μόνου δωματίου.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΑΡΓΥΡΗΣ (μόνος).

Πῶς διάβολο' νὰ τὰ κάμω τώρα! Ἐγὼ εἶμαι νὰ στίσω! Τὸ ἓνα, τὸ ἄλλο, τὸ ἄλλο.... καὶ τί; τί νὰ πρωτοσυλλογισθῶ; Τώρα πάλιν ἄλλα κολοκύθια μᾶς ἔβγηκαν ἰστὴ μέση. Ἀκόμη προχθὲς ἐσυμφωνήσαμεν κ' ἐπήραμεν Δάσκαλον γιὰ τὰ παιδιὰ, μόλις ἔχει πέντε, δέκα μαθήματα καμωμένα, καὶ σήμερα, λέγει, ἡ κοκκωνάμας θέλει καὶ καλὰ νὰ τὸν ἀλλάξῃ. Ὅριστε πράγματα! Τί ἄνεμος τῆς καπνίζει ἵστα μυαλὰ καὶ κάθε ὥρα μου κάνει ἀλλαγὰς; ὁ ἓνας μάτια μου τῆς βρωμᾶ, ὁ ἄλλος δὲν τῆς μυρίζει, ὁ ἄλλος, ἔξέρω γώ!..... Καὶ τί διάβολον νὰ πῶ τώρα ἵστον ἄνθρωπον; Χωρὶς αἰτίαν, χωρὶς μαῦρο, χωρὶς ἄσπρο' νὰ τοῦ πῶ: Κύριέ μου, κόπιασε ἵστο καλόν! ἡ γυναῖκά μου ἔπηρε ἄλλον Δάσκαλον γιὰ τὰ παιδιὰ!.... Καὶ δὲν εἶν' αὐτὸ μόνον ποῦ με ζαλίζει, παρὰ ποῦ αὐταῖς ἡ συχναῖς ἀλλαγὰς ἐγγίζουσι καὶ τῇ σακκουλά μου! Βέβαια! γιὰτὶ πλήρωσ' τὸν ἓνα δύο μέραις παραπάνω,

τόν ἄλλο' τρεῖς, τὸν ἄλλο' πέντε, αὐτὸ εἶνε ἀφανισμὸς τῆς σακκούλας! Μὰ ποιὸς τὰ συλλογίζεται τέτοια πράγματα· ἐκείνη θὰ σκοτιστῇ γι' αὐτά; Ἄς ἦν καλὰ ὁ καυμένος ὁ Ἀργύρης. Αἶντε! Ἀργύρη, πλήρωσ' ἐδῶ, Ἀργύρη μέτρησ' ἐκεῖ, κι' ἄς ἔχη δρόμο!..... Ἐστὴν ὀργή' νὰ πᾶς γιὰ γυναῖκα! Ἀφ' ὅτου τὴν πῆρα οὔτε μίαν ἡμέραν δὲν εἶδα καλήν. Ἄν κάμη κανεὶς ἔτσι..... τὴν πιάνουν τὰ νεῦρά της· ἄν κάμη ἀλλοιῶς.... τὴν πιάνει κεφαλόπονος· ἄν περπατῇ ἴσια.... γιατί νὰ περπατῇ ἴσια; ἄν παγαίνει στραβά.... γιατί νὰ πάγη στραβά; Καὶ τί; καὶ τί; Ὄλω ἀναποδιά εἶνε! καὶ τὸ πειὸ καφερό' εἶνε ποῦ μήτε μίαν ἡμέρα' δὲν ἀφίνει τὴ σακκούλά' μου νὰ ἡσυχάση, παρά.... Ἄχ! καὶ τί νὰ κάμω; Ὅπως κι' ἂν τὰ κάμω ὅλα κακὰ καὶ ψυχρὰ μοῦ βγαίνουν. Ὅλα ξεσπάνουν ἰστὸ δικό' μου τὸ κεφάλι. Ἄχ! τί κακὸ' εἶν' αὐτό; τί κακὸ'!.....

(Εἰσέρχεται ἡ Ἀφροδίτη).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ καὶ ΑΡΓΥΡΗΣ.

ΑΦΡΟΔ. — Καλὲ τί ξεφωνητὰ εἶν' αὐτά; τί θὰ ποῦν ὅλαις αὐταῖς ἡ φωναῖς; Ἐδῶ ἤλθες νὰ μυρολογήσης μὲ τὸ ἄχ καὶ μὲ τὸ βάχ σου; Καλὸ' κι' αὐτό! μήποτε χειρότερα! Ἐθαρροῦσα πῶς συνέβηκε κανένα *extraordinaire*, ἀφοῦ ἤκουσα τέτοιο μυρολόγι, κι' ὡς νὰ μ'πῶ μέσα ἐπαραλόγιασα.

ΑΡΓ. — Pardon, madame, γιὰ τὴν ἀνησυχία' ποῦ σὰς ἔδωκα. Δὲν ἦτονε τίποτε Ἐστενοχωρέθηκα γιατί βλέπω πῶς αὐτοὶ οἱ δοῦλοί μας δὲν κάνουν τίποτε μὲ τάξιν. Ὅρίστε! ὅλαις ἡ καθέκλαις καὶ οἱ καναπέδες εἶνε σκονισμένοι. Αὐτὰ δὰ ἔβλεπα κι' ἐθύμονα. (Καθ' ἑαυτὸν) Τὶ διάβολον νὰ τῆς πῶ! ἐγὼ ἐσάστισα!

ΑΦΡΟΔ. — Καλὲ μάτια μου, καὶ ποιὸς σ' ἔδωκε τὴν ἄδεια' νὰ θυμόνης γιὰ τὰ πράγματα τοῦ ἰσπιτιοῦ μου; Τί μοῦ κόπηκες ἐδῶ μέσα! πᾶ!....

ΑΡΓ. — Μὰ ἐγὼ δὲν σὰς εἶπα τίποτε. Ἐθύμονα μονάχος μου. (Καθ' ἑαυτὸν) Ὅ,τι κι' ἂν πῶ αὐτὴ εἶνε ἀπιαστος ἀνεμος.

ΑΦΡΟΔ. — Καλὸ' κι' αὐτό! μονάχος του ἐθύμονεν ὁ ἄνθρωπος! μονάχος του! κι' ἐσήκωσε τὸν κόσμὸ' ἰστὸ ποδάρι μὲ τὰ μυρολόγια του. Ἀφοῦ χίλιας φοραῖς σὲ τὸ πα καὶ τὸ ξέρεις πῶς μ' ἐνοχλοῦν ἡ φωναῖς σου καὶ ἡ κουταμάραις σου, ἐσὺ πάλιν τὸ γουδι τὸ γουδο χέρι! Δὲν εἶμαι λοιπὸν ἐγὼ ἡ νοικοκερὰ τοῦ ἰσπιτιοῦ μου; δὲν θ' ἀκούωμαι τάχατες ἐδῶ μέσα; Καλὸ μασκαραλίκι κι' αὐτὸ νὰ σὲ πῶ!....

ΑΡΓ. — Μὰ, σὰς λέγω, θαρροῦσα πῶς εἶμαι ἐδῶ μονάχος, καὶ γι' αὐτὸ ἐφώναξα κομμάτι. Ἄν ἤξερα πῶς ἀκούετε, δὲν....

ΑΦΡΟΔ. — Ἐλα Παναγία μου! ἀκόμη τὰ ἴδια κοπανίζει. Τσουγγμένος πάλιν νὰ μὴν ἦσαι; ἡ ἀποκούτιανες πειὸ ὅλως διόλου, καὶ μιλεῖς μονάχος σου! Νὰ σὲ πῶ, αὐτὸ δὰ δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου.

(Εἰσέρχεται ὁ Ἀνανίας).

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΑΝΑΝΙΑΣ καὶ οἱ ῥηθέντες.

ΑΝ. — Κοκκῶνα, Ντάσκαλος ἦρτε μέσα. Τί νὰ πῶ;

ΑΦΡΟΔ. — Νὰ τὸν πῆς πῶς τὰ παιδιὰ σήμερα εἶνε ἄρρωστα καὶ δὲν θὰ κάμουν μάθημα.

ΑΝ. — Ἐάν λὲθ ὕστερα — τί ἔχουνε; — τί νὰ πῶ;

ΑΦΡΟΔ. — Ἄ, χαμένε! σοῦ λέγω νὰ τὸν πῆς πῶς εἶνε ἄρρωστα. Ἀκοῦς;

ΑΝ. — Καλὸ. Ἀμά.....

ΑΦΡΟΔ. — Φεῦγα σοῦ λέγω!

ΑΝ. — Καλό', κοκκῶνα, καλό'.

(Ἐξέρχεται οὗτος, εἰσέρχεται δὲ ὁ Ἀκκίδης καὶ κάθηται ἐπὶ τινος ἔδρας).

— — —
ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΡΓΥΡΗΣ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ καὶ ΑΚΚΙΔΗΣ.

ΑΡΓ. — Ἐκάμετε λοιπὸν τὴν ἀπόφασιν γὰρ νὰ πάρετε τὸν ἄλλον Δάσκαλο; Δὲν θὰ ἦτονε φαίνεται αὐτὸς καλὸς, καὶ γὰρ τοῦτο.....

ΑΦΡΟΔ. — Καλὸς, κακὸς δὲν ξεύρω. Ὅσον θὰ τὸν ἀγοράσω ἐγὼ καὶ μ' ἐρωτᾷ ἂν ἦτονε καλὸς. Ἐνας ἄς ἦνε, κί ὅποιος θέλει ἄς ἦνε. Νὰ ἤωρα ποῦ θὰ σκοτιστῶ καὶ γι' αὐτό. Θέλω νὰ τὸν ἀλλάξω.... Αὐτὸ εἶνε.

ΑΡΓ. — Ἄφοῦ τὸ θέλετε, δὲν ἀντιστέκομαι· μὰ μὲ φαίνεται ὡς ἐντροπὴ νὰ τὸν ἐβάλλωμεν χωρὶς αἰτίαν.

ΑΦΡΟΔ. — Χωρὶς αἰτία, τί θὰ πῆ; Πρέπει τάχατες νὰ ὑπάρχη καὶ αἰτία γὰρ νὰ τὸν ἀλλάξω; Νόστιμο' κί αὐτό! Ἐνας ἀπολίτιστος ἐκεῖ, ποῦ δὲν νοιώθει κουκουῦτσι ἀπὸ τὸ λεπτὸν ἐκεῖνο τὰκ τὸ Γαλλικόν! ἤθελες ἀκόμα νὰ τὸν ἔχω, αἶ;

ΑΡΓ. — Ὅπως ἀγαπάτε· μὰ....

ΑΦΡΟΔ. — Τί μὰ καὶ ξεμά; Ἦλθε ἴσθην ἰδέαν μου ν' ἀλλάξω τὸν Δάσκαλον, καὶ θὰ τὸν ἀλλάξω. Ἐσὺ νὰ μὴν ἀνακατόνεσαι ἰσὲς δουλειᾶς ποῦ δὲν σε πᾶνε. Αὐτὸ εἶνε ὀδικήμου δουλειά.

ΑΡΓ. — Πολὺ καλὰ· μὰ....

ΑΦΡΟΔ. — Πάλιν μὰ!.... Καλὲ δὲν ὑποφέρεται αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!

ΑΡΓ. — Τάχατες ἤθελα νὰ σᾶς ῥωτήσω τί θὰ τοῦ πῆτε.

ΑΦΡΟΔ. — Θὰ τοῦ πῶ ὅ,τι θέλω. Περιέργον!

ΑΡΓ. — Μὰ....

ΑΦΡΟΔ. — Ὦχ! c'est dégoûtant! μὰ καὶ μὰ καὶ μὰ! καὶ πάλιν μὰ! καὶ ὄλω μὰ! (Πρὸς τὸν Ἀκκίδην) Βλέπετε κατάστασιν!

ΑΚΚΙΔ. (Ἀνεγειρόμενος). — Ἐχει δίκαιον ἡ madame. Ἄφοῦ δὲν τὸν θέλει θὰ τὸν ἀλλάξῃ. Εἶνε κί αὐτὸ κανένα μεγάλο' πρᾶμμα;

ΑΡΓ. — Μὰ δὲν εἶπα ἐγὼ τὸ ἐναντίον. Ἐρώτησα μόνω μὲ τί τρόπον θὰ τοῦ τὸ πῆτε.

ΑΦΡΟΔ. — Θὰ τοῦ τὸ πῶ ὅπως θέλω, σὲ εἶπα.

ΑΚΚΙΔ. — Βέβαια! νὰ ἡ ὥρα ποῦ θὰ συλλογισθῇ κανεὶς καὶ γὰρ τέτοια πρᾶμματα.

ΑΦΡΟΔ. — Αἶ, ὀρίστε! Δὸς του νὰ καταλάβῃ, γιὰτι μὲ συγχίζει.

ΑΡΓ. — Pardon! δὲν εἶπα ἄλλο πῶς θὰ συλλογισθῇ κανεὶς, μὰ....

ΑΦΡΟΔ. — Οὐφ! Καλ' αὐτὸ πειὸ δὲν τραβιέται! Μ' ἔπιασαν τὰ νεῦράμου! Ἄχ! ἀααάχ!!!

ΑΚΚΙΔ. — Μὴ στενοχωρεῖσθε madame.

ΑΦΡΟΔ. — Καλὲ εἶνε γὰρ νὰ σκάσῃ κανεὶς, ὄχι μοῦ λέτε νὰ μὴ στενοχωρεθῶ· πᾶ! πᾶ! πᾶ! Παρακαλῶ, δώσετέ με τὸ χέρισας. Ὦχ! je n'en pais plus!

(Ἀναχωρεῖ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἀκκίδου).

— — —
ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΑΡΓΥΡΗΣ (μόνος).

Αἶ! ἡ δουλειὰ μας πάγει γαῖτάνι! Δὲν μπορῶ πειὸ μῆτε νὰ μιλήσω, μῆτε νὰ τὴν ῥωτήσω τίποτα· ξεμπέρδεψε!.... Μὰτί παραξενεύομαι τάχατες; μηγάρις καὶ σήμερα εἶνε ἡ πρώτη φορὰ; Εἶνε τώρα τόσα χρόνια ποῦ τὴν ἔχω, καὶ ἀπὸ τότε κάθε μέρα ἔχομεν ταῖς ἰδικαὶς ἱστορίαις. Νὰ σὲ πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἤργησα μὰ τὴν πέτυχα, ἄ! Τί ὀργὴ θεοῦ νὰ κάμω; αὐτὴ ἦτονε τῆς τύχηςμου. Τώρα πρέπει νὰ τὴν ἀφήσω νὰ κάνῃ ὅ,τι

θέλει, χωρίς να 'βγάλω 'μιλιά'. Μὰ μήπως καὶ καμμιὰ φορά' ἤναντιώθηκα 'σ τὴ' θέλησί' της; Ὁ κακομοίρης τῆς κάνω ὅ,τι κι' ἂν 'πῆ, καὶ ποτέ δὲν τὴν ἐπεριώρισα 'σὲ τίποτε· ποτέ δὲν τὴν ἀσκημωμίλησα· πάντα κυττάζω νὰ μὴν 'πῶ τίποτε ποῦ 'μπορεῖ νὰ τὴν πειράξῃ. Μὰ κι' ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος, καὶ θὰ 'μιλήσω καμμιὰ φορά'. Eh bene! μήτ' αὐτὸ τώρα δὲν 'μπορῶ νὰ τὸ κάμω. Πρέπει 'στὸ ἐξῆς Ἀργύρη νὰ 'σαι βουβός!!! ἄχ!... Κι' ὕστερα ἀπ' ὄλ' αὐτὰ ν' ἀκούω καὶ μερικοὺς ἀνόητους νὰ μοῦ λέγουν πῶς εἶν' εὐτυχημένοι ἀπὸ τὸν καιρὸ' ποῦ 'παντρεύθηκαν. Τί κουτοὶ ἄνθρωποι ποῦ 'νε 'στὸν κόσμο! Εὐμορφη εὐτυχία, νὰ σὲ πῶ, ἄ!... Μὰ ἄς δῶ μιὰ νὰ μὴν ἔρχεται πάλιν καὶ ξαναρχίσῃ τῆς φωναῖς. (Ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ θεωρεῖ πρὸς τὰ ἔξω). Ὅχι· δὲν εἶνε κανεὶς. — Τί ἔλεγα;... Ἄ! γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς 'παντρεῖας· χὰ! χὰ! Μέσα σ' ὄλα νὰ 'χω καὶ τὸν κύρ Εὐθύφρων νὰ μοῦ λέῃ πῶς φταίω ἐγώ. Μωρὲ νοῦς! πῶς σὲ φαίνεται; Φταίω ἐγώ! ἐγώ φταίω! per dio! Μὰ τί ὀργή' φταίξιμο' ἔχω; Ἐνα ἔνα τὰ λογαριάζω, μὰ δὲν 'μπορῶ νὰ καταλάβω ποῖο εἶνε τὸ 'δικό' μου φταίξιμο'. Μήπως δὲν τῆς κάνω φορέματα ὅσα ζητήσῃ; ὅσω δὰ γι' αὐτὸ ἡ καρδοῦλά μου καίεται καθ' ἡμέρα, ποῦ ὄλω μὲ τὸν πικρὰ στέκω 'στὸ χέρι, δῶσε, καὶ δῶσε, καὶ δῶσε! καὶ τελειωμὸν δὲν ἔχει αὐτό! Μήπως δὲν εἶν' ἐλεύθερη νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει καὶ μέσ' 'σ τὸ σπίτι κι' ἔξω; μήπως τῆς λέγω ποτέ κανένα ψυχρὸ' λόγος; μήπως δὲν ὑποφέρω πολλαῖς φοραῖς ἐγώ, γιὰ νὰ κάμω ταῖς 'δικαῖς της ὀρεξιαῖς; Τὸ μόνος ποῦ κάνω δὰ κι' ἐγὼ πότε καὶ πότε εἶνε ποῦ θὰ πιῶ τίποτα μαστυχούλαις ἢ μερικαῖς ρουμιαῖς. Αὐτὴ εἶνε ὄλη μου ἡ διασκέδασις, καὶ ὡς κι' αὐτὸ ἡ ἀχάριστη μοῦ τ' ἀποχτυπᾷ. Ἄχ! σὲ καμμίαν ὑπόθεσι' ἢ 'δική της ἢ τοῦ 'σπιτιοῦ δὲν ἀνακατεύομαι, καὶ ὅ,τι αὐτὴ κάμῃ, εἶνε καλὰ καμωμένο· καὶ μ' ὄλ' αὐτὰ εὐχα-

ρίστησι' δὲν ἔχει. Τέλος πάντων ἐγὼ δὲν εὐρίσκω ποῖο' εἶνε τὸ 'δικό μου φταίξιμο'. Μὰ... κάποιος ἔρχεται. Νὰ μὴν ἦν' ἐκείνη καὶ μ' ἀκουσε; ἀλλοίμονον!... Ἄ, ὄχι· εἶν' ὁ κύρ-Εὐθύφρων.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΕΥΘΥΦΡΩΝ καὶ ΑΡΓΥΡΗΣ.

ΑΡΓ. — Καλῶς ὤρισες, κύρ-Εὐθύφρων.

ΕΥΘ. — Πῶς περνᾷς, κύριε Ἀργύρη, καλῶς;

ΑΡΓ. — Πῶς νὰ περνῶ, ἀδελφέ; Ὅλω βάσανα καὶ τυραννίαις· αὐτὰ εἶν' τὰ καλά μου. Σήμερα πάλιν εἶμασταν 'σ τὴν κακὴ' μας!

ΕΥΘ. — Πάλιν τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς; Τί εἶχετε; τί ἔτρεξε;

ΑΡΓ. — Τι νὰ τρέξῃ! μηγάρις σήμερα εἶν' ἡ πρώτη φορά; τὰ συνηθισμένα, καθὼς τὰ 'ξέρεις. Σήμερα εἶχαμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ Δασκάλου.

ΕΥΘ. — Τί ἱστορίαν; Μήπως ἔφυγεν ὁ Διδάσκαλος τῶν παιδιῶν;

ΑΡΓ. — Ὅχι, ἀδελφέ· μακάρι νὰ 'φευγε!

ΕΥΘ. — Τότε λοιπὸν τί;

ΑΡΓ. — Ἡ γυναῖκά μου θέλει νὰ 'βγάλῃ αὐτὸν καὶ νὰ φέρῃ ἕνα ἄλλον.

ΕΥΘ. — Διατί;

ΑΡΓ. — Ἄλλος τώρα! μ' ἐρωτᾷ διατί! Διότι θέλει νὰ τὸν 'βγάλῃ ἀδελφέ!

ΕΥΘ. — Χωρὶς λόγον;

ΑΡΓ. — Τὸν λόγος τὸν 'ξέρει ἡ ἴδια· νὰ ὄλω γιὰ νὰ 'ξοδιάζομαι ἐγώ.

ΕΥΘ. — Αὐτὸ δὲν τὸ καταλαμβάνω.

ΑΡΓ. — Καὶ δὲν 'ρωτᾷς κι' ἐμένα ἂν τὸ καταλαβαίνω; Ἰσα, ἴσα γιὰ τοῦτο δὰ κι' ἐγὼ ἠρώτησα, νὰ μοῦ 'πῆ τάχατες γιὰ ποῖαν αἰτίαν τὸν 'βγάλλει, καὶ τότε

δὰ ἐστενοχωρήθηκεν, ἐθύμωσεν, ἐξεφώνησε κί ὕστερα, ὕστερα ἔφυγε.

ΕΥΘ. — Πολλάκις, κύριε Ἀργύρη, σοὶ ὠμίλησα περὶ τοῦ ἀντικτιμένου τούτου, καὶ πάλιν τώρα σοὶ λέγω ὅτι πταίεις σὺ ὁ ἴδιος, καὶ δι' αὐτὸ ὑποφέρεις τὰ δεινὰ ταῦτα. Ὁ ἴδιος πταίεις, ὁ ἴδιος!...

ΑΡΓ. — Μὰ, κύρ-Εὐθύφρον, ἰσὲ τί φταίω ἐγώ; εἰπέ μου σὲ παρακαλῶ. Μήπως αὐτὴ δὲν γάνει ἐδῶ μέσα ὅ,τι θέλει; Δὲν εἶνε αὐτεξούσια; τὴν ἐμπόδισά ποτε εἰς τίποτε;

ΕΥΘ. — Ἄ! ἄ! ἴσα, ἴσα αὐτὸ εἶνε ὅλον τὸ κακόν.

ΑΡΓ. — Ποιό;

ΕΥΘ. — Αὐτὸ, τὸ ὅποιον εἶπες.

ΑΡΓ. — Πῶς γάνει αὐτὴ ὅ,τι θέλει;

ΕΥΘ. — Βέβαια διότι τότε κάμνεις καὶ σὺ ὅ,τι θέλει ἐκείνη, καὶ οὐδέποτε ὅ,τι θέλεις σὺ. Δηλαδή καθίστασαι τοιοῦτοτρόπως ἄνθρωπος ἄνευ θελήσεως, ἐξαρτώμενος καθ' ὅλοκληρίαν ἀπὸ τῆς θελήσεως ἐκείνης. Ὅτι δὲ αὐτὸ εἶνε κάκιστον πρᾶγμα δὲν ἀπαιτεῖται μέγας νοῦς διὰ νὰ τὸ ἐννοήσητις.

ΑΡΓ. — Καλὲ, τί λὲς ἰσ τὴ ζωὴ σου; Ἀφοῦ τώρα ποῦ κίχ δὲν τῆς λέγω, καὶ καθὼς δὰ λέει ὁ λόγος «στόμα ἔχω καὶ ἴμιλιά» δὲν ἔχω», καὶ πάλιν γάνει αὐτὰ ποῦ κίγει φαντάσου λοιπὸν τί θὰ ἴκαμνεν, ἂν τῆς ἴμιλαῖσα, κί ἂν τὴν ἐπεριώριζα ἰσὲ τίποτε ὦχ! ὦχ! τότε δὰ ἔπρεπε νὰ ναυλώσω καὶ καράβι!

ΕΥΘ. — Θέλεις λοιπὸν νὰ ἄγεις καὶ νὰ φέρεσαι ἀπ' αὐτὴν;

ΑΡΓ. — Μὰ, ἂν ἄγαπᾶς τὸν Θεόν σου κύρ Εὐθύφρον, τί θέλεις νὰ κάμω, ἀφοῦ ὄχι μόνον δὲν μοῦ ἀκούει, παρὰ καὶ νὰ ἴμιλήσω δὲν μ' ἀφίνει;

ΕΥΘ. — Ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ ἀκούσης, κύριε Ἀργύρη, χωρὶς νὰ μὲ διακόψης.

ΑΡΓ. — Καλὰ, λέγε.

ΕΥΘ. — Δὲν ἐννοῶ ὅτι ὁ ἀνὴρ πρέπει νὰ φέρηται τυραννικῶς πρὸς τὴν γυναῖκά του. Ὅχι, βεβαίως. Πρέπει ὅμως νὰ σταθμίζῃ τὰς περιστάσεις καὶ ἀναλόγως νὰ πράττῃ. Ὑπάρχουσι γυναῖκες τῶν ὁποίων ἡ ἀνατροφή δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὸ νὰ φελλίζωσιν ὀλίγα Γαλλικὰ, νὰ παίζωσι δύο ἢ τρεῖς ἤχους ἐπὶ τοῦ πιάνου, νὰ ψιττακίζωσι τετριμμένας τινὰς φράσεις καὶ νὰ κομφεύωνται ἐξωτερικῶς, ἀλλ' ἀπὶ ἀρχῆς ἐμόρφωσαν τὴν ψυχὴν των μὲ τὸν ἀληθῆ αὐτῆς στολισμὸν, δηλαδή τὸν ὀρθὸν λόγον.

ΑΡΓ. — Καλὲ, ποιαῖς εἶν' αὐταῖς; δὲν μοῦ λὲς;

ΕΥΘ. — Μὴ μὲ διακόπτεις. Ὑπάρχουσι πολλαὶ τοιαῦται, κύριε Ἀργύρη, καὶ θὰ τὰς ἴδῃς ἂν λάβῃς πείραν τῆς κοινωνίας. Ἄλλαι δὲ, καίτοι σπερούμεναι παιδείας καὶ ἐπικτήτων προ-ερημάτων, ἔχουσιν ὅμοις φυσικὰ προτερήματα, δι' ὧν σχεδὸν ἀναπληροῦται ἡ πρώτη ἔλλειψις. Αἱ τοιαῦται γυναικες ὅσον οἶόν τε κρίνουσιν ὀρθῶς περὶ τῶν πραγμάτων, καὶ πρὸς τοιαύτηντινὰ σύζυγον ὁ ἀνὴρ ὀφείλει νὰ φέρηται πάντοτε εὐγενῶς, νὰ συμβουλεύῃ αὐτὴν ὡς καλὸς σόντροφος ὁσάκις ἡ ἀνάγκη τὸ ἀπαιτεῖ, καὶ νὰ συσκέπτηται μετ' αὐτῆς περὶ τῆς τῶν τέκνων του ἀνατροφῆς, καὶ περὶ τῆς ὅλης οἰκονομίας τοῦ οἴκου του.

ΑΡΓ. — Ἄχ! κύρ-Εὐθύφρον μου, καλὸ πρᾶμμα εἶν' ἡ οἰκονομία, μὰ ποῦ εἶνέ την;

ΕΥΘ. — Εἶνε εἰς τοὺς οἴκους τοὺς ἔχοντας καλοὺς κυβερνήτας. Ἄλλ' ἄφες με νὰ τελειώσω... Εἶπον λοιπὸν περὶ τῶν γυναικῶν, τὰς ὁποίας ἐγὼ ἀποκαλῶ καλοανατεθραμμένας. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ γυναῖκες, ἔχουσαι μόνον τὸ ἐπιχρύσωμα τοῦ κακῶς νοουμένου πολιτισμοῦ. Ἡ τρομερὰ αὐτὴ μᾶστιξ καθιστᾷ αὐτὰς ἀναισθήτους πρὸς πᾶν ὀρθόν διὸ καὶ ἔχουσι μεγάλας

καὶ ἀλλοκότους ἀπαιτήσεις ἢ διὰ τὸ γένος ἢ διὰ τὸν πλοῦτόν των.

ΑΡΓ. — Σωστά ἴσάν τὴν ἴδική μου.

ΕΥΘ. — Δυστυχῶς. Ὁ ἀνὴρ λοιπὸν, ὅστις εἶχε τὸ αἰτύχημα νὰ λάβῃ διὰ σύντροφον τοιαύτην τινὰ γυναῖκα, ἔχει χρέος οὐχὶ νὰ παραβλέπῃ, οὐχὶ νὰ ὑποκύπτῃ εἰς πᾶσαν θέλησιν αὐτῆς, ὥστε οὕτως νὰ καθίσταται τυφλὸν ὄργανον τῶν ἀνοησιῶν καὶ παραδρομῶν της, ἀλλ' ὀφείλει νὰ δεικνύηται αὐστηρὸς ἀμέσως ἀπ' ἀρχῆς, καὶ νὰ περιστέλλῃ ὅπως δύναται αὐτὰς τὰς ἀνοήτους ὀρμάς της.

ΑΡΓ. — ὦ! αὐτὸ μόνω ποῦ δὲν γίνεταί. Δὲν δοκιμάζεις νὰ κάμῃς τέτοια πράγματα τῆς ἴδικῆς μου; χά! χά!

ΕΥΘ. — Θὰ ἐδοκίμαζον, ἐάν ἤμην ὁ ἀρμόδιος, καὶ σὲ βεβαίω ὅτι ἤθελον ἐπιτύχει. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρίζηται τις γλυκὺν καὶ εὐγενῆ τρόπον εἰς ὅλας τὰς παρατηρήσεις τὰς ὁποίας πρὸς αὐτὴν θὰ κάμῃ, καὶ διὰ λογικῶν καὶ καταπειστικῶν μέσων νὰ τῇ ὑποδεικνύῃ τὰς ἀσχημίας λόγων ἢ πράξεων ἀνοήτων.

ΑΡΓ. — Καλὲ, ἢ ἴδική μου μήτε μὲ τὸ μέλι τρώγεται μήτε μὲ τὸ ἔξυδι!

ΕΥΘ. — Τρώγεται ὅμως μὲ τὸ ἔξυδόμελον.

ΑΡΓ. — Τί θὰ πῆ αὐτό;

ΕΥΘ. — Θὰ εἶπῃ ὅτι εἰς ὅλα ταῦτα πρέπει ὁ ἀνὴρ νὰ δεικνύηται ὑπερέχων αὐτῆς· δηλοδὴ αἰ πρὸς αὐτὴν συμβουλαί του νὰ περιέχωσιν ἐν τῇ εὐγενεῖ αὐτῶν ἐκφράσει καὶ τόνον τινὰ προσταγῆς, ὥστε, κατὰ τὸ κοινόν, νὰ μὴ ἀφήσῃ ποτὲ νὰ τὸν σύρῃ ἀπὸ τὴν μύτην.

ΑΡΓ. — Πῆς καλλίτερα ἀπὸ τὴν σακκοῦλα!

ΕΥΘ. — Ἄφες ἤδη τὰς ἀστείότητας. Οὕτως λοιπὸν πρέπει νὰ φέρηται ὁ ἀνὴρ εἰς τοιαύτην περίστασιν. Εἰδεμῆ, ἀν' ὑπακούῃ δουλικῶς εἰς ὅλας τὰς τετυφωμένας αὐτῆς θελήσεις, φοβούμενος μὴ παροξύνῃ αὐτὴν κατὰ

τι, ὦ! τότε δὰ τὸν κάμνει ὑποπόδιον τῶν ποδῶν της, ἐπειδὴ αἰσθάνεται τὴν ἑαυτῆς ὑπεροχὴν, καὶ τότε δὲν ἐννοεῖ ἄλλο τι εἰμὴ νὰ προστάξῃ αὐτόν, οὗτος δὲ ἀνευτινὸς ἀντιστάσεως νὰ ὑπακούῃ. Τέλος πάντων ὅσοι ἄνδρες ὑποπέσωσιν εἰς τὸ σφάλμα τοῦτο, βεβαίως ὑποφέρουσι μεγάλα δεινά· πολλὰ δὲ παρατράγωδα συμβαίνουν μεταξὺ τοιούτων ἀνδρογύνων. Ἀλλὰ τὸ μέγιστον δυστύχημα εἶνε ὅτι τὰ τέκνα αὐτῶν λαμβάνουσιν αἰσχίστην ἀνατροφὴν, μιμούμενα, ὡς εἶνε ἐπόμενον, τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν παράδειγμα τῶν γονέων των. Αὐτὴ εἶνε, κύριε Ἀργύρη, ἡ περὶ τούτων γνώμη μου. Πιστεύω δὲ ὅτι δὲν θὰ μετανοήσῃς ἀν' ἀκολουθήσῃς τὴν ὁδὸν ταύτην, ἣν σοὶ ὑπέδειξα.

ΑΡΓ. — Ἄχ! κύρ Εὐθύφρον μου, αὐτὰ ποῦ λές μὲ φαίνονται ἀδύνατα πράγματα.

ΕΥΘ. — Ἀδύνατα;

ΑΡΓ. — Βέβαια. Ἀδύνατα, γιατί δὲν ἴμπορᾶ νὰ τὰ κάμω.

ΕΥΘ. — Καὶ ὅμως εἶνε δυνατά· ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ τις φρόνησιν καὶ ἰδικὴν του θέλησιν.

ΑΡΓ. — Ὅτι κί ἂν ἔχῃ ἐγὼ ἔξυρω πῶς δὲν θὰ ἴμπορέσω νὰ κάμω αὐτὰ ποῦ λές.

ΕΥΘ. — Διατί; εἶπέ μοι.

ΑΡΓ. — Γιατί δὲν θὰ ἴμπορέσω.

ΕΥΘ. — Εἶνε ἀληθὲς ὅτι, ὅταν τὸ τοιοῦτο κακὸν προχωρήσῃ, ὑπάρχει δυσκολία τις νὰ θεραπευθῇ, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ ἀδύνατος ἡ θεραπεία αὐτοῦ, ὅταν τις ἔχῃ σύμβουλον τὴν φρόνησιν.

ΑΡΓ. — Ἄ, μάτια μου! καὶ τὸν διάβολον νὰ ἴχω σύμβουλον δὲν θὰ ἴμπορέσω νὰ κάμω αὐτὰ ποῦ λές. ὦχ! ὦχ! ἡῆρες καὶ γυναῖκα! νὰ πάρῃ ἀπὸ λόγια!

ΕΥΘ. — Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπιμένεις τοσοῦτον εἰς τὰς ἰδέας σου, μὴ παραπονῆσαι τοῦλάχιστον, καὶ ἐννόησον

ὅτι σὺ ὁ ἴδιος γίνεσαι πρόξενος τῆς δυστυχίας σου.

ΑΡΓ. — Πάλιν τὰ ἴδια μοῦ κοπανίζει! Ἄ, κύρ Εὐθύφρων, δὲν εἶν' αὐτὸ, μόν' ἔτσι ἦταν τῆς κακῆς μου τύχης! . . . Τὸ κάτω, κάτω ἀφοῦ ἐκείνη θέλει νὰ πάρῃ ἄλλο Δάσκαλο', ἄς τὸν πάρῃ. Κακὰ ψυχρά· τί μὲ μέλλει;

ΕΥΘ. — (Καθ' ἑαυτὸν) Σπείρω ἐπὶ πετρῶν. (Πρὸς τὸν Ἀργύρην) Δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ λέγῃς τί μὲ μέλλει; διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἂν κρατῆτε τὸν ἕνα διδάσκαλον δέκα ἡμέρας, τὸν ἄλλον δύο καὶ τὸν ἄλλον τρεῖς τότε τὰ τέκνα σας θὰ φορτώσουν τὰ γράμματα ἴστον πετεινό.

ΑΡΓ. — Δὲν λές καὶ τὸ χειρότερον, πῶς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο' ἀδειάζει ἡ σακούλα; μὰ, ὦχ ἀδελφέ! ἄς ἀφήσωμεν τώρα πειὸ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι', κι' ἄς ἢμιλήσωμεν γι' ἄλλα σπουδαιότερα. Τί τιμαῖς λέγουν σήμερα ἴστην πιᾶτσα; ἔμαθες τίποτε;

ΕΥΘ. — Δὲν ἔμαθον. (Καθ' ἑαυτὸν) Ματαίως ἐκοπίασα, διότι δι' αὐτὸν τὰ χρήματα εἶνε τὸ πᾶν.

ΑΡΓ. — Τότε λοιπὸν ἂν ἦσαι γιὰ κάτω, ἄς παγαίνωμεν, γιατί πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ βαποριοῦ.

(Ἀναχωροῦσι· μετ' ὀλίγον δὲ εἰσέρχεται ἡ Ἀφροδίτη).

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ (μόνη).

Ἄ, ἀκόμα τὸ κεφάλι μου εἶναι ζαλισμένο.' Ἔτσι ποῦ μὲ συγχίζει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! . . . Τώρα ἀκόμα ἔφυγεν ναι, ἀκούω τὴν ἢμιλιά' του, καὶ μὲ φαίνεται πῶς ἦτονε ἐδῶ καὶ ὁ κύρ-Εὐθύφρων. Χμ! Ἄς πάγῃ ἴστο καλὸν ὁ κουτός! ἄς μὴ τὸν βλέπω τοῦλάχιστον γιατί τὸν ἀηδίασα τὸν ἀνόητο'. χὰ! χὰ! ὅμως ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος πρέπει νὰ εὐχαριστοῦμαι μ' αὐτόν. Καλὰ τὸν ἴπέτυχα! Γιατὶ ἂν ἦτονε κανένας ἄλλος, ποῖός ἔξέρει ἂν θὰ ἢμποροῦσα κι' ἐγὼ νὰ κάνω ὅ,τι θέλω καὶ νὰ ἢμαι τέλεια ἢνοικο-

κερὰ ἴσε ὄλα. Ἄμὰ ἐγὼ εὐθὺς ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς ποῦ τὸν εἶδα τὸν ἢκατάλαβα πῶς εἶνε τέτοιος χάχας, καὶ γι' αὐτὸ ἐπρόφταξα καὶ τοῦ ἢπῆρα τὸν ἀέρα. Χὰ! χὰ! Ἄς φέρνῃ, ἄς φέρνῃ, κ' αὐτὸ εἶν' τὸ καλλίτερο'. Τέτοιους δὰ ἢανθρώπους δὲν πρέπει κανεὶς νὰ τοὺς ἀφίνῃ νὰ παίρνουν ἀπάνω τους, μόνω νὰ τοὺς ἀρπάξῃ εὐθὺς ἀπὸ τὰ μοῦτρα, γιὰ νὰ ἢμπορῆ ἴστερα νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει. Ἔτσι δὰ τώρα καλὰ τὸν ἔχω, ὦχ! Καὶ βέβαια. . . μιὰ κυρία ὡσὰν ἐμένα νὰ περιορισθῇ μόνω ἴσ αὐτὸν τὸ χὰχα! Ἄ, μὰ τὴν ἢἀλήθεια' εἶνε ἢἀδικο'. Καὶ ποιά ἢἀλλη ἔχει τὴν ἢδικῆ' μου τὴν εὐμορφιά', τὴν ἢανατροφῆ' μου, τὴν εὐγένειά μου, τὸ φέρσιμό' μου, τοὺς τρόπους μου ποῦ δὲν ξεχωρίζω ἀπὸ μίαν Φραντζέζαν, καὶ τόσα ἢἀλλα ἀκόμα; Ποιά ἢἀλλη τὰ ἔχει; ποιά; Καὶ ἀπόδειξις εἶνε πῶς ὄλη ἐδῶ ἢντζοβε ντοῦ δὲν ἀφίνει τὸν γιακά μου, παρὰ ὄλοι ἴσὰν λαγωνικά μὲ κυνηγοῦνε. Ἄν εἶχα λοιπὸν κανένα ἢἀνδρα ποῦ νὰ ἢτριζε τὰ ἢδόντια του, τί θε' νὰ ἢκαμνα τότε; Καλὰ, καλὰ τώρα. Καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφίνω ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρὸς μῆτε τὸ στόμα του ν' ἀνοίγῃ, μῆτε νὰ κουνῆ ἀπ' ἐκεῖνο ποῦ θέλω ἐγὼ, καὶ θὰ τὸν βαστώ πάντα μὲ τὸ ἢἀγριο', γιατί θαρρῶ πῶς ὁ κύρ Εὐθύφρων τὸν συμβουλεύει, κι' ἂν τὸν ἀφήσω ἢμπορεῖ νὰ τ' ἀνοίξῃ τὰ ἢμάτια του καὶ, νὰ σὲ ἢπῶ, αὐτὸ δὲν μὲ συμφέρει. Μὴ σὲ μέλλει, ἢἀντρα μου, κι' εὐρῆκα ἐγὼ τὸν σφυγμό' σου, καὶ τώρα πειὸ εἶνε δύσκολον νὰ μοῦ φύγῃς. (Κάθηται ἐπὶ τινος ἢἑδρας). Οὔφ! ἢἤρχησα νὰ βαρουῦμαι ἐδῶ μονάχη. Ὁ ἢΑκκίδης μοῦ ἢπε πῶς θὰ ἢρθῃ ἴστερα ἀπὸ τρεῖς ὡραις. Πότε θὰ περάσουν! Au moins δὲν φαίνεται νὰ ἢρθῃ κανένας ἢἀλλος ἢ ὁ ἢΛαλίας, ἢ ὁ ἢΙππίας, ἢ ὁ ἢΚαλλωπίδης ἢ en fin κανένας ἀπ' ἐκείνους ποῦ συχνάζουν ἐδῶ. Ὅσῶ νὰ ἢπῆς θὰ περᾶση κομμάτι ἢ ὡρα μὲ κανένα τους. Μόνω νὰ τοὺς βλέπω πῶς χάνουν τὸν νοῦν τους γιὰ ἢμένα, μόνω αὐτὸ

μ'εὐχαριστεῖ ἄν δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ Ἀκκίδης, αὐτὸς ὁ ἄγγελος. (Ἐγείρεται) Οὐφ! ἔπληξα! Δὲν ἔμπορῶ νὰ ὑποφέρω τὸν χωρισμό' του. Πότε θὰ ῥθῃ;.....

(Εἰσέρχεται ὁ Λαλίας).

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ καὶ ΛΑΛΙΑΣ.

ΛΑΛ. — Ἴδου, madame, ἔφθασα. Μ' ἐπεριμένετε λοιπόν;

ΑΦΡΟΔ. — Ἄ! ἐσεῖς εἰσθε;

Λ. — Ὅλος κι' ὄλος. En fin σὰς ἤκουσα.

ΑΦΡΟΔ. — (Μὲ ἀγωνίαν). Τί ἠκούσατε; τί;

Λ. — Ἦκουσα κάτι ποῦ ἐλέγετε.

ΑΦΡΟΔ. — ὦ! je vous en prie νὰ μοῦ πῆτε τί ἠκούσατε.

Λ. — Ἦκουσα ἐκεῖνο ποῦ ἐλέγετε. Ἄ! ἦτο πολὺ εὐχάριστον.

ΑΦΡΟΔ. — Μὰ σὰς βεβαιῶνω πῶς ἐγὼ δὲν ἔλεγα τίποτα. Τί ἠκούσατε λοιπόν; ma foi ἀπορῶ.

Λ. — Ἄ! ἄ! μὴ κρύπτεσθε πλέον, διότι εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ πάθους σας ὠμιλοῦσατε δυνατὰ καὶ σὰς ἤκουσα.

ΑΦΡΟΔ. — Μὲ κάνετε νὰ παραλογιάσω, monsieur Λαλίξ!

Λ. — Madame!

ΑΦΡΟΔ. — Monsieur!

Λ. — Madame!

ΑΦΡΟΔ. — Μὰ, monsieur!

Λ. — Μὴ πλέον, μὴ τὸ κρύπτῃς,

Κι' εἰς ἄβυσσον μὲ ρίπτῃς.

Εἰπέτο καὶ ἐμπρός μου:

— Σὲ ἀγαπῶ, ὦ φῶς μου!

ΑΦΡΟΔ. — Monsieur!

Λ. — Madame! Ἄ, μὴ ἦσθε τόσο κακὴ. Εἶνε δυνατὸν νὰ ἠπατήθῃν τοσοῦτον, ὥστε ν' ἀκούσω ἐκεῖνο τὸ γλυκὺ «πότε θὰ ῥθῃ»; χωρὶς νὰ τὸ πῆτε; Ἴδου λοιπὸν ἐγὼ ἦλθον.

ΑΦΡΟΔ. — (Ἀναπνέει ἐλευθέρως) Ἄχ!.... (Καθ' ἑαυτήν) Δὲν τὸ νοίωσε πῶς ἔμιλουσα γιὰ τὸν Ἀκκίδη-καλά! (Πρὸς τὸν Λαλίαν) Καλὲ σὰς λέγω πῶς ἐκάμετε λάθος.

Λ. — Τέλος πάντων, ma chère, ἀφοῦ θέλετε ἀκόμη νὰ μοῦ τὸ κρύπτετε, ἔστω. Εἰς ἐμὲ ἀρκεῖ ὅτι γνωρίζω πλέον τὰ πρὸς ἐμὲ αἰσθήματα τῆς καρδίας σας.

ΑΦΡΟΔ. — Je vous assure πῶς δὲν γνωρίζετε τίποτε. Ἄλλ' ἄς μιλήσωμεν τώρα γιὰ ἄλλο τίποτε, γιὰτὶ αὐτὸ δὲν θὰ τελειώσῃ.

Λ. — Θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτοῦ ὁ καιρὸς ἂ, εἶμαι βέβαιος. — Καὶ ἄλλο δὰ τί νεώτερα; πῶς διασκεδάζετε; Φαίνεται ὅτι πολὺ σὰς ὠφέλησεν ἡ ἐξοχή, διότι ἔχετε ὠραιότερον χρῶμα ἢ τὸ ῥόδον.

ΑΦΡΟΔ. — Καὶ πῶς, monsieur, μ' εὐρίσκετε καλλίτερην παρὰ πρῶτα;

Λ. — ὦ! certainement ma chère, πολὺ εὐρωστοτέραν καὶ τὸ κυριώτερον ὠραιότεραν, χαριεστέραν, θελκτικωτέραν, ἀβροτέραν καὶ τέραν, τέραν πέραν τοῦ πέραν!

ΑΦΡΟΔ. — Χά! χά! χά! Πολὺ νόστιμος εἶσθε σήμερα. Ὅλα λοιπὸν αὐτὰ τὰ εὐρίσκετε ἐπάνω μου;

Λ. — Ἄ! αὐτὰ εἶνε τὸ ἐλάχιστον μέρος τῆς ἀληθείας διότι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἤξεύρω ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω καὶ ποῦ νὰ τελειώσω. Αἱ χάριτές σας εἶνε ἀνώτεραι παντὸς ἐπαίνου, εἶνε κάτι ἔκτακτον, οὐράνιον, θεῖον, μοναδικόν!....

ΑΦΡΟΔ. — Καλὲ, καλὲ ἐγὼ ἐσάστισα πῶς τὰ πῆτε;

Λ. — Ά, madame, σεῖς ἐσαστίσετε διότι ἠκούσετε μόνον μερικά· ἐγὼ δὲ τί νὰ κάμω; ἐγὼ ὁ ὁποῖος τὰ βλέπω ἐμπρὸς μου ὅλα, ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἔχω ἐνώπιόν μου τοιοῦτον παράδεισον, καί... καί... ὦχ! δὲν τολμῶ νὰ τελειώσω!

ΑΦΡΟΔ. — Ὅχι δά! τελειώσατε, je vous en prie, τελειώσατε.

Λ. — Τὶ νὰ σᾶς εἶπω, ma chère, οἱ λόγοι ἐκπνέουν εἰς τὰ χεῖλή μου ὅταν εὐρίσκωμαι πλησίον σας.

ΑΦΡΟΔ. — Καλὲ τί λέγετε; θέλετε τάχα νὰ πῆτε καὶ περισσότερα;

Λ. — ὦ! καὶ τί λέγω τώρα; μήπως ἤμπορῶ νὰ εἶπω, ὅ,τι αἰσθάνομαι; je vous assure ὅτι καὶ χίλια στόματα ἂν εἶχον πάλιν δὲν θὰ ἤμποροῦσα νὰ ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν. Ἐπειτα, δὲν ἠξέυρω... ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἔχετε ἐπάνω σας κάτι μαγευτικόν, τὸ ὁποῖον μὲ δεσμεύει καθ' ὅλοκληρίαν, καὶ ἐνῶ ὅταν ἦμαι μακρὰν ἀπὸ σᾶς σκέπτομαι πολλὰ διὰ νὰ σᾶς εἶπω, ἅμα σᾶς πλησιάσω τὰ χάνω ὅλα καὶ μένω ὡς ἄγαλμα ἐμπρὸς σας. Ἄ! κυρία πολλάκις σᾶς ἐξεφράσθην... Ἄλλὰ μὲ παρηγορεῖ ὅ,τι πρὸ ὀλίγου σᾶς ἤκουσα νὰ λέγετε. Θὰ μοὶ τὸ κρύπτετε λοιπὸν ἀκόμη;

ΑΦΡΟΔ. — Πάλιν ὅ ἐκεῖνο τὸ ἔγυρίσετε. Mais, mon cher, σᾶς λέγω πῶς ἔχετε λάθος. (Καθ' ἑαυτὴν) Ἄδὲς ἐδῶ ἀνοησία νὰ θαρρῆ πῶς τό ἔλεγα γιὰ τὴν ἀφεντιά του!

Λ. — Εἴσθε πολὺ σκληρά!

ΑΦΡΟΔ. — Αὐτὸ τὸ ἤκουσα κι' ἀπὸ ἄλλους, μὰ δὲν ἠξέυρω ἂν πρέπη νὰ τὸ πιστέψω.

Λ. — Νὰ τὸ πιστεύσητε, madame, ὅχι διότι σᾶς τὸ εἶπον ἄλλοι, ἀλλὰ διότι σᾶς τὸ λέγω ἐγὼ.

ΑΦΡΟΔ. — Πᾶ! καὶ σεῖς εἴσθε περὶ ἀξιόπιστευτος ἀπὸ τοὺς ἄλλους;

Λ. — Δὲν ἐννοῶ τοῦτο, ma chère, ἀλλά...

ΑΦΡΟΔ. — Ἄλλὰ, τί;

Λ. — Ἄλλὰ... ὦχ! εἶμαι ζηλότυπος!

ΑΦΡΟΔ. — Χά! χά! καλὸ' κι' αὐτό! Μὰ monsieur Λαλία εἴσθε πολὺ κουριόζος! Καὶ γιὰτί μὲ ζηλεύετε;

Λ. — Διατί; Καὶ ἐρωτᾶτε τὸ διατί; Διότι, ma chère, διότι, διότι, διότι.....

(Εἰσέρχεται ἡ Φοφῶ σχεδὸν κλαίουσα).

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΦΟΦΩ καὶ οἱ ῥηθέντες.

Φ. — Καλὲ μαμμάκα! τί εἶν' αὐτὸ τὸ κακό! καλὲ μαμμάμου ἐλάτε νὰ δῆτε!

ΑΦΡΟΔ. — Τί εἶνε κόρη μου;

Φ. — Καλὲ μαμμάκαμου, φαντάσου νὰ μᾶς ἔβριζη αὐτὴ ἡ δασκάλισσα, καὶ νὰ μᾶς λήη χίλια λόγια. Καλ' αὐτὸ ποῦ ἔξανακούστηκε;

ΑΦΡΟΔ. — Τί σᾶς λέγει, κόρη μου, ἡ ἀνόητη; Δὲν τῆς εἶπα τόσαις φοραῖς νὰ μὴ σᾶς μαλόνῃ;

Φ. — Καλὲ ν' ἀκούσετε, μαμμά μου, τὴ γλῶσσά τῆς, εἶνε ἄλλο πρᾶμμα. Γιατί δὲν ἠξέραμε τὴ Γεωγραφία μᾶς μᾶς εἶπεν ἕνα σωρὸ λόγια.

ΑΦΡΟΔ. — Ὅριστε ἐκεῖ κατάστασις! νὰ σοῦ βγαίνουν καὶ τέτοιαις ἑστῆ μέση, καὶ νὰ σοῦ κόφτονται κεράδαις ἑστὸ κεφάλι σου. (Πρὸς τὸν Λαλίαν) Ἄνυπόφοροι καταντοῦν αὐτοὶ οἱ Δασκάλοι καὶ ἡ Δασκάλισσαις, θαρροῦν πῶς τὰ παιδιὰ μου εἶνε ἕσαν τοῦ ἑνὸς καὶ τ' ἄλλουνοῦ, καὶ ἔχουν τὴν τόλμη νὰ τὰ μαλόνουν. Ἄ! c' est insupportable!

Λ. — Vraiment κατήντησαν ἔξω τοῦ νόμου. Καὶ ἄλλαι κυρίαὶ καθὼς σεῖς ἔχουν τὰ ἴδια παράπονα. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ μὴ ἐπιτρέπητέ ποτε εἰς αὐτοὺς νὰ μα-

λόνουν τὰ παιδιά σας, διότι καταντᾶ συνήθεια, καὶ τὸ παίρνουν ἔπειτα ἐπάνω των.

ΑΦΡΟΔ. — Certainement, mon cher. Τώρα θὰ πάγω μέσα νὰ τὴν στολίσω καλὰ, καλὰ τὴν ἀνόητη, κι' ἂν πῆ τίποτα, τότε δὰ τῆς δίνω καὶ τὰ παπούτσια 'στὸ χέρι. Νὰ ἡ ὥρα!

(Ἐξέρχεται μετὰ τῆς Φοφοῦς).

ΣΚΗΚΗ Γ΄.

ΛΑΛΙΑΣ (μόνος).

Ἄχ! ma chère Ἀφροδίτη, μετὸ ἔκρυπτες πρὸ τόσο καιροῦ, ἀλλὰ σήμερον πλέον σὲ ἔπιασα. Ἐγὼ ὅμως τὸ ἐννοοῦσα καὶ πρὶν ὅτι με ἠγάπας, ἀλλὰ πάντοτε ὑπῆρχε εἰς τὸ μέσον καὶ ἡ ἀμφιβολία· τώρα δὲ ἐπέισθην ὅτι πραγματικῶς με ἀγαπᾶς. Τὸ ὅτι δὲ ἀκόμη μοῦ τὸ κρύπτεις, ὦ, τοῦτο δὲν βλάπτει, διότι δὲν θὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς καὶ μόνη σου θὰ μοῦ τὸ φανερώσῃς. ὦ! τότε ὅποια χαρὰ! ὅποια τρέλλα! ὅποια τρέλλα! ἄ, Θεέμου, πότε θὰ ἔξημερώσῃ αὐτὴ ἡ περιπόθητος ἡμέρα; (ἐνθουσιωδῶς) Πέτα, ὦ χρόνε, πέτα! Ὀντως αὐτὴ ἡ κατὰκτησις θὰ ἦνε ἀνταξία τοιοῦτου λέοντος, ὡς ἐγώ. Τὸ δὲ κυριώτερον εἶνε ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι νέοι μας θὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακόντους, καὶ ἀπὸ τὴν ζούλιαντους. χμ! Τότε δὰ θὰ σᾶς μάθω ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὰ βάλτετε μετὸν Λαλίαν, διότι ὁ Λαλίας εἶνε Λαλίας· με ἔξεύρετε;

Ἐγώ'μαι ὁ Λαλίας
Τῆς χώρας μας ὁ λέων,
Καὶ εἶνε τολμητίας
Ἐκεῖνος ἐκ τῶν νέων,

Ὅστις 'στὸ θήραμά μου
Χεῖρα θὰ θέσ' ἐπάνω·
Μὲ ὄρκον 'στ' ὄνομά μου
Τὴν κεφαλὴν του σπάνω!

Χμ! αἱ τολμήσῃ κανεῖς νὰ κάμῃ τὸ παραμικρὸν κίνημα καὶ τότε βλέπει. Ἀλλὰ κανεῖς, κανεῖς δὲν θὰ ἔχῃ τόσην ἀνοησίαν νὰ γείνη ἀντεραστής μου, ὅταν μάθῃ ὅτι ἐγὼ ὁ Λαλίας ἐρῶμαι τῆς Ἀφροδίτης.

(Εἰσέρχεται ἡ Μοσκοῦ, καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μένει ἀκίνητος ἀκούσασα τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ Λαλίου, ἔπειτα δὲ πλησιάζει πρὸς αὐτόν).

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΜΟΣΚΟΥ καὶ ΛΑΛΙΑΣ.

Μ. — Μουσιῦ Λαλία, ἡ κοκκῶνά μου σᾶς παρακαλεῖ νὰ καταιβῆτε κομμάτι κάτω 'στὸ περιβόλι γιατί ἐκεῖνη ἐσυγχίστηκε μετὴ Δασκάλισσα καὶ ἐκατέβηκε κάτω γιὰ νὰ ξεσχάσῃ.

- Λ.** — Καλὰ. Ἐκεῖνη σοῦ τὸ εἶπε;
- Μ.** — Ναίσκε· καὶ σᾶς περιμένει κάτω.
- Λ.** — Εἶνε μόνη της;
- Μ.** — Ναίσκε.
- Λ.** — Καλὰ.

(Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

ΜΟΣΚΟΥ (μόνη).

Νὰ πάρ' ἡ ζάλη! ἂν ἤξευρα κι' ἐγὼ χαμπόσα Ἑλληνικὰ θὰ καταλάβαινα τί ἔλεγεν ὁ μουσιῦ Λαλίας· ἔλεγε πῶς «ἐγὼ ὁ Λαλίας ἐρῶμαι τῆς Ἀφροδίτης». Τί θὰ πῆ ἄράγε ἐρῶμαι τῆς Ἀφροδίτης; Μὴ λέγει τάχατες πῶς τὴν ἀγαπᾶ; Κανένα τέτοιο θὲ νὰ'νε. Ὑ-

στερα ῥωτῶ ἐγὼ καὶ μαθαίνω. Μὰ βέβαια αὐτὸ θὰ λέγη, γιὰτὶ κι' αὐτὸς δὰ ὁ Λαλίας, ὡσκαθὼς καὶ καμπόσοι ἄλλοι ποῦ μοῦ κουβαλιοῦνται ἐδῶ πέρα, φαίνεται πῶς πονεῖ τὸ ῥόντιτους γιὰ τὴν κοκκῶνα. χὰ! χὰ! Ἄμ' ἐμεῖς ἢ κακομοίραις τί νὰ κάνωμεν, ἀφοῦ ἢ μεγάλαις κοκκῶναις κάνουν τέτοια; Ἀλλοίμονον!.... Ἄς σκουπίσω τώρα δὰ μιὰ στιγμὴ ποῦ δὲν εἶν' ἐδῶ κανεῖς.

(Ἐξέρχεται μετ' ὀλίγον δὲ εἰσέρχεται κρατούσα σάρωθρον καὶ ἄδουσα).

Ἄχ! Ἐρωτα κακότροπε, τί σοῦ ἄκαμα εἰπέμου, Καὶ μ' ἔρριξες εἰς τὴν ὄρμη' τοῦ ἰδικοῦ σ' ἀνέμου; Ὅσω ψυχρὸς μ' ἐφαίνονταν ἴστα πρῶτα πῶς φυσάει Τόσω φωτιαῖς μοῦ ἀναψε καὶ ἢ καρδιά μ' ἐκάη. Δὲν ἐλυπήθηκες, σκληρὲ, μιὰ νειὰν ὡσὰν ἐμένα; Κι' ἐπέρασες ἴστα στήθημου βέλη φαρμακεμένα! (Καθαρίζει διὰ τοῦ σαρώθρου τὰ ἐπιπλα).

Τί ἔμορφος καναπὲς! τί ἔμορφαις καρέγλαις, τί ἔμορφα πράγματα ποῦ ἔχουν αὐτοὶ οἱ πλοῦσοι! Ὅ,τι κι' ἂν πῆ κανεῖς ὅλα τὰ ἔχουν. Μὰ νὰ σὲ πῶ τὴν ἀλήθεια δὲν τὰ χαίρονται. Τί κατάλαβα ἔγω νὰ ἔχω τέτοια ὠραῖα πράγματα, κι' ὕστερα νὰ μὴν περνῶ μῆτε μιὰν ὥρα καλὴ καὶ μ' ἀγάπη; Ὅριστε τ' ἀφεντικά μου.... Ἐγὼ θαρρῶ πῶς πειὸ δυστυχησμένοι ἀνθρώποι δὲν εἶνε ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς κι' ἔξω. Τί κατάλαβαν πῶς ἔχουν αὐτὰ δὰ ὅλα τὰ καλά, κι' ὕστερα μῆτε μιὰ στιγμὴ δὲν τρῶνε ψωμὶ μερωμένο; Τοῦ κάκου! σὰν δὲν εἶν' τ' ἀνδρόγυν' ἀγ' ἀπημένο.... Ὡς καὶ τὸ τραγοῦδι τὸ λέει:

Ὁ Γάμος εἶνε ὁ δεσμὸς

Ποῦ δυὸ καρδιαῖς ἐνόνει.

Μ' ἂν βραγισθῇ πὸ πουθενά

Μαχαῖρ' εἶν' καὶ πληγόνει.

Βέβαια, ἅμα ἀρχίσῃ τ' ἀντρόγυνο' τὴ γρύνα' βλαστήματα τότε! Ἄ! νὰ ἔχα κι' ἐγὼ καμπόσα παραδάκια

κι' ἐβλεπες.... θὰ σοῦ ἔπερνα ἕναν ἄντρα ποῦ νὰ περνῶ μαζῆ του μέλι καὶ γάλα. Μὰ, ἀνάθεμάσε γιὰ Τύχη!... Ἄ! πάλι ἔχ' ὁ θεός. Εἶμαι ἀκόμη νειὰ καὶ ἔμορφη.... τί ἔξέρεις. Καθένας μὲ τὴν τύχη' του. (Πλησιάζει εἰς τὸ κάτοπτρον). Ὅριστε, κύτταξ' ἐδῶ! τί μάτια εἶν' αὐτά; μαῦρα, μαῦρα ἴσ' ἂν τὴν ἐλήα. Τί φρύδια; θαρρεῖς κι' εἶνε τοῦ κοράκου φτερά. Τί στοματάκι; τί χειλάκια; Διὲς, διὲς ἐδῶ ἔμορφαῖς!!! καὶ νὰ λουσαριστῶ ἄκόμα; ἄλλο τόσο θὰ δείξω. Διὲς ἐσὺ περπάτημα!

(Περιπατεῖ καὶ στρέφουσα τὴν κεφαλὴν παρατηρεῖ τὸ φόρεμά της συρόμενον ἐπὶ τοῦ πατώματος. Ὁ δὲ Ἀνανίας ἐμφανίζεται πρὸ τῆς θύρας καὶ θεωρεῖ αὐτὴν ἄφωνος).

Καὶ νὰ φορέσω καὶ τὸ κουστοῦμί μου; ἴσ' ἂν φρεγάδα βασιλικὴ θὰ μοιάζω. Διὲς ἐδῶ κορμί! ἴσ' ἂν κυπαρίσσι. Καὶ ποιὸς δὲν θὰ τὸ ζουλέψῃ;

(Εἰσέρχεται ὁ Ἀνανίας).

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΜΟΣΚΟΥ καὶ ἈΝΑΝΙΑΣ.

ΑΝ. — Ἐγγὼ τὰ ζουλέψῃ, Μοσκοῦ μου.

Μ. — (Ἐκπλήσσεται). Ἄ! Τί θέλεις ἐσὺ ἐδῶ πέρα;

ΑΝ. — Τέλει ἐσένα, Μοσκοῦ μου. Ἐγλεπα περπατοῦσες, καὶ ἐσένα ἦτανε ἕνα ἄγγελο! Ἐσένα εἶνε πουλὺ ὡμορφο. Ἄχ! Μοσκοῦ μου τρελλὸ ἐμένα τό κανες!

Μ. — Ὡχ, νὰ σὲ χαρῶ! αὐτὰ νὰ τὰ λὲς ἴσ' ἂν κλήδωνα. Ὡς προχτὲς ἄκόμα ἐτρελλαίνουσον μὲ τὴ μαγέρισσα, καὶ μὲρα νύκτα ἀπὸ κοντάτης δὲν ἔφευγες, καὶ τώρα ἀλλάξανε τὰ μυαλά σου;

ΑΝ. — Ἄχ! Μοσκοῦ μου, μαέρισσα ντὲν εἶνε καλό. ντεεεε! ἐσένα πουλὺ πουλὺ ὡμορφο. μαέρισσα ἐγγὼ ντὲν τέλει. γιὰτι ἐτσάκωσα μαέρισσα μὲ σείση μαζῆ ποῦ ἔλεε μαέρισσα τὸ σείση πῶς «ἀαπῶ ἐσένα» τάχατες πῶς μαέρισσα ἀκπάει τὸ σείση, κατάλαβες; Ἄ! ντὲν

τέλει πειό τὸ μαέρισσα ἐγγώ, τέλει ἐσένα Μοσκοῦ μου.

Μ. — Καὶ ἐσὺ ὁ ἴδιος εἶδες τὸ σείση μαζῆ με τῆ μαγέρισσα, καὶ τοῦ ἴλεγε πῶς τὸν ἀγαπᾶ;

ΑΝ. — Ἐγγώ γιὰ! καὶ τὸ μπαξεβάνη τὸ ἄλλο ἴμερα... οὐφ! πῶς λένε Ῥωμαίικα;

Μ. — Ἐχθές;

ΑΝ. — Ἄ! ἐχτὲς τὸ μπαξεβάνη ἴκυνηγοῦσε τῆ Μαρία ἴμέσα μπαξέ γιὰ νὰ πιάνη, καὶ Μαρία ἴτίναζε ἀπάνω του πετρίτσαις, καὶ οὐλο ἴμέρα πίτς, πίτς, πίτς ἴμιλοῦνε. Οὐλα ἐντῶ ἴμέσα ἀπαίει τὸ ἔνα τὸ ἄλλο, οὐλα ἐντῶ ἴμέσα μεἶλο κακὸ ἴκύνουνε. ἴμένα νὰ μὴν ἀπαίη ἐσένα, Μοσκοῦ μου;

Μ. — Φεῦγα, Ἄνανία, φεῦγα. ἴώρα θε νὰ ῥθη ἴ κοκκῶνα ἐδῶ, μόνω ἴφησέμε νὰ κάμω τῆ δουλειά μου. Ἄ! τρέχα!...

ΑΝ. — Μὰ ἴπές, Μοσκοῦ μου, ἀπαῖς ἐμένα;

Μ. — Δὲν ἴξέρω φεῦγα σοῦ λέγω ὀγλίγωρα, γιὰτι θαρρῶ πῶς ἴρχεται ἴ κοκκῶνα.

ΑΝ. — Μάτιάμου, Μοσκοῦ μου, ἔλα ἴπές το ἐμένα ἔνα γλυκὸ ἴλόγο.

Μ. — Καλὰ, καλὰ ἴπήγαινε.

(ἴθει αὐτὸν πρὸς τὴν θύραν).

ΣΚΗΝΗ ΙΔ΄.

ΜΟΣΚΟΥ (μόνη).

Εἶδες ἐκεἶ τὸ νοστιμονεἶδ' τὸ σείση; ὠς προχτὲς μ' ἔκανε τόσους ὄρκους πῶς μ' ἀγαπᾶ, καὶ τῶρα μου ἴμπλέχθηκε με τῆ μαγέρισσα. Μὴ σὲ μέλλει καὶ σὲ διορθόνω!... μὰ, ὦχ! κὶ ἐγὼ δὰ πάλι τὸν ἴχρειάστηκα. Ἄς ἴν' καλὰ ὀ Ζαχαράκιας ποῦ φαίνεται πῶς μ' ἀγαπᾶ. Εἶνε ἔνας ὠραῖος νέος. Σῆμερα, ἄν ἴμπορέσω, θὰ τοῦ μηνύσω πῶς τὸν θέλω νὰ ῥθη.

(Ἐξακολουθεἶ καθαρίζουσα τὰ ἐπιπλα, συγχρόνως δὲ ἴξει).

ἴΌταν σὲ εἶδα ἴχυσες μιὰ ἴσπίθ' ἀπὸ τὰ ἴμάτια
Καὶ μ' ἀναφες καὶ μ' ἔκαμες τὰ στήθη μου κομμάτια.
ἴΑγέρι ποῦ γοργὸ φουῶς καὶ παίρνεις ἴστά φτερά σου
Τοὺς στεναγμούς μου τοὺς πικρούς ἴἐμπρὸς ἴσ ἐκεῖνον

[σιάσου,

Ν' ἀνοίγεται τὸ στόμα του καὶ νὰ τοὺς ἀνασαίνει,
Νὰ τοῦ ἴμπουν μέσα ἴστὴν καρδιὰ ὠς τὸ μαχαῖρι ἴμπαίνει.
Καὶ σὺ πουλάκι ποῦ ἴψηλὰ πετᾶς κατέβα ἴλίγο',
Καὶ δάνεισέ μου τὰ φτερά ἴψηλὰ, ἴψηλὰ νὰ φύγω,
Νὰ μὴ θωρῶ τὸν ἴπιστο' ποῦ ἴπῆρε τὴν καρδιά μου,
Μέσ' ἴστῆ' δροσιὰ' τοῦ οὐρανοῦ νὰ σβύσω τῆ φω-

[τιά μου!

ἴἌ! ἴστερα χωρὶς ἄλλο θὰ μηνύσω τοῦ Ζαχαράκια.
Κὶ αὐτὸς δὰ ὀ ἴΑνανίας καλὸς εἶνε, μόνω τὸν συχαίνομαι, γιὰτι δὲν ἴξέρει διόλου Ῥωμαίικα, κὶ εἶνε μιὰ ἀνοστιὰ ὄσω ἴμιλεῖ. εἶνε δὰ καὶ κομματάκι μπουῦφος, μὰ... Καλὲ ἴσάν τὸ Ζαχαράκια'... (ἴσταται εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου) ἴἌς δῶ καλὰ νὰ μὴν ἴφηκα τίποτε ἀσκούπιστο', κὶ ἴερθη τῶρα ἴ λεγάμενη κὶ ἴρχιση πάλι τὸ ἴξάφαλμο'. (Θεωρεῖ τριγύρω). ἴΌλα εἶνε καλοσκουπισμένα ἴς πηγαίνω. Νὰ ἴρχεται κὶ ἐκεῖνη, γιὰτι ἀκούω τὴν ὀμιλιά της. Καλὰ ποῦ δὲν μ' ἴῆυρεν ἀκόμη νὰ σκουπίζω!

(Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΙΕ΄.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ καὶ ΑΚΚΙΑΔΗΣ.

ΑΦΡΟΔ. — ἴΠῶς σᾶς ἴφάνηκε πάλι αὐτὸ τὸ σημερινό'; Καλὲ πιστεύετε πῶς ἀκόμη εἶμαι συγχισμένη; Αἶ, δὲν τὸν σηκόνει πειό τὸ στομάχι μου, ἐξεμπέρδεψε!.. ἴΣάν τὸν βλέπω μάλιστα ν' ἀνακατόνεται ἴσταῖς ἴδικαῖς μου δουλειαῖς, αἶ, τότε δὰ εἶνε ποῦ.....

ΑΚ. — Δεν πρέπει όμως να τον συνερίζεσθε και σεις.

ΑΦΡ. — Mais, mon cher, πρέπει να υποφέρω ταις άνοησίαις του χωρίς να μιλιῶ;

ΑΚ. — Δεν σᾶς λέγω, ἀλλὰ να τον περνᾶτε ὅπως τοῦ πρέπει, και να μὴ στενοχωρηῆθε.

ΑΦΡ. — Και βέβαια αὐτὸ εἶν' τὸ καλλίτερο, μὰ πάλιν ἴσάν ἀκούω ἀνόητα δὲν μπορῶ να τὰ υποφέρω, και τότε δὰ τοῦ τὰ ψάλλω· ἀλλὰ θαρρεῖς πῶς τον μέλλει ὅσα κι' ἂν τοῦ πῆ κανεῖς; τ' αὐτίτου δὲν ὀρόνει! μόνω ἐγὼ χολοσκάνω.

ΑΚ. — Τότε λοιπὸν πρέπει να μεταχειρισθῆτε κανένα ἄλλον τρόπο'.

ΑΦΡ. — Ὡσάν τί τρόπον;

ΑΚ. — Να τον ἀποφεύγετε.

ΑΦΡ. — Νὰ ἡ ὥρα! Και τον γυρεύω μήπως; Δὲν μπορῶ ὅμως και να μὴν τον βλέπω διόλου ἀφοῦ πειὸ ἔτυχε να ἦν' ἀντρας μου, και εἶνε μέσ' ἰστὸ σπιτι. Τὸ καλὸ δὰ εἶνε ποῦ λείπει ὅλην τὴν ἡμέρα ἰστὸ Γαλατᾶ, και δὲν με σκοτίζει.

ΑΚ. — Ναί βέβαια· αὐτὸ εἶν' πολὺ εὐχάριστον.

ΑΦΡ. — Αἶ, καλὰ· μὰ ἄς τ' ἀφήσωμεν τώρα αὐτὰ, γιατί δὲν ἀξίζει τον κόπο να μιλοῦμεν τόσαις ὥραις γι' αὐτόν, κι' ἄς δοῦμεν πῶς ἀπέρασες χθὲς ἰστὸ Νησί; pas mal θαρρῶ.

ΑΚ. — Au contraire, ma chère. Σᾶς βεβαιόνω πῶς με πολλήν μου δυσαρέσκει τ' πῆγα· ἦτονε ὅμως ἀναγκαία δουλειά, και δὲν μποροῦσα να κάμω διαφορετικά. Ξεύρετε πῶς μόνω ἴσάν εἶνε μεγάλη ἀνάγκη παγαίνω σὲ κανένα μέρος.

ΑΦΡ. — Ἀμὰ ψεύτης ποῦ εἶσαι! ἰστὸ Νησί διασκεδίζει κανεῖς ὥραϊχ.

ΑΚ. — Je vous assure πῶς τόσῳ πολὺ ἔστενοχωρέθηκα, ὅποῦ ἐνόμισα ὅτι ἦτονε δύο αἰῶνες ἢ δύο μέραις

ποῦ ἐκάθησα ἐκεῖ, και δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα, ma parole, ὥστε να ἴρθω ἐδῶ γιὰ να σᾶς ἰδῶ.

ΑΦΡ. — Να τὸ πιστέψω;

ΑΚ. — Σᾶς κάνω ὄρκο'.

ΑΦΡ. — Ἄς ἦνε ἴσάν και τὸ λὲς ἄς τὸ πιστέψω. Ἄμε σήμερα πάλι τί δουλειαῖς εἶχες ἀπὸ τὸ πρῶτ, και ἦρθες τέτοιαν ὥρα;

ΑΚ. — Ἄ! αὐτὸ πιστεύω πῶς τὸ ξεύρετε. Πῆγα ἰστὸ ῥάπτη μου, γιατί βλέπετε πόσῳ ἄθλια μ' ἔρχονται αὐτὰ τὰ τελευταῖα ροῦχα ποῦ μ' ἔστειλε, και με ξεύρετε δὰ πόσῳ καπριτσιόζος εἶμαι ἰστὰ ροῦχάμου.

ΑΦΡ. — Ὡς τόσῳ ὄλα βρίσκεις και τὰ μπαλόνεις. Να σὲ πῶ δὰ δὲν μπορεῖ κανεῖς να σὲ πιᾶση πουθενά.

ΑΚ. — Εἶσθε πολὺ ἄδικη ἂν νομίζετε ἄλλο τίποτε παρὰ ἐκεῖνο ποῦ σᾶς λέγω.

ΑΦΡ. — Καλὰ, καλὰ. Τώρα ὅμως δὲν ἔχεις πειὸ δουλειαῖς. N'est ce pas?

ΑΚ. — Oui, ma chère, και εἶμαι ἰσταῖς διαταγαῖς σας.

ΑΦΡ. — Λοιπὸν αὔριον ἀπὸ τὸ πρῶτ θὰ πᾶμεν με τ' ἀμάξι ἐξω, και θα κάμωμεν τὸ diner ἰστὴν καμπάνια.

ΑΚ. — Μάλιστα.

ΑΦΡ. — Μεθαῦριο ἔλεγα να διασκεδάσωμεν με τὸ καίκι. Θὰ με κομπανιάρης βέβαια.

ΑΚ. — Θέλει κι' ἐρώτημα; Ξεύρετε πῶς τὰ θελήματά σας εἶνε προσταγαὶ γιὰ μένα.

ΑΦΡ. — Τὸ πιστεύω, mon cher, γνωρίζεις ὅμως πῶς εἶνε ἀμοιβαία αὐτὰ μεταξὺ μας. Mais à propos τί λὲς να κάμωμεν γι' αὐτόν τὸ Δάσκαλο';

ΑΚ. — Αὐτὸ εἶνε εὐκολὸ πρᾶμμα. Τοῦ γράφομεν ἕνα γραμματάκι και ξεμπερδεύει ἡ δουλειά.

ΑΦΡ. — Ναί κι' ἐγὼ αὐτὸ ἔλεγα. Να ἐδῶ ἰστὸ τραπέζι ἔχει καλαμᾶρι και χαρτί. Ἐλάτε γράψτε το τώρα, κι' αὔριο τοῦ τὸ δίνει ὁ Ἄνανίας. Ἐγὼ λέγω να τοῦ

γράψωμε' πῶς θὰ κάμουν τὰ παιδιὰ *vacances* κανένα ἕνα μῆνα. Δὲν εἶν' ἔτσι καλλίτερα;

ΑΚ. — Νὰ μὴ γυρεύη ὅμως ὕστερα νὰ πληρωθῇ γι' αὐτὸν τὸν καιρὸ'!

ΑΦΡ. — Δὲν βαρύνεται! τὸ πολὺ πολὺ 'μπορεῖ νὰ τὰ γυρέψῃ μιὰ φορὰ' καὶ 'σὰν δὲν τοῦ τὰ δώκωμε' δὲν θὰ τολμήσῃ πειὸ νὰ τὰ 'ξαναγυρέψῃ. Καὶ τὸ κάτω, κάτω τὸν στέλλω 'στὸν 'Αργύρη, κι' ἄς κάμῃ καλὰ μαζῆ του. Γράψέ το γράψέ το ἔτσι.

ΑΚ. — *Vo bien.* (Γράφει). 'Ετελείωσε. 'Ορίστε τί τοῦ γράφω καὶ τοῦ τὰ 'γραφα καὶ 'Ελληνικά, γιατί αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι μόνω γιὰ τὰ λόγια δίνουν παράδες. ('Αναγινώσκει).

«Κύριε

» 'Επιδοῦ καὶ ἐδιάταξε ὁ ἰατρὸς ἤρχισαν τὰ τέκνα μου
» ἀπὸ τοῦ νὰ κάνουν μπάνηα καὶ ἐπιδοῦ τῆς ἦνε ἐπά-
» ναγγες μία ἀνάπαφσις ἴστερον τοῦ κάφσονος τῆς ἀ-
» ποχῆς ἀπεφάσισα νὰ κάμω ὕς τὰ τέκνα μου, βακάνσες
» περὶ ἕνα μισὴ μῆνα ὅπου γνωρίζετε ὀτιοπῶς ὀφελῆ
» ἀφτό, γνωρίζετε τὸ λιπὸν πῶς σανπεράσι αφτὸς ὁ κε-
» ρὸς θὰ ἔρχεστε ἡ σοφιολογιώτης σας νὰ τοὺς δῆνετε
μαθίμακα ὀσκαθὸς πρότα.

Χέρετε

ΑΡΓΙΡΗΣ».

ΑΦΡ. — 'Ωραία' ἐτελείωσε κι' αὐτὴ ἡ δουλειά, ποῦ μ' ἐσύγχισε σήμερα τόσω πολὺ. Καλὰ ἔκαμες κι' ἔβαλες ἀποκάτω τ' ὄνομα τοῦ 'Αργύρη.

ΑΚ. — Βέβαια. 'Αν τύχῃ νὰ ζητήσῃ τίποτε, ἄς τὸ ζητήσῃ ἀπ' αὐτὸν, γιὰ νὰ μὴν ἔχετε σεῖς σκοτούραις.

(Εἰσέρχεται ὁ 'Αργύρης).

ΣΚΗΝΗ ΙΣ'.

ΑΡΓΥΡΗΣ καὶ οἱ ῥηθέντες.

ΑΡΓ. — (Ἐκβάλλει τὸν πῖλον του, καὶ κρατεῖ αὐτὸν ἀνὰ χεῖρας) *Bon soir, madame. Bon soir, κύριε 'Ακκίδη.*

ΑΚ. — *Bon soir* κύριε 'Αργύρη.

ΑΦΡ. — *Bon soir.*

ΑΡΓ. — Σᾶς ἔφερα τὸ φιλό' σάλι ποῦ παραγγείλετε, κι' ἔγραφα καὶ 'στὸ Παρίσι γιὰ τὰ φορέματα καὶ τῆς ταντέλλαις ποῦ θέλετε.

ΑΦΡ. — Καλὰ. Πότε θὰ 'ρθουν;

ΑΡΓ. — 'Υστερα ἀπὸ 'λίγαις 'μέραις

ΑΦΡ. — Καλὰ. 'Εγραψες καὶ γιὰ τὰ ρουχάκια τῶν παιδιῶν;

ΑΡΓ. — 'Α! pardon! αὐτὸ τὸ 'ξέχασα.

ΑΦΡ. — *Mon dieu!* κι' ἦτονε πρᾶμμα γιὰ νὰ τὸ ξε-
χάσῃς; Μόνω αὐτὸ εἶνε γιὰ νὰ μὴν κάμῃς ποτὲ μιὰ
δουλειὰ' σωστή'. *Aurio sans faute* νὰ γράψῃς.

ΑΡΓ. — Μάλιστα. Μείνετε ἡσυχῇ. (Κάθεται).

ΑΚ. — Τί ἐγράφετε, *madame*, νὰ σᾶς φέρουν ἀπὸ τὸ Παρίσι;

ΑΦΡ. — 'Απὸ ὄλα. Εἶνε τώρα ἕνας-δύο μῆνες ποῦ μ' ἦρθαν τ' ἄλλα, καὶ δὲν ἔχω πειὸ ροῦχο' τῆς ἀνθρω-
πιᾶς γιὰ νὰ φορέσω. 'Απ' ἐδῶ γιὰ νὰ ψουνίσῃ κανεὶς
τίποτε, δὲν εἶν' ὀπως τὸ θέλει.

ΑΡΓ. — (Καθ' ἑαυτὸν). Νὰ πάρ' ὁ διάβολος καὶ τὰ
ροῦχα καὶ τὰ ρουχάκια! 'Αφανίστηκα 'στὰ ἔξοδα μῶρ'
ἀδελφέ!

ΑΚ. — 'Εδῶ δὲν εὐρίσκει κανεὶς τίποτε μὲ *sic*.

ΑΡΓ. — (Καθ' ἑαυτὸν) Βέβαια! Γι' αὐτὸ τὸ *sic* ἄς ἦν'
καλὰ ἡ σακκοῦλα τοῦ 'Αργύρη.

ΑΦΡ. — Καλὲ γιὰ νὰ φορέσῃ κανεὶς ἐπάνω του ἕνα
ροῦχο πρέπει νὰ 'νε *comme il faut*.

ΑΡΓ. — (Καθ' ἑαυτὸν) Βέβαια! comme il faut!

ΑΚ. — Certainement, δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ φορῆ ὅ,τι τύχη ἴσάν τοὺς πρόστυχους.

ΑΡΓ. — Certainement, αἱ; μὰ ἡ σακκοῦλα ἀδειάζει!

ΑΦΡ. — Καλὲ τί λόγος! χὰ! χὰ! χὰ! Νὰ βάζω δὰ κι' ἐγὼ ἴσάν ἄλλαις ποῦ φοροῦν κάτι πράγματα ὁποῦ, je vous assure, συχαίνομαι νὰ ταῖς βλέπω. Πᾶ! πᾶ! πᾶ! Καλὲ δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ φορέσῃ ἓνα φόρεμα, ἂν δὲν ἦνε τοῦ Παρισίου, καὶ νὰ τὸ φορέσῃ τὸ πολὺ, πολὺ πέντ' ἕξ φοραῖς.

ΑΡΓ. — (Καθ' ἑαυτὸν). Καλὰ λές, γυναϊκά μου, μὰ νὰ δούμεν τί λέει κι' ἡ σακκοῦλα.

ΑΚ. — Ἐννοεῖται.

ΑΡΓ. — (Καθ' ἑαυτὸν). Ἐννοεῖται, μὰ ἡ σακκοῦλα δὲν τὰ ἐννοεῖ αὐτὰ.

ΑΦΡ. — Δὲν ἔμπορῶ νὰ ὑποφέρω τὴν προστυχιά' ἀπάνω μου.

ΑΡΓ. — (Καθ' ἑαυτὸν). Δὲν ἔμπορεῖς γυναϊκά μου, μὰ νὰ δούμεν κι' ἡ σακκοῦλα ἂν ἔμπορῆ νὰ τὴν ὑποφέρῃ.

ΑΚ. — Ἀληθινὰ εἶνε πολὺ ἄσκημο' πρᾶμμα.

ΑΡΓ. — (Καθ' ἑαυτὸν). Ἄσκημο' αἱ;

ΑΦΡ. — Πρέπει νὰ γράψωμ' ἴστο Παρίσι νὰ μᾶς ἔρθῃ ἀκόμ' ἓνα ἀνοιχτὸ ἀμάξι, μ' ἓνα καλὸ ἄλογο'.

ΑΡΓ. — (Καθ' ἑαυτὸν). ὦ! ὦ! ἄς ἀκούσωμεν καὶ παρακάτω.

(Ἀκούεται ἕξωθεν ἤχος κώδωνος).

ΑΦΡ. — Ἄ! τὸ κουδοῦνι κτυπᾷ. Ὅριστε monsieur Ἀκκίδη ἴστο τραπέζι.

ΑΡΓ. — (Καθ' ἑαυτὸν). Ἄς ἔχῃ δόξαν ὁ θεός! Δὲν εἴχαμε' γιὰ τὴν ὥρα ἄλλο τίποτα παρακάτω. Μὰ ὡς αὔριο' ποιὸς ξεύρει τί θὰ ξεφυτρώσῃ πάλιν, ἴσάν τ' ἄλογο' ποῦ θέλει νὰ φέρῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἐκεῖ φαίνεται τὰ κάνουν κι' αὐτὰ τῆς μὲθ' ἡμῶν.

ΑΚ. — (Προσφέρει τῇ Ἀφροδίτῃ τὸν βραχίονά του). Πότε ἀπέρασεν ἡ ὥρα!

ΑΦΡ. — (Στηρίζεται ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἀκκίδου) Κι' ἐγὼ δὲν ἐννοίωσα πότε πέρασε.

ΑΡΓ. — (Καθ' ἑαυτὸν). Ἐγὼ ὅμως τὴν ἐννοίωσα ἄσκημα.

(Ἐξέρχονται πάντες. Μετ' ὀλίγον δὲ εἰσέρχεται ἡ Μοσκού).

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'.

ΜΟΣΚΟΥ (μόνη)

Αἱ! κοντεύει ἡ ὥρα ποῦ θὰ ῥθῃ ὁ Ζαχαράκιας. Καλὲ, μὰ τί; ἴσάν νὰ τὸν εἶχα ἐρμηνεμένο', κι' ὅτι ἐβγήκα ἴστο παράθυρο' τὸν βλέπω καὶ περνᾷ ἀπὸ κάτω. Εἶδες ἐκεῖ τύχη! Μά... ἀκούω μιὰ σφυριγματιὰ... Ἐκεῖνος θὲ νὰ ἴνε. (Προκύπτει τοῦ παραθύρου καὶ ἐρωτᾷ) Σὺ εἶσαι; Ἄ! ναί. Ἐλα, ἔλα. ἔχω τὴν μεγάλην πόρτα ἀνοιχτή. Ἐμπα καὶ ἀνέβα σιγά, σιγά. Νὰ ποῦ ἦρθε μ' ἀγαπᾷ ὁ καυμένος (Ἄδει).

Τί εἶνε ἄράγε αὐτὸ ὁποῦ ἐγὼ παθαίνω

Ὅποτε τὴν ἀγάπη μου κρυφὰ τὴν περιμένω;

Τὰ γόνατά μου κόφτονται, καὶ ἡ καρδιά μου τρέμει,

Καὶ τὸ κεφάλι μου αὐτὸ γυρνᾷ ἴσάν τὴν ἀνέμη'.

ΣΚΗΝΗ ΙΗ'.

ΖΑΧΑΡΑΚΙΑΣ καὶ ΜΟΣΚΟΥ.

ΖΑΧ. — Δὲν ἔβλεπα τὴν ὥρα ὡς οὔ νὰ βραδυάσῃ, γιὰ νὰ ῥθῶ.

ΜΟΣΚ. — Κάλ' ἀλήθεια, Ζαχαράκιά μου; Καλῶς ὤρισες.

ΖΑΧ. — Ἀλήθεια, λέει! Ἄμὲ ἀπὸ τόσον καιρὸ' δὲν μ' ἔβλεπες ποῦ ἐσυχνοπερνοῦσα ἀπ' ἐδῶ κάτω. Γιὰ ποιὸν

ἄλλον θαρρεῖς πῶς 'περνοῦσα; Ἀκόμη καὶ σήμερα 'πέ-
ρασα πέντ' ἕξη φοραῖς. Καὶ γὰρ νὰ καταλάβῃς ποῦ σὲ
λέγω ἀλήθεια', σήμερα τὸ πρῶτ' ἄν 'περνοῦσα ἤκουσα
τὴν κοκκῶνα' Ἀφροδίτη' κι' ἐμεγαλοφώναζε, κι' ἤκουσα
κι' ἓνα Ἄχ! Ἀσαάχ! . . . φέμματα;

ΜΟΣΚ. — Ἀλήθεια, Ζαχαράκιμου.

ΖΑΧ. — Καὶ τί εἶχε δὲ κι' ἐφώναζεν ἔτσι; Νὰ μὴν
τὰ εἶχε μ' ἐσένα.

ΜΟΣΚ. — Ὅχι. Μὲ τὸν τσελεπὴ ἔλογοφέρνανε.
Αὐταῖς δὲ τῆς ἱστορίας κάθε 'μέρα τῆς ἔχομε'.

ΖΑΧ. — Νὰ σοῦ 'πῶ τὴν ἀλήθεια', αὐτὸς ὁ τσελε-
πῆς θεὸς νὰ 'νε πολὺ μπουφός. Ἔχω τόσα χρόνια ποῦ
'παγαινοέρχομαι 'σ αὐτὸ τὸ 'σπίτι, καὶ καθὼς κατά-
λαβα, ἡ κοκκῶνα κάνει ἐδῶ μέσα ὅ,τι θέλει. Νὰ 'παν-
τρειαῖ, νὰ μάλαμμα! Τέτοια' μιὰ 'γυναῖκα νὰ πάρῃ
κανεῖς, γὰρ νὰ τὸν 'δῇ ὁ Θεός! Ἀπάνω' σὲ τέτοιαις
ὑπόθεσιν, ἡ μακαρίτισσα ἡ Γιαγιάμου (ὁ θεὸς σιχω-
ρέσητης) ἔλεγεν ἓνα τραγοῦδι. Μὰ τί τραγοῦδι; ὦραϊο'
πρᾶμμα. Ἄκουσε νὰ 'στὸ 'πῶ:

Ἡ κερά ἡ Κουκουβοῦ
Σύρνει 'στὸ 'χορὸ' τὸ Βοῦ,
Καὶ χορεύουν καὶ πηδοῦν
Κι' ὄλω ἓνα τραγωδοῦν.

Χά· χά· χά!
Κοῦ· κοῦ· κοῦ!

Ἄχ! ψυχίτσα μου Μοσκού!

Πάρ' τὰ μέτρα σου, κὺρ-Βοῦ,
Μὴ θυμῶσ' ἡ Κουκουβοῦ,
'Ἄν τὸ ἴσο' ποῦ κρατᾶς
'Υψηλὰ πολὺ τὸ 'πᾶς.

Χά· χά· χά!
Κοῦ· κοῦ· κοῦ!

Ἄχ! ψυχίτσα μου Μοσκού!

Κύτταξε καλὰ, κὺρ-Βοῦ,
'Ὅ,τι θέλ' ἡ Κουκουβοῦ
Νὰ τὸ κάμνης. Εἶν' κακιά!
Καὶ 'σ τῆς βρέχει 'σάν κουκκιά!

Χά· χά· χά!
Κοῦ· κοῦ· κοῦ!

Ἄχ! ψυχίτσα μου Μοσκού!

'Σ ὅ,τι βλέπεις μὴ λαλῆς.

Τῆς κακῆς σου κεφαλῆς

Εἶνε φταίξιμο', κὺρ-Βοῦ,

Κι' ἔχε γλώσσα' τοῦ βουβοῦ.

Χά· χά· χά!

Κοῦ· κοῦ· κοῦ!

Ἄχ! ψυχίτσα μου Μοσκού!

'Εσφαλές πολὺ, κὺρ-Βοῦ,

Π' ἄφησες τὴν Κουκουβοῦ

Νὰ σὲ βάλῃ, ἄ Χωπᾶ!!!

'Στό της! πᾶ! πᾶ! πᾶ!!!

Χά· χά· χά!

Ταρά· πᾶ· πῶ!

Ἄχ! Μοσκού μου 'σ ἀγαπῶ.

Τώρα πειδὸ, ὦρα καλῆ!

Δὲν τὸ πιάνεις τὸ πουλί.

'Πέταξε· μὴν τὸ ζητᾶς,

Καὶ ποῦ 'πάγει μὴ 'ρωτᾶς.

Χά· χά· χά!

Ταρά· πᾶ· πῶ!

Ἄχ! Μοσκού μου σ' ἀγαπῶ.

ΜΟΣΚ. — Τί ὦραϊο' τραγουδάκι! Ἡ Γιαγιά σου ἔ-
λεγε καὶ τὸ χά! χά! χά! κοῦ! κοῦ! κοῦ! Ἄχ! ψυχίτσα
μου;

ΖΑΧ. — Ὅχι δὲ αὐτὸ εἶν' 'δικόμου;

ΜΟΣΚ. — Γι' αὐτὸ εἶνε τόσῳ ἔμορφο'. Πειδὸ καλὰ

SISMANOGLIO
MEGARO

μ' ἄρεσε τὸ κοῦ! κοῦ! κοῦ! Ἄχ! ψυχίτσα μου... παρὰ τ' ἄλλο.

ZAX. — Μὰ γιατί δὲ σ' ἄρεσει, γιὰ τ' αὐτὸ τὸ ἴλεγα. Ὅμως καὶ τ' ἄλλο δὲν εἶν' ἄσκημο, αἶ; Δὲν τερειάζει πολὺ σ' αὐτὴν τὴν ὑπὲρθεσι;

ΜΟΣΚ. — Ἀλήθεια. Θαρρεῖς ποῦ τὸ κάμε κανεῖς ἐξεπίτηδες.

KAX. — Ἄ! ὁ καυμένος ὁ τσελεπῆς! Μὰ ποιὸς τοῦ φταίει; Τὰ θέλει καὶ τὰ παθαίνει.

ΜΟΣΚ. — Νὰ σοῦ πῶ, Ζαχαράκιάμου, πειὸ καλὰ ἔχω νά'μαι φτωχὴ καὶ νά'μαι εὐχαριστημένη μὲ τὸν ἄντρα ποῦ θὰ μοῦ δώσῃ ὁ θεὸς, παρὰ πλοῦσια καὶ νά'χω κάθε μέρα' κακὴ' καρδιά'.

ZAX. — Μ' ἐκεῖνον ποῦ θὰ σοῦ δώσῃ ὁ θεὸς, γιὰ μ' ἐκεῖνον ποῦ θὰ διαλέξῃς σὺ ἡ ἴδια;

ΜΟΣΚ. — Βέβαια ἐγὼ θὰ τὸν διαλέξω, μὰ ἔτσι τὸ φέρνει ὁ λόγος.

ZAX. — Αἶ, καὶ νὰ ποῦμεν, ἐσυλλογίστηκός ποτε γιὰ τέτοιο' πρᾶμμα; (Καθ' ἑαυτὸν) Ἄς ψαρέψω κομματάκι.

ΜΟΣΚ. — Γιὰ τί πρᾶμμα;

ZAX. — Αἶ, νὰ δά! γιὰ τὸ διάλεγμα. (Καθ' ἑαυτὸν) Ἐεῦρω πῶς θὰ πῆ γιὰ μένα.

ΜΟΣΚ. — Καλὰ, γιὰ τὸ διάλεγμα, τί;

ZAX. — Τάχατες δὲν ἔτυχε νὰ νοστιμευθῆς κανένα, καὶ νὰ πῆς πῶς, ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἄρεσα καὶ θὰ τὸν πάρω;

ΜΟΣΚ. — Ἐεῦρω κι' ἐγὼ;

ZAX. — Νόστιμο' κι' αὐτό. τότε ποιὸς θὰ ἔξερῃ;

ΜΟΣΚ. — Μὰ, τάχατες τί νὰ σοῦ πῶ; νὰ, δὲν καταλαβαίνεις;

ZAX. — Τί θέλεις νὰ καταλάβω; (καθ' ἑαυτὸν) Καλὰ πάγει ἡ δουλειά. Θὰ ζαχαριάσω κομμάτι. Μόνω τ' ὄνομα νά'χω; ἄς ἔχω καὶ τὴ' χάρι'.

ΜΟΣΚ. — Μὰ, νά... δὲν ἔμπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ φανερά.

ZAX. — Καλὲ πέτο, Μοσκοῦ μου, τί ντρέπεσαι; Ἐγὼ σοῦ τὸ λέω χωρὶς νὰ ντρέπωμαι. (καθ' ἑαυτὸν) Κι' ἄς εἶν' καὶ ψέμματα. Φαίνεται νά'νε κι' αὐτὸ τῆς μὶ ὀ δ α ς.

ΜΟΣΚ. — Τί νὰ σοῦ πῶ; νά... Κατάλαβέτο ἀφοῦ τὸ λέω γιὰ σένα, Ζαχαράκιάμου.

ZAX. — Μὰ, Μοσκοῦ μου, γιατί ντρέπεσαι νὰ τὸ πῆς πῶς μ' ἀγαπ...
(Ἀκούεται ἔξωθεν φωνὴ καλοῦσα τὴν Μοσκοῦν).

ΜΟΣΚ. Ἄχ! Ζαχαράκιάμου, φύγε, φύγε νὰ μὴ μᾶς νοιώσουν. Φύγε, κι' ἄλλη' μέρα' τὰ λέμεν.
(Φεύγει αὐτὴ δρομαίως. Εἰσέρχεται δὲ ὁ Ἀνανίας).

— —

ΣΚΗΝΗ ΙΘ'.

ΑΝΑΝΙΑΣ καὶ ΖΑΧΑΡΑΚΙΑΣ.

ΑΝ. — Τί ντιάβολο! Μοσκοῦ μονάκητης μιλοῦσε; (βλέπει τὸν Ζαχαράκιαν). Τί τέλει ἐσένα ἐντῶ πέρα; Ἐσένα Μοσκοῦ μαζῆ μιλοῦσε;

ZAX. — Τί σὲ μέλλει ἐσένα;

ΑΝ. — Τί μέλλει ἐμένα; Τώρα σπάνω ἐσένα μούρη σου, ἄ! Μοσκοῦ ἐσένα μιλοῦσες, τί τὸ ἴλεες;

ZAX. — Νάτα: τώρα θὰ πῶ στὸ μούτσουνό' σου τί ἔλεγα τῆς Μοσκοῦς; χὰ! χὰ!

ΑΝ. — (Δεικνύει αὐτῷ τὸν γρόνθον του). Τώρα ἐσένα κεφάλι σου σπάνω, ἄ!

ZAX. — Ἄν θέλεις δοκιμάζομε' ποιανοῦ τὸ κεφάλι εἶνε πειὸ γερό'. χὰ! χὰ! Χάσου, βρέ, ποῦ θὰ μοῦ δείξῃς

SISMANOGLIO
MEGARO

και τὸ ἄγροθὸ σου! Νὰ ἡ ὥρα! (᾿Ωθεῖ αὐτὸν και τὸν
ρίπτει χαμαί) Ξεκουμπίδια, χαμένε!....

(Φεύγει δραμαίως).

ΑΝ. (Μὲ θυμὸν, και τρέχων κατόπιν) ᾿Αχ! ποντάρι
μου ἔσπασε! Στάσου ἔσένα!

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

Ἡ σκηνὴ παριστᾶ θάλαμον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Εὐθύφρονος, με-
τρίως μὲν ἀλλὰ καθαρίως κεκοσμημένον. Εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ
ὑπάρχει θύρα, συγκοινωνοῦσα μετὰ τῆς λοιπῆς οἰκίας, εἰς δὲ τὸ
μέσον παρὰ στρογγύλην τράπεζαν κάθεται ὁ Εὐθύφρων κρατῶν
σημειωματάριον.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΕΥΘΥΦΡΩΝ (μόνος).

᾿Ωχ! σήμερον ἐκοπίασα πολὺ· ἄς ἴδω τοῦλάχιστον
ἂν ἡ σημερινή μου ἐργασία εἶνε ἀνταξία τοῦ κόπου, τὸν
ὁποῖον ἔκαμα. (Ἀνοίγει τὸ σημειωματάριον). Πρῶτον,
ἀπήλλαξα τὴν δυστυχῆ χήραν τοῦ μακαρίτου ᾿Αντω-
νάκη ἀπὸ τὴν πτωχείαν, και κατώρθωσα νὰ τῇ ἀποδοθῇ
νομίμως ἡ περιουσία της, τὴν ὁποῖαν μετὰ τὸν θάνατον
τοῦ συζύγου της ἐσφετερίσθησαν οἱ ἀδελφοί του. Ἐξώ-
δευσα δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν 350 γρόσια, τὰ ὁποῖα πι-
στεύω ὅτι θὰ μοι ἀποδώσῃ· ἀλλὰ και ἐν ἐναντία περι-
πτώσει δὲν μετανοῶ διότι τὰ ἐξώδευσα εἰς τοιούτην
πρᾶξιν. Δεύτερον, ἐμεσολάβησα ν' ἀπολυθῇ ὁ Μαστο-
Γιάννης, ὁ ὁποῖος ἐκρατεῖτο ἀδίκως εἰς τὰς φυλακάς,
ἄνθρωπος ἐργατικὸς και τίμιος. Ἐξώδευσα δι' αὐτὴν τὴν
ὑπόθεσιν 200 γρόσια, ἀλλ' αἱ εὐλογίαι τῶν δυστυχῶν
τέκνων του διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ πατρός των, πρὸ
πάντων δὲ τὸ χρέος τοῦ βοηθεῖν τοὺς ἀδικουμένους
εἶνε βεβαίως μεγαλειτέρας ἀξίας τῶν 200 γροσίων.
᾿Ωστε και ταῦτα εἶνε καλῶς ἐξωδευμένα, και δὲν θὰ
δεχθῶ παρ' αὐτοῦ οὐδ' ὀβολόν, διότι εἶνε πτωχός. Τρί-
τον, ἐφρόντισα νὰ στείλω ἰατρὸν και φάρμακα πρὸς τὰ
δυστυχῆ τέκνα τοῦ κυρ-Χρήστου, ἀνθρώπου ἐπίσης ἐρ-

γατικοῦ καὶ τιμίου, ἀλλὰ πτωχοῦ, καὶ εὕρισκομένου εἰς
μεγίστην ἀπελπισίαν ἐνόσω ἔβλεπε τὰ τέκνα του κινδυ-
νεύοντα, χωρὶς νὰ δύναται νὰ παρέξῃ αὐτοῖς βοήθειαν.
Εὐτυχῶς ὁ ἰατρὸς μοὶ ἔδωκεν εὐάρεστους εἰδήσεις περὶ
τούτων, ὥστε ὅσα ἐξώδευσα καὶ δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν
εἶναι καλῶς ἐξωδευμένα. Τέταρτον, ἔδωκα ἐργασίαν εἰς
τὸν δυστυχεῖ κὺρ-Πέτρον, ἀγοράσας αὐτῷ τὰ ἀναγ-
καιοῦντα ἐργαλεῖα, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν ἠδύνατο νὰ
ἐργασθῆ. Πέμπτον ὑπεσχέθη πρὸς τὸν δυστυχεῖ παρά-
λυτον Νικόλαον ὅτι θὰ στείλω δι' ἐξόδων μου τὸν υἱόν
του νὰ σπουδάσῃ περί τινα ἐπιστήμην, ὥστε μετὰ τινα
ἔτη νὰ καταστῆ οὗτος τὸ στήριγμα τῆς οἰκογενείας του,
ἀφοῦ ὁ πατὴρ εἶνε ἀνίκανος διὰ πᾶσαν ἐργασίαν· ὑπε-
σχέθη τοῦτο, καὶ θὰ τὸ ἐκτελέσω, ὅσον τάχιον. —
Αὕτη εἶνε ἡ σημερινή μου ἐργασία, ἐξ ἧς μένω εὐχαρι-
στημένος, μὴ λογιζόμενος οὔτε τοὺς κόπους, οὔτε τὰ
χρήματα ὅσα ἐξώδευσα, διότι πιστεύω ὅτι δὲν ἐδαπανή-
θησαν ἐπὶ ματαίῳ.

(Εἰσέρχεται ἡ Ἀθηνᾶ).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΕΥΘΥΦΡΩΝ καὶ ΑΘΗΝΑ.

ΑΘ. — (Λαμβάνει τὴν χεῖρα τοῦ Εὐθύφρονος). Κα-
λὴν ἐσπέραν, φίλτατέ μοι Εὐθύφρον.

ΕΥΘ. — Καλὴν ἐσπέραν, φιλόταττοι Ἀθηνᾶ.

ΑΘ. — Πρὸ πολλοῦ ἤλθες; Συγχώρησόν μοι ἂν
ἤλθον ἀργά, διότι μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἤμην ἀπη-
σχολημένη μὲ τὸν μικρόν μας Κίμωνα. Δὲν ἐμπιστεύο-
μαι τὰς ὑπηρετίας, καὶ εὐχαριστοῦμαι νὰ ἐποπτεύω
εἰς πᾶν ὅτι ἀφορᾷ τὰ τέκνα μας.

ΕΥΘ. — Εἶσαι ἀγαθὴ καὶ φιλόστοργος μήτηρ, Ἀ-
θηνᾶ μου. Πῶς δὲ διήλθον σήμερον τὰ τέκνα μας;

ΑΘ. — Λίαν καλῶς. Ὁ Ἀριστείδης καὶ ἡ Κλειώ
ὑπῆγον ἀπὸ πρωίας εἰς τὸ σχολεῖον, κατὰ τὸ σύνηθες·
μετὰ μεσημβρίαν δὲ ἀφοῦ ἀνεπαύθησαν ἐπὶ μικρὸν, ἐμε-
λέτησαν τὰ μαθήματά των καὶ ὑπῆγον πάλιν εἰς τὸ
σχολεῖον, ὅθεν πρὸ ὀλίγου ἐπέστρεψαν. Ὁ ἔλεγχος τῆς
προόδου καὶ διαγωγῆς των μ' εὐχαρίστησε καὶ σήμερον,
διότι εἰς ὅλα των τὰ μαθήματα ἦτο σημειωμένος ὁ βαθ-
μὸς «ἀριστα», εἰς ἰδιαιτέραν δὲ σημείωσιν οἱ διδά-
σκαλοῖτων ἐξέφραζον τὰς εὐχαριστήσεις των διὰ τὰς
προόδους καὶ τὴν χρηστὴν αὐτῶν συμπεριφορὰν. Ἦδη
ἔλαβον παρ' ἐμοῦ τὴν ἄδειαν νὰ παίξωσιν εἰς τὸν κῆπον
ἐπὶ μίαν ὥραν, καὶ ἀκολούθως νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν
μελέτην τῶν μαθημάτων των. Ὁ δὲ μικρός μας Κίμων
ἦτο πολὺ καλὸς σήμερον. Ὅπως ὠρίσαμεν τὸν ἐδίδαξα
ὅποια εἶνε τὰ χρέη τοῦ καλοῦ παιδός· ἀφοῦ δὲ ἐνόησεν
ἀρκούντως τὸ μέρος, ὅπερ τὸν ἐδίδαξα, ἐπεμελήθη
ὅπως μάθη καὶ τὰ μικρά του μαθήματα. Ἐν γένει δὲ
οὐδὲν ἔκτακτον συνέβη σήμερον ἐν τῷ οἴκῳ μας, οὐδε-
μία σύγχυσις, οὐδεμία ταραχὴ ἢ ἀταξία, ἀλλὰ τὰ πάντα
ἐγένοντο ἐν μεγίστῃ τάξει καὶ ἁρμονίᾳ.

ΕΥΘ. — Ἀθηνᾶ, εἶσαι ἀνεκτίμητος ἀδάμας, διότι
ἀφ' ὅτου συνεζεύχθη μετὰ σοῦ πληροῖς καθ' ἑκάστην
τὴν καρδίαν μου εὐδαιμονίας. Τίς εὐτυχία εἶνε μεγαλει-
τέρα εἰς τὸν ἄνδρα, παρὰ μετὰ τὸν κάματον τῆς ἡμέ-
ρας, ἐπιστρέφων εἰς τὸν οἶκόν του, νὰ εὕρισκῃ σύζυγον
ἀφωσιωμένην ὅλως εἰς αὐτόν, ἄγρυπνον μητέρα τῶν
τέκνων του καὶ οἰκονόμον τοῦ οἴκου του;

ΑΘ. — Οὐδὲν ἕτερον πράττω, εἰμὴ τὸ χρέος συζύ-
γου καὶ μητρός. Ὡς σύζυγος μὲν ἀγαπῶ σέ, καὶ συνε-
πείᾳ τούτου δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σπαταλᾶται ὅ,τι σὺ μετὰ
κόπου κερδίζεις. Ὡς μήτηρ δὲ ἀγαπῶ τὰ τέκνα μου,
καὶ φροντίζω περὶ τε τῆς ἠθικῆς καὶ σωματικῆς αὐτῶν
ἀνατροφῆς.

ΕΥΘ. — Ἀληθές τοῦτο· ἀλλ' εἰς τὴν κοινωνίαν ἐν ἣ σήμερον ζῶμεν, ὅπου ἀνεμίχθησαν πολλὰ ξένα ἦθη καὶ παρεμορφώθησαν, πολλὰ τῶν γυναικῶν παρεγνώρισαν τὰ καθήκοντά των, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν εὐρίσκει τις μετ' εὐκολίας σύζυγον ἔχουσαν γνησίαν Ἑλληνικὴν ἀνατροφὴν. Ὡς παράδειγμα δὲ σοὶ φέρω τὴν σύζυγον τοῦ Ἀργύρη Ἀφροδίτην, τὴν ὁποίαν γνωρίζεις. Παρατηρεῖς τὸν βίον, ὃν ἐν οἰκογενεῖα ζῶσιν οὗτοι πόσον οἰκτρὸς εἶνε; Τοῦτο δὲ διατί; Ἔνεκα τῶν ἐσφαλμένων ἰδεῶν, ἃς ἀμφοτέρω ἔχουσι. Πολὺ ἐπεθύμουν ἐὰν ἠδύναμην νὰ φανῶ πρὸς αὐτοὺς χρήσιμος, δηλαδή νὰ τοὺς πείσω εἰς τὸ ὀρθόν, καὶ οὕτω ν' ἀπαλλάξω αὐτοὺς τῆς δεινῆς θέσεως, εἰς ἣν σήμερον εὐρίσκονται. Ὅσακις παρουσιάζεται κατάλληλος περίστασις θεωρῶ χρέος μου νὰ ὑποδεικνύω πρὸς αὐτοὺς τὸ ὀρθόν. Τοῦτο δὲ σκοπεύω νὰ πράξω καὶ σήμερον, ἐπειδὴ ὁ Ἀκκίδης μοι εἶπεν ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθωσιν ἐδῶ.

ΑΘ. — Μὲ θέλγεις Εὐθύφρον, διὰ τῶν γενναίων τούτων καὶ ὑψηλῶν αἰσθημάτων σου. Πάντοτε τὸ ἀγαθὸν ἔχεις κατὰ νοῦν, καὶ εἴτε διὰ χρημάτων, εἴτε διὰ συμβουλῶν, εἴτε διὰ κόπων προσπαθεῖς νὰ πράττης αὐτὸ ἀδιακρίτως πρὸς πάντας. Ἦδη δὲ θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ σὲ ἐρωτήσω πῶς διήλθες σήμερον τὴν ἡμέραν;

ΕΥΘ. — Γνωρίζεις, ἀγαπητή μου, ὅτι οὐδὲν σοὶ κρύπτω. Ἴδου λοιπόν. Ἀφοῦ, ὡς σύνηθες, εἰργάσθην διὰ τὰς ἐμὰς ὑποθέσεις, ἐξώδευσα τὸν διαθέσιμον χρόνον εἰς τὰς πράξεις, ἃς ἐν τῷ ἡμερολογίῳ μου θέλεις εὔρει. Λάβε αὐτό· (ἐξάγει τοῦ κόλπου του τὸ σημειωματάριον, καὶ δίδει αὐτὸ τῇ Ἀθηνᾷ.) Μέχρις οὗ δὲ ἀναγνώσης τὰς τῆς σήμερον πράξεις μου, ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὸν κῆπον διὰ νὰ ἴδω καὶ ν' ἀσπασθῶ τὰ τέκνα μας.
(Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΘΗΝΑ (μόνη).

Πόσον ἀγαθὸς εἶνε ὁ Εὐθύφρων μου. Ἐγὼ δὲ πόσον εἶμαι εὐτυχῆς ἔχουσα τοιοῦτον σύζυγον. (Ἀναγινώσκει καθ' ἑαυτὴν) — ὦ Εὐθύφρον, εἶσαι ἀδάμας! (Ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν) — ὦ, ὦ! ταῦτα εἶνε ἀνώτερα παντὸς ἐπαίνου. Εὐθύφρον, εἶσαι ἐνάρετος καὶ ἀγαθὸς πολίτης, φροντίζων οὐχὶ μόνον περὶ σεαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἀδελφῶν σου. Σὲ ἐκτιμῶ καὶ σὲ ἀγαπῶ, Εὐθύφρον, ὅσον δὲν δύναμαι περισσότερον. Εἶσαι αὐτὴ ἡ εὐτυχία, αὐτὴ ἡ εὐδαιμονία ἐν τῷ οἴκῳ ἡμῶν. Ἀλλὰ μεταξὺ τούτων ἀπορῶ ἀκούουσά τινας γυναῖκας ὑπάνδρους καὶ μητέρας τέκνων νὰ λέγωσιν ὅτι δὲν εἶνε εὐτυχεῖς, ὅτι στενοχωροῦνται μὴ ἔχουσαι πῶς νὰ διασκεδάσωσιν, ὅτι ἐνοχλοῦνται παρὰ τῶν τέκνων των, καὶ τὰ τοιαῦτα. Τῇ ἀληθείᾳ μοὶ φαίνεται θαυμαστὸν πῶς γυνή τις, σύζυγος οὐσὰ καὶ μήτηρ, ἔχει διαθέσιμον τοσοῦτον καθ' ἑκάστην χρόνον, ὥστε νὰ κυριεύηται ὑπὸ ἀθυμίας. Ἦ πῶς φροντίζουσα περὶ τῆς τῶν τέκνων τῆς ἀνατροφῆς, καὶ περὶ τῆς οἰκονομίας τοῦ οἴκου τῆς δὲν αἰσθάνεται ἐκείνην τὴν ἡδονὴν, τῆς ὁποίας ἐγὼ ἀπολαύω, ἐνασχολουμένη περὶ τὰ τοιαῦτα.

(Εἰσέρχονται ἡ Ἀφροδίτη, ὁ Ἀκκίδης καὶ ὁ Ἀργύρης δδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐθύφρονος, καὶ μετὰ τὰς συνήθεις προσαγορεύσεις κάθηνται ἐπὶ ἐδρῶν).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΑΚΚΙΔΗΣ, ΑΡΓΥΡΗΣ καὶ ΕΥΘΥΦΡΩΝ.

ΑΦΡ. — Πῶς περνᾶτε τὸν καιρὸν σας madame Ἀθηνᾷ; πῶς διασκεδάζετε;

ΑΘ. — Ἀξιόλογα, κυρία Ἀφροδίτη· ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν ἀφιερώνω εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων μου,

καὶ εἰς τὰ τοῦ οἴκου μου, ὥστε δὲν μοὶ μένει καιρὸς διὰ νὰ στενοχωρηθῶ, διότι ἡ ἐργασία αὐτὴ μοὶ παρέχει με- γίστην εὐχαρίστησιν.

ΑΦΡ. — Ὅχι δά! Εὐχαριστεῖσθε ὅλην τὴν ἡμέραν μὲ τὰ παιδιὰ; Ἄ! ἐγὼ πάλιν δὲν ἔμπορῶ! εἶνε μεγάλη σκοτοῦρα!

ΑΘ. — Ἀστειεύεσθε; Ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλειτέρα ἡδονὴ εἰς τὰς μητέρας, παρ' ὅταν αὐταὶ καταγίνωνται περὶ τῶν τέκνων των. Θεωρῶ δὲ χρέος ἐκάστης μητρὸς τὸ νὰ φροντίζῃ αὐτὴ περὶ τῆς τροφῆς, τῆς ἐνδυμασίας καὶ ἐν γένει περὶ τῆς διαίτης τῶν τέκνων της. Πρὸς δὲ τούτοις νὰ διδάσκῃ αὐτὰ, ἀπ' αὐτῆς ἔτι τῆς βρεφικῆς ἡλικίας, ὅσα εἰς τὸ μέλλον δύνανται νὰ τὰ καταστήσωσι τιμίους καὶ χρηστοὺς πολίτας. Ὅταν λοιπὸν βλέπῃ τὰς προσπάθειάς της ταύτας φερού- σας γλυκεῖς καὶ ὠραίους καρπούς, δὲν εὐχαριστεῖται ἡ μήτηρ ἐκεῖνη; δὲν εὐφραίνεται; Προσέτι δὲ ὅταν, φρον- τίζουσα περὶ τῶν τοῦ οἴκου αὐτῆς, βλέπῃ τὰ πάντα βαίνοντα τακτικώτατα, δίκην ὠρολογίου, χωρὶς νὰ συμβαίῃ ἡ παραμικρὰ ταραχὴ, ἡ παραμικρὰ σύγχυσις, τί λέγετε ὡς πρὸς τοῦτο; Δὲν εἶνε εὐχάριστον διὰ πᾶ- σαν οἰκοδόσποιον;

ΑΦΡ. — Νόστιμη εἴστε, madame Ἀθηνᾶ. Τώρα μοῦ λέγετε πράγματα, ποῦ μόνω ἴσῃ βιβλία θὰ βρί- σκωνται γραμμένα.

ΑΘ. — Ἀπατᾶσθε, κυρία Ἀφροδίτη, ὡς πρὸ τοῦτο. Ναὶ μὲν εἶνε γεγραμμένα καὶ εἰς τὰ βιβλία, ἀλλὰ καὶ εὐκόλως πραγματοποιοῦνται, ὅταν ἀποφασίσῃ τις νὰ τὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν.

ΑΦΡ. — Καλὴ πᾶ! πῶς εἶνε δυνατόν μία Κυρία νὰ καταγίνεται ὅλ' ἡμέρα μὲ τὰ παιδιὰ ἴσῃ νταντᾶ, καὶ ὕστερα νὰ φροντίζῃ καὶ γιὰ τὸ ψωμί, τὸ κρέας, τὸ βού- τυρο καὶ γιὰ τ' ἄλλα τοῦ ἴσπιτιοῦ ἴσῃ γκουβερνάντα;

Καλὴ ἴσῃ ζώῃσας, madame Ἀθηνᾶ, ἀφήστέτα αὐτὰ γιὰτὶ εἶνε πράγματα ποῦ δὲν γίνονται.

ΑΚ. — Βέβαια· αὐτὰ τὰ κάνουν μόνω ἢ πρόστυχαις.

ΕΥΘ. — Πῶς; Ἄπ' ἐναντίας μάλιστα αὐταὶ παρα- μελοῦσιν ὅλα ταῦτα, καὶ διὰ ταύτην δὰ τὴν αἰτίαν βλέ- πομεν καθ' ἐκάστην τοὺς μὲν οἴκους τῶν τοιοῦτων κα- ταστρεφομένους, τὰ δὲ τέκνα των διδόμενα εἰς ὅλας τὰς κακίας, αὐτὰς δὲ μετὰ τῶν συζύγων των ζώσας κακῶς καὶ ἀθλίως.

ΑΡΓ. — Siguro, ἡ οἰκονομία εἶνε καλὸ πρᾶγμα, μά...

ΑΦΡ. — Comment monsieur Ἀργύρη; Μήπως ἀγα- πᾶτε νὰ γείνω καὶ νταντᾶ; αἶ, καλὰ! τώρα ποῦ τὸ ἔξερω, ὀρισμὸς σας!... χά! χά!

ΑΡΓ. — Pardon, madame, δὲν εἶπα τίποτε γιὰ σας.

ΑΦΡ. — Δὲν εἶπες, μά ἴσῃ ἀνοιξῆς τὸ στόμα σου εἶσαι μιὰ ἀνοστιᾶ.

ΕΥΘ. — Κυρία Ἀφροδίτη, ὁ θυμὸς σας κυριεῦει εὐκόλως. Ὁμιλοῦμεν περὶ τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας καὶ περὶ τῆς τῶν παιδῶν ἀγωγῆς· πρὸς ταῦτα δὲ ὁ κύριος Ἀργύρης εἶπεν ὅτι ἡ οἰκονομία εἶνε καλὸν πρᾶγμα. Ὅστε δὲν εἶπέ τι ἀπρεπὲς οὔτε δι' ὑμᾶς οὔτε δι' ἄλλον τινά. (Πρὸς τὸν Ἀργύρη) Βεβαίως, κύριε Ἀργύρη, ἡ οἰκονομία εἶνε κάλλιστον, καὶ εὐτυχεῖ ἐκεῖνος ὁ οἶκος, ἐν ᾧ οἱ οἰκοδεσπότες γνωρίζουσι τὴν τέχνην ταύτην τοῦ οἰκονομεῖν. Ἄν ὁ ἕτερος τῶν συζύγων σπαταλᾷ, πρὸ πάντων δὲ ἡ γυνὴ, ὁ δὲ ἀνὴρ ὑπακούει εἰς τὰς ὀρέξεις αὐτῆς, τότε ὁ οἶκος ἐκεῖνος καταστρέφεται μικρὸν κατὰ μικρὸν.

ΑΡΓ. — Καλὰ, μά....

ΑΦΡ. — (Ἰδίᾳ πρὸς τὸν Ἀκκίδην) Θὰ παραξυλωθῇ τὸ πρᾶγμα, μόνω ἄς στείλω τὸν κύρ-Ἀργύρη νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ.

(Ἐγείρεται, καὶ πλησιάζουσα τὸν Ἀργύρη δμιλεῖ κρυφίως πρὸς αὐτόν).

ΑΡΓ. — Τώρα θέλετε; εἶνε ἀνάγκη;

ΑΦΡ. — Certainement, τώρα ἀμέσως.

ΑΡΓ. — Πολύ καλά. (Πρὸς τὸν Εὐθύφρονα). Μὲ συγχωρεῖτε, γιατί εἶνε ἀναγκαία δουλειὰ νὰ πάγω ἔξω.
(Ἐξέρχεται συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΕΥΘΥΦΡΩΝ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ καὶ ΑΚΚΙΔΗΣ.

ΕΥΘ. — Ἀδίκως ὠργίσθητε κατὰ τοῦ κυρίου Ἀργύρη.

ΑΦΡ. — Πᾶ! μήπως μὲ θέλει καὶ νταντᾶ τῶν παιδιῶν, καὶ μαγέρισα;

ΕΥΘ. — Ὅχι νταντᾶν, ἀλλὰ μητέρα· ὄχι μαγέρισσαν, ἀλλ' οἰκοδέσποιναν. Διότι ὅταν τις ἀναθέσῃ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων του καὶ τὴν οἰκονομίαν τοῦ οἴκου του εἰς ὑπηρετρίας καὶ ὑπηρέτας ὅπως ταπεινῶν φρονημάτων καὶ ἐσφαλμένων ἰδεῶν, βεβαίως τὰ μὲν τέκνα του λαμβάνουσι χειρίστην ἀνατροφήν, ὁ δὲ οἶκός του καταστρέφεται. Ὅθεν οἱ γονεῖς, κυρίως δὲ ἡ μήτηρ, ἣτις μένει ἐν τῷ οἴκῳ, πρέπει ἀδιαλείπτως νὰ φροντίζῃ περὶ παντὸς ἀποβλέποντος τὰ τέκνα καὶ τὸν οἶκον αὐτῆς.

ΑΦΡ. — Ἐλᾶτε δὰ καὶ σεῖς! πολὺ τὰ μεγαλόνετε τὰ πράγματα. (Πρὸς τὸν Ἀκκίδην) Δὲν εἶν' ἔτσι monsieur Ἀκκίδη;

ΑΚ. — Ναὶ, ναὶ κι' ἐγὼ αὐτὸ θαρρῶ. Ὁ monsieur Εὐθύφρων κάμει τὸν ποντικὸν γενίτσαρην.

ΕΥΘ. — Ὅχι κύριε Ἀκκίδη. Συλλογισθῆτε καλῶς καὶ θέλετε ἰδεῖ ὅτι λέγω ὀλιγώτερα τοῦ δέοντος.

ΑΦΡ. — Καλὲ, ὄχι δά! Ὅριστε τὰ δικά μου παιδιὰ, τί ἔχουν; Δὲν εἶνε καλοαναθρεμμένα; Ἡ τὸ σπίτιμου τάχα τί ἔχει;

ΕΥΘ. — Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἀποφαίνομαι ὀρι-

στικῶς περὶ ὧν μὲ ἐρωτᾶτε. τοῦτο μόνον σᾶς λέγω ὅτι ἂν φροντίζητε μόνη σας περὶ πάντων τούτων θέλετε γνωρίσει τὴν ὀρθότητα τῶν λόγων μου· θέλετε αἰσθανθῆ τότε πόσον ἡδεῖα εἶνε ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ, διότι θὰ βλέπετε τὸν μὲν σύζυγόν σας πρόθυμον πρὸς πᾶν ἀποβλέπον τὴν εὐτυχίαν καὶ ἡσυχίαν σας, ὅπερ θέλει εἶσθαι ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ κόπων σας, τὰ δὲ τέκνα σας πάντοτε εὐπειθῆ καὶ ὑπήκοα πρὸς τοὺς λόγους σας, καὶ ἐν γένει τρέφοντα ζωηρὰν ἀγάπην καὶ σέβας πρὸς ὑμᾶς, ὅπερ πάλιν ἐστὶν ἡ ἀμοιβὴ τῶν ὑπὲρ αὐτῶν ἀγώνων σας.

ΑΦΡ. — Mais, monsieur Εὐθύφρον, εἶνε δυνατόν μιὰ Κυρία νὰ περιοριστῇ ὅλ' ἡμέρα' ἴσ' αὐτὰ τὰ πράγματα;

ΑΚ. — Αὐτὰ τὰ κάνουν ἐκείναις ποῦ δὲν ἔχουν μῆτε δούλους, μῆτε τίποτα, μὰ μιὰ κυρία....

ΕΥΘ. — Ἐσφαλμένην ἰδέαν ἔχετε περὶ τούτου, κύριε Ἀκκίδη, διότι τὰ κάμνουσι καὶ πολλαὶ δυνάμεναι νὰ ἔχωσι καὶ δέκα καὶ ἑκατὸν ὑπηρέτας, ἀλλὰ τὰ κάμνουσιν ἐπειδὴ γνωρίζουσι τὰ καλὰ αὐτῶν ἀποτελέσματα.

ΑΦΡ. — Καλὲ, μιὰ κυρία πρέπει νὰ ἴνε κυρία· καὶ πρέπει νὰ διασκεδάζῃ καὶ κομμάτι, ὄχι νὰ ἴνε περιορισμένη ὅλ' ἡμέρα' μ' αὐτά.

ΑΚ. — Certainement, ἔτσι εἶνε.

ΕΥΘ. — Βεβαιωθῆτε, κυρία Ἀφροδίτη, ὅτι ἂν ἐνασχοληθῆτε περὶ τὰ τοιαῦτα, δὲν θὰ εὐρίσκετε οὐδὲ στιγμὴν δυσάρεστον, ἀλλὰ θ' ἀπολαύητε διαρκοῦς εὐδαιμονίας, καὶ ποτὲ δὲν θὰ εἶπητε ὅτι ἐστενοχωρήθητε.

ΑΦΡ. — Δὲν συμφωνοῦμεν ἴσ' αὐτά, monsieur Εὐθύφρον.

ΕΥΘ. — Λυποῦμαι πολὺ, διότι ἐγὼ κρίνων ἐκ πολλῶν παραδειγμάτων ὅτι ὅσα σᾶς εἶπον εἶνε ὀρθὰ καὶ ὠφέλιμα, ἐπεθύμουν νὰ πείσω καὶ ὑμᾶς.

ΑΚ. — Ça ne fait rien, monsieur Εὐθύφρον, μικρὸ τὸ κακό'.

SISMANOGLIO
MEGAKO

ΑΦΡ. — Βέβαια. Νὰ ἡώρα νὰ μαλώσωμεν γιὰ τέτοια πράγματα.

ΕΥΘ. — Δὲν θὰ μαλώσωμεν βεβαίως, ἀλλὰ...
(Εἰσέρχεται ἡ Ἀθηνᾶ).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΕΥΘΥΦΡΩΝ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΑΚΚΙΔΗΣ καὶ ΑΘΗΝΑ.

ΑΘ. — (Δίδει τῷ Εὐθύφρονι ἐπιστολήν). Τὴν στιγμὴν ταύτην ἔφθασεν ἀπεσταλμένος παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Χώρας, καὶ ἀφῆκε δι' ὑμᾶς τὴν ἐπιστολήν ταύτην.

ΕΥΘ. — (Λαμβάνει καὶ ἀποσφραγίζει τὴν ἐπιστολήν). Κυρία Ἀφροδίτη καὶ κύριε Ἀκκίδη, ζητῶ παρ' ὑμῶν συγγνώμην, ἂν δι' ὀλίγην ὥραν σᾶς ἀφήσω, διότι προσκαλοῦμαι εἰς ἕκτακτον συνεδρίασιν τῆς ἐπιτροπῆς, ἧς τυγχάνω μέλος, καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ παρευρεθῶ, διότι αἱ ὑποθέσεις τῆς κοινότητος μοὶ ἐπιβάλλουσι τὸ καθῆκον νὰ ἦμαι πάντοτε πρόθυμος εἰς πᾶν ἀποβλέπον αὐτήν.

ΑΘ. — Βεβαίως, τὸ καθῆκον εἶνε ἱερόν.

ΑΦΡ. — Certainement, ἔτσι εἶνε. (Ἰδία πρὸς τὸν Ἀκκίδην). Καλλίτερα νὰ φύγη.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Οἱ ἀνωτέρω ἐκτὸς τοῦ ΕΥΘΥΦΡΩΝΟΣ.

ΑΦΡ. — Προτῆτερα ἐλέγαμεν γιὰ τὴν ἀνατροφήν τῶν παιδιῶν, καὶ γιὰ τῆς δουλειᾶς τοῦ σπιτιοῦ, καὶ μοῦ ἔπετε πῶς εἶνε καὶ ἑστὰ βιβλία γραμμένα.

ΑΘ. — Ναί.

ΑΦΡ. — Καὶ ἔχετε κανένα βιβλίον ποῦ νὰ γράφῃ γιὰ τέτοια πράγματα;

ΑΘ. — Μάλιστα. Ἔχω πολλὰς διατριβὰς περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου, ἀλλὰ μεταξὺ τούτων ἔχω ἓν βιβλίον

ἄξιον ἀναγνώσεως, πραγματευόμενον ἐν ἐκτάσει περὶ τῶν καθηκόντων τῆς μητρὸς καὶ τῆς συζύγου.

ΑΦΡ. — Καὶ ποῦ τό ἔχετε αὐτὸ τὸ βιβλίον; si cela ne vous fait pas de peine, μὲ τὸ δίνετε;

ΑΘ. — Μάλιστα, μάλιστα, δὲν πειράζει καλέ. Μὲ τὴν ἡσυχίαν σας εὐρῆτέ το.

(Ἐξέρχεται ἡ Ἀθηνᾶ).

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΑΦΡΤΑΙΤΗ καὶ ΑΚΚΙΔΗΣ.

ΑΦΡ. — (Πλησιάζει τὸ κάθισμά της εἰς τὸ τοῦ Ἀκκίδου). Τὶ κουτοὶ ἄνθρωποι ποῦ εἶνε! Θαρροῦν πῶς ἔτρελλάθηκα νὰ κάμω αὐταῖς τῆς ἀνοησίαις ποῦ λέγουν, ἐγώ... ἐγὼ ἢ Ἀφροδίτη... χά! χά! Ποιὸς ἔξερει τί ἀνοησίαις γράφει μέσα αὐτὸ τὸ βιβλίον, καὶ θαρρεῖ δὲ πῶς θὰ καθίσω ἐγὼ νὰ διαβάσω τέτοιαις ἄραις μάραις! Ἄ, νὰ νὲ δὰ κανένα ρομάντζο... τότε ναί, ἀξίζει τὸν κόπο· μὰ τέτοιαις ἀνοησίαις... Ἐγὼ ἐπίτηδες τὴν ἔστειλα ἔξω, γιὰ νὰ μείνωμεν ἐμεῖς οἱ δύο μόνοι, κι' ἐκεῖνη καὶ καλὰ θάρρεψε πῶς κι' ἐγὼ ἐκούτιανα καὶ θὰ διαβάσω τὸ βιβλίον της· χά! χά! Τί λὲς, mon cher ami?

ΑΚ. — Certainement, ma chère, αὐτὰ εἶν' ὄλω σχολαστικότητες, κι' ὄχι ἄλλο.

ΑΦΡ. — Βέβαια. Ἡ δίκη μου εὐτυχία εἶνε ἄλλη.

ΑΚ. — Ποιὰ; ποιὰ;

ΑΦΡ. — Τὴν γνωρίζεις δὲ, ἀχάριστε!

ΑΚ. — Μὰ θέλω πάλι νὰ τὴν ἀκούσω. Ποιὰ εἶνε;

ΑΦΡ. — Ἄ, κατεργάρη! Δὲν ἔξερεις πάλι πῶς ἡ δίκη μου εὐτυχία εἶσαι σύ; πῶς ἐσύ εἶσαι γιὰ ἑμένα τὸ πᾶν; πῶς ἑμέρα νύχτα ἐσύ εἶσαι ὁ λογισμὸς μου, καὶ

μόνω 'σάν ἤμαι μαζῆ σου εἶμαι χαρούμενη καὶ εὐχαριστημένη; Δὲν τὰ 'ξέρεις αὐτὰ, ἀχάριστο' πικιδί;

ΑΚ. — Τὰ 'ξέρω, μά. . . .

ΑΦΡ. — Τί μά;

ΑΚ. — Μὰ θέλω νὰ τ' ἀκούω πολλαῖς φοραῖς ἀπ' τὸ στόμασου, γιατί. . . .

ΑΦΡ. — Τί γιατί;

ΑΚ. — Αἶ!

ΑΦΡ. — Μὰ μὴ μὲ κάνεις νὰ σκάσω! Τί θέλεις νὰ 'πῆς μ' αὐτὰ; dites, je vous prie.

ΑΚ. — Τίποτε.

ΑΦΡ. — Μὰ πῶς τίποτε; δὲν γίνεται! 'Εσύ κάτι ἔχεις καὶ μοῦ τὸ κρύβεις.

ΑΚ. — Δὲν σοῦ τὸ κρύβω μά. . . .

ΑΦΡ. — 'Ορίστε, δὲν μοῦ τὸ κρύβει, κι' ὕστερα δὲν μοῦ τὸ λέγει, Καλὲ, 'Ακκίδη μου, τί ἔχεις; τί εἶν' αὐτὸ ποῦ δὲν τὸ λὲς, καὶ μὲ κάμεις νὰ σκάνω; 'Ελα 'πέ μου τί ἔχεις;

ΑΚ. — 'Εχω.

ΑΦΡ. — 'Εχεις. . . . αἶ, τί ἔχεις; λέγε.

ΑΚ. — Οὐφ! θὰ σκάσω!

ΑΦΡ. — Mon dieu! Λέγε, 'Ακκίδη μου, 'Σ ἐμένα δὲν λὲς ὅ,τι ἔχεις 'στὴν καρδιά' σου;

ΑΚ. — Τὸ λέγω, μὰ εἶνε πράμμα ποῦ μὲ 'ποθαίνει, καί.

ΑΦΡ. — 'Ο,τι κι' ἂν ἦνε πρέπει νὰ μοῦ τὸ 'πῆς.

ΑΚ. Πρέπει βέβαια, γιατί δὲν 'μπορῶ πειὸ νὰ τὸ βαστάξω· μὲ πνίγει!

ΑΦΡ. — Λοιπόν;

ΑΚ. — Eh bien! σὲ ζηλεύω 'Αφροδίτη, δὲν τὸ καταλαβαίνεις; κι' αὐτὸ μοῦ καίει τὴν καρδιά' μου.

ΑΦΡ. — 'Εμένα ζηλεύεις; καὶ ἀπὸ ποιόν; Πολὺ καλὰ

'ξέρεις πῶς 'στὸν 'Αργύρη δὲν ἔχω καμμίαν συμπάθεια'. Τί ἔχεις λοιπὸν καὶ ζηλεύεις;

ΑΚ. — Δὲν εἶν' ὁ λόγος γιὰ τὸν 'Αργύρη'. Γι' αὐτὸν δὲν μὲ μέλλει τίποτα.

ΑΦΡ. — Τότε λοιπὸν γιὰ ποιόν; λέγε.

ΑΚ. — 'Αφροδίτη, σὲ ζηλεύω ἀπὸ τὸν Λαλίαν. Ναι, ἀπ' ἐκεῖνον, γιατί βλέπω πῶς κι' ἐκεῖνος 'σ ἀγαπᾷ, κι' ἔρχεται συχνὰ, πυκνὰ 'στὸ 'σπίτι.

ΑΦΡ. — 'Α! μὰ vous êtes très-ingrat, 'Ακκίδη!

ΑΚ. — Δὲν εἶμαι ingrat, μὰ εἶμαι πολὺ ζηλιάρης, σοῦ λέγω. Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο' δὲν τὴν σηκώνει τὸ στομάχι μου, δὲν 'μπορῶ νὰ τὸν βλέπω νὰ 'ρχεται κοντὰ σου.

ΑΦΡ. — 'Ακκίδη, 'Ακκίδη, ἔλα 'στὰ σωστά σου. Τώρα πιστεύεις πῶς ἀγαπῶ διόλου ἐκεῖνον;

ΑΚ. — Δὲν τὸ πιστεύω, ma chère, μὰ ὅσω τὸν βλέπω κι' ἔρχεται 'στὸ 'σπίτι, μοῦ 'μπαίνει ἓνα καρφι 'στὴν καρδιά μου.

ΑΦΡ. — 'Ας πάγη νὰ 'ρχεται τί 'βγαίνει ἀπ' αὐτό;

ΑΚ. — 'Βγαίνει, ποῦ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ 'ρχεται.

ΑΦΡ. — Μὰ 'μπορῶ 'σάν ἔρθη νὰ τὸν διώξω;

ΑΚ. — 'Εγὼ θὰ τὸν κάμω νὰ μὴν ἔρχεται.

ΑΦΡ. — (Λαμβάνει τὴν χεῖρα τοῦ 'Ακκίδου) mon cher 'Ακκίδη, γιατί εἶσαι ἔτσι; τί ἔχεις τάχα 'στὸ νοῦν σου νὰ κάμης; αἶ; 'Αφοῦ 'ξέρεις πῶς μόνω ἐσένα ἀγαπῶ, τί ἄλλο θέλεις; δὲν εὐχαριστεῖσαι 'σ αὐτό;

ΑΚ. — Εὐχαριστοῦμαι, μὰ ἐγώ. . . .

(Εἰσέρχεται ὁ Λαλίας.)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΛΑΛΙΑΣ καὶ οἱ ῥηθέντες.

ΛΑΛ. — (Καθ' ἑαυτὸν) Πάλιν ἐμπρός μου εὐρέθη ὁ κύριος 'Ακκίδης· χμ! ἐδῶ θὰ τὰ ξυνίσωμεν! (Πρὸς τὴν

Ἀφροδίτην) Μὴ σᾶς ἐμποδίζω, madame, ἂν ἔχετε μυστικά;

ΑΦΡ. — Non, non, monsieur Λαλία. Πᾶ! τί μυστικά θὲ νά ᾿χωμεν;

ΑΚ. — (Καθ' ἑαυτόν). Ἄχ! θὰ σκάσω!

ΛΑΛ. — Ὅπως δήποτε, ἂν ἔχετε ἰδιαιτέραν τινὰ ὀμιλίαν, νὰ μὴ γίνωμαι ἐγὼ πρόσκομμα.

ΑΦΡ. — Τίποτε, τίποτε je vous assure.

ΑΚ. — (Καθ' ἑαυτόν) Οὐφ! θὰ μὲ πνίξῃ τὸ αἷμά μου!

ΛΑΛ. — (Πλησιάζει καὶ κάθηται ἐτέρωθεν τῆς Ἀφροδίτης). Βλέπετε πόσον τυχερὸς εἶμαι;

ΑΦΡ. — Εἰς τί;

ΛΑΛ. — Διότι σᾶς συνήντησα ἐδῶ. Τοῦτο δὲ δι' ἐμὲ εἶνε εὐτύχημα. Τί λέγετε ὑμεῖς, κύριε Ἀκκίδη, n'est ce pas?

ΑΚ. — (Καθ' ἑαυτόν) ὦφ! ὦφ! ἔτσι μ' ἔρχεται νὰ τὸν πνίξω! (Μεγαλοφώνως) Δὲν κατάλαβα τί εἶπετε, κύριε.

ΛΑΛ. — Μοὶ συγχωρεῖτε, κύριε Ἀκκίδη, διότι ἐλησμόνησα ὅτι πολὺ ὀλίγον ἐσπουδάσατε τὴν Ἑλληνικὴν, καὶ βεβαίως δὲν μ' ἐννοεῖτε. Eh bien, je dis que... ἀλλ' ἐννοεῖτε ἄρα καὶ τὴν Γαλλικὴν; πῶς; Εἰπῆτέ μοι, παρακαλῶ.

ΑΦΡ. — Monsieur Λαλία, μήπως ἔχετε διάθεσιν νὰ χωρατεύετε; (Ἰδία πρὸς τὸν Ἀκκίδην) Σιωπὴ!

ΛΑΛ. — Ὅχι, madame, ἀλλ' ἐρωτῶ τὸν κύριον Ἀκκίδην ποίαν γλῶσσαν ἤξεύρει διὰ νὰ συνεννοηθῶμεν.

ΑΦΡ. — Χωρατεύετε βέβαια. (Ἰδία πρὸς τὸν Ἀκκίδην) Σιωπὴ!

ΑΚ. — (Καθ' ἑαυτόν) Δὲν βαστῶ πειό! ἄχ! θὰ σηκωθῶ νὰ τὸν κομματιάσω! (Πρὸς τὸν Λαλίαν). Monsieur!...

(Εἰσέρχεται ἡ Ἀθηνᾶ κρατοῦσα βιβλίον).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΘΗΝΑ καὶ οἱ ῥηθέντες.

ΑΘ. — Χαίροιτε, κύριε Λαλία.

ΛΑΛ. — (Ἀνεγείρεται) Σᾶς προσκυνῶ, madame. Πῶς ἔχετε; πῶς ἔχει ὁ monsieur Εὐθύφρων;

ΑΘ. — Ἐξάιρετα· σᾶς εὐχαριστῶ. (Πρὸς τὴν Ἀφροδίτην). Ἴδου, κυρία Ἀφροδίτη, τὸ βιβλίον, περὶ οὗ σᾶς ἔλεγον. Εἶνε σπουδαιότατον, καὶ σᾶς συνιστῶ νὰ τὸ ἀναγνώσητε μετ' ἐπιστασίας.

ΑΦΡ. — Μάλιστα, θὰ τὸ διαβάσω, ἂν καὶ μοῦ λέτε πῶς εἶνε τόσω καλόν. (Λαμβάνει αὐτό).

ΑΚ. — Μὲ τὸ δίδετε; παρακαλῶ.

ΑΦΡ. — Voilà monsieur. (Δίδει αὐτῷ τὸ βιβλίον).

ΛΑΛ. — Ἀναγινώσκετε κύριε Ἀκκίδη, τὴν Ἑλληνικὴν;

ΑΦΡ. — (Ἰδία πρὸς τὸν Λαλίαν) Monsieur Λαλία!

ΛΑΛ. — Madame!

ΑΦΡ. — (Καθ' ἑαυτήν) Πρέπει νὰ φύγω. (Μεγαλοφώνως) Ὦφ! ἐδῶ κάμει πολλὴν ζέστην. Je vous prie madame Ἀθηνᾶ, νὰ πᾶμεν ἄλλο ἔξω ἄπὸ τὸν κήπο σας.

ΑΘ. — Εὐχαρίστως κυρία Ἀφροδίτη.

ΑΦΡ. — Μᾶς κομπανιάρητε, monsieur Ἀκκίδη;

ΑΘ. — Κύριοι, ὁ κήπος μου εἶνε μικρὸς μὲν, ἀλλ' εὐχάριστος, καὶ ἔχει ὠραῖα ἄνθη διὰ νὰ σᾶς προσφέρω.

ΑΚ. — Ἐγὼ θὰ ῥθω ὕστερα ἀπὸ ἄλλο ὥρα, γιὰ τὸ θέλω νὰ δῶ ἄλλο αὐτὸ τὸ βιβλίον ποῦ τοῦ κάμετε τόσαις louanges.

ΑΘ. — Ὅπως θέλετε. Ὑμεῖς δὲ, κύριε Λαλία, θὰ μείνετε;

ΛΑΛ. — Ἀφοῦ ὁ κύριος Ἀκκίδης θὰ μείνῃ, ἐρχόμεθα μετ' ὀλίγον καὶ οἱ δύο ὁμοῦ.

ΑΘ. — Όπως εύαρεστεύσθε.

(Έξέρχονται άμφοτέραι, ή δέ Άφροδίτη ποιεί κρυφίως προς τόν Άκκίδην σημεϊόν τι, δηλοῦν σιωπήν).

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΛΑΛΛΙΑΣ καί ΑΚΚΙΔΗΣ

ΛΑΛ. — Τοιαῦτα λοιπόν, κύριε Άκκίδη, αἶ; Καί τί εύχάριστα έλέγετε μετά τῆς κυρίας Άφροδίτης; ήμπορώ νά μάθω;

ΑΚ. — Ήμπορεῖς νά μάθης πῶς εἶσαι αὐθάδης.

ΛΑΛ. — Ά! τὸ πιστεύετε, μικρέ μου κύριε; Καί διατι, παρακαλῶ;

ΑΚ. — Γιατί σοῦ τὸ λέγω εγώ.

ΛΑΛ. — Ω, ὦ, ὦ! ἴσα, ἴσα διότι μοῦ τὸ λέγεις σὺ δέν τὸ πιστεύω. Άλλ' ἄς έλθωμεν εἰς τὴν πρώτην έρωτησιν. Όποίου εἶδους ὀμιλίαν εἶχετε πρό μικροῦ.

ΑΚ. — Γι' αὐτὸ νά μὴ σέ μέλη διόλου.

ΛΑΛ. — Πα! νά μὴ μέ μέλη; Καί πῶς γίνεται τοῦτο; ὅταν σέ βλέπω κρυφομιλοῦντα μετά τῆς έρωμένης μου, δέν χαίρω τὸ δικαίωμα νά σέ έρωτήσω τί έλεγε; Περίεργος εἶσαι!

ΑΚ. — (Έγείρεται μέ θυμόν). Τῆς έρωμένης σου;

ΛΑΛ. — Ναι, βέβαια. Δέν τὸ έγνώριζες λοιπόν ὅτι εγώ αγαπῶ τὴν Άφροδίτην;

ΑΚ. — Τί λέγεις, ἄθλιε;

ΛΑΛ. — Προσοχή, μικρέ μου! Λέγω ὅτι αγαπῶ τὴν Άφροδίτην, καί άνταγαπῶμαι.

ΑΚ. — (Μανιωδῶς) Σὺ;

ΛΑΛ. — Έγώ βεβαίως.

ΑΚ. — Ά!...εἶσαι τιποτένιος!

ΛΑΛ. — Χμ! Λησμονεῖς, μικρέ μου, ὅτι ὀμιλεῖς προς τόν Λαλίαν;

ΑΚ. — Καί τί εἶσαι σὺ; ποιὸς σέ λογαριάζει;

ΛΑΛ. — Άγνοεῖς προσέτι ὅτι ὁ Λαλίας βραπίζει τοὺς αὐθάδεις ὡς σέ;

(Τύπτει διὰ τοῦ χειροκτίου του τόν Άκκίδην κατά πρόσωπον).

ΑΚ. — Άχ!

ΛΑΛ. — Δειλέ!

ΑΚ. — Έγώ εἶμαι δειλός; Θα σέ σκίσω 'σέ δυὸ γιὰ νά καταλάβης ποιὸς εἶμαι.

ΛΑΛ. — Ω! ὄχι δά! μὴ μέ κάμνης νά τρομάζω.

ΑΚ. — Καλά, θα τὸ 'δῆς.

ΛΑΛ. — Αὐτὸ καί εγώ περιμένω.

ΑΚ. — Ά!

ΛΑΛ. — Μήπως μετενόησας; Ά! Θα ἦτο πολὺ νόστιμον μετά τσαούτην έπαρσιν!

ΑΚ. — Έγώ θα μετανοήσω;

ΛΑΛ. — Περιμένω λοιπόν τὰς διαταγὰς σου.

ΑΚ. — Τὰς διαταγὰς μου;

ΛΑΛ. — Ναι. Άφίνω δηλαδή εἰς σέ νά ὀρίσης τὴν θέσιν, τὸ εἶδος τῶν ὄπλων καί τὴν ὥραν, καθ' ἣν θα μετρήσωμεν τὰ στήθη μας.

ΑΚ. — Τί; θέλεις νά βγοῦμεν 'στό duelo;

ΛΑΛ. — Χά! χά! βλέπω ὅτι έξώρας τὸ ένόησας. Άν δέ ἀπὸ τώρα αρχίξῃ νά παγόνῃ τὸ αἷμά σου, ζήτησόν μοι pardon, καί υποσχέθητι ὅτι θα παραιτηθῆς τοῦ προς τὴν Άφροδίτην έρωτός σου, χωρίς οὔτε νά εἴπῃς, οὔτε νά πράξῃς τι εἰς τὸ έξῆς, τὸ ὁποῖον ν' ἀποβλέπῃ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

ΑΚ. — Ά! 'μιλεῖς ἀκόμα γι' αὐτὴν, αἶ; Άχ! θα σέ τρυπήσω 'σάν ένα σκυλί.

ΛΑΛ. — Αὐτὸ θα τὸ ἴδωμεν.

(Έμφανίζεται ὁ Μουρμούρης έμπροσθεν τῆς θύρας, καί ἴσταται έν σιγῇ, έχων έσταυρωμένας τὰς χεῖρας).

ΑΚ. — Ά! δέν γίνεται ἄλλοιῶς. Αὔριο' τὸ πρωτὸ

SISMANOGLIO
MEGARO

ἵσταίς δέκα ὥραις θὰ σὲ περιμένω ἵστο **Ταξίμι**, μὲ τὸ σπαθί.

ΛΑΛ. — **Λαμπρά.** (Θεωρεῖ τὸν **Μουρμούρη**). Τί θέλεις σὺ ἐδῶ;

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ καὶ οἱ ῥηθέντες.

ΜΟΥΡ. — (Προχωρεῖ τινὰ βήματα). Ἕνας κύριος εἶνε ἵστο ἵπτι καὶ ζητάει τὴν ἀφεντιά σας, καὶ μ'εἶπε νὰ ῥθω νὰ σὰς εὔρω, γιὰτὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς μιλήσῃ.

ΛΑΛ. — Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος;

ΜΟΥΡ. — Μὰ ἵξέρω δὰ κὶ ἐγὼ, ἀφεντικόμου ποῖος εἶνε; Νὰ, εἶνε Ἕνας κύριος μὲ τὸ ἵψηλὸν καπέλλο.

ΛΑΛ. — Ὁραῖον διακριτικὸν σημεῖον.

ΜΟΥΡ. — Φορεῖ κὶ ἵσπρο πανταλό νι, καὶ βᾶστα Ἕνα μικρούτζικο μπάστουνάκι.

ΛΑΛ. — Ἰνόητε πῶς θὰ τὸν καταλάβω ἀπ' αὐτὰ ποῦ μοῦ λέγεις;

ΜΟΥΡ. — Μὰ ἵξέρω δὰ κὶ ἐγὼ, ἀφεντικόμου; Ἰχει καὶ τὸ μουστάκι του στρημμένο, στρημμένο... ἵτσι... (στρέφει τὸν μύστακά του).

ΛΑΛ. — Δὲν ὑποφέρεσαι, ἀνόητε.

ΜΟΥΡ. — Μὰ, ἀφεντικό, πῶς νὰ σοῦ τὸν ἵπῶ; Εἶνε Ἕνας νέος κοντός, λιγνός, τριζάτος, καὶ τὰ γένειά του εἶν' ἐδῶ κὶ ἐκεῖ φυτρωμένα· νὰ, ὅλα τὰ εἶπα.

ΛΑΛ. — Τί μὲ ζαλίζεις μὲ ὅλα αὐτὰ ἀνόητε; Τὸ ὄνομά του τὸ ἵξεύρεις;

ΜΟΥΡ. — Τ' ὄνομά του;

ΛΑΛ. — **Ναί.**

ΜΟΥΡ. — Ἰ! στάσου νὰ ἵδῃς... οῦφ! Τὸ ἵλογο πῶς τὸ λέτε ἢ ἀφεντιά σας Ἰλληνικά; νὰ ἵτσι δὰ ἵσαν ἵλογο εἶνε τ' ὄνομά του.

ΛΑΛ. — Ἰ! ἵ! ἐνόησα. Εἶνε ὁ Ἰππίας.

ΜΟΥΡ. — **Ναί** γιὰ! αὐτὸς δὰ εἶνε.

ΛΑΛ. — (Πρὸς τὸν Ἰκκίδην). Λοιπὸν, κύριε Ἰκκίδη, εἶμεθα σύμφωνοι. Ἰῦριον εἶς τὴν ὠρισμένην ὠραν καὶ θέσιν.

ἸΚ. — **Καλά.** (Καθ' ἵαυτόν). Νὰ σὲ πᾶρ' ὁ **Σατανᾶς** ὠργισμένε!

(Ἰξέρχονται ὁ τε **Λαλίας** καὶ ὁ **Μουρμούρης**).

ΣΚΗΝΗ ΙΓ΄.

ἸΚΚΙΔΗΣ (μόνος).

Οῦφ! τί διαβολάνθρωπος εἶν' αὐτὸς; ποῦ ἵστην ὄργῃ ἵβρέθηκε ἵμπροστά μου; ἵστο duelo, λέει, νὰ ἵβγοῦμεν! ὠ διάβολε! Μὲ τὸ σπαθί, λέει. Μὰ ἐγὼ δὲν ἵεπιασα ἀκόμη ἵστο χέρι μου μήτε μαχαῖρι. Οῦφ! mon dieu! Τί νὰ κάμω τώρα! Δὲν γίνεται αὐτό· ὄχι, ὄχι. Ἰς τὸν φωνάξω νὰ τοῦ ἵπῶ πῶς αὐτὸ τὸ πᾶμμα εἶνε ἀδύνατο γιὰ νὰ γείνη. (Πλησιάζει εἶς τὴν θύραν καὶ φωνάζει). Monsieur **Λαλία**, monsieur **Λαλία**!... (Ἰπανέρχεται εἶς τὴν θέσιν του) ὠχ! mon dieu! ἵφυγει τί νὰ κάμω τώρα; ὠχ! κρύος ἵδρως τρέχει ἀπὸ ἵπάνω μου. Μὰ γιὰ νὰ ἵβῶ ἐγὼ ἵστο duelo εἶνε πᾶμμα ποῦ δὲν γίνεται. Μὰ πάλιν αὐτὸς ὁ χαμένος νὰ λήη πῶς τὴν ἵγαπᾶ! Ἰχ! ἵχ! ἵς ἵμποροῦσα ἵτσι κρυφά, κρυφά νὰ τὸν σκίσω, νὰ τὸν κομματιάσω τὸ σκυλί! ὠχ! mon dieu, πῶς μοῦ σκοτίζει τὸ μυαλὸν αὐτὸ τὸ διαβολοντουέλο. Νὰ τὸ κάμω δὲν γίνεται· νὰ μὴν τὸ κάμω πάλι δὲν γίνεται, ἀφοῦ αὐτὸς ἀνακατεύεται ἵστον ἵρωτά μου· λοιπὸν τί νὰ κάμω; κὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω. En fin πρέπει νὰ τὸ κάμω, γιὰτὶ εἶνε γιὰ ἵρωτα, κὶ ἵαν τὸν τρυπήσω ἐγὼ θ' ἀκούης ἵστερα ὄλαις τῆς **μαντεμοαζέλαις**

καὶ ὅλαις τῆς μαντάμαϊς νὰ λένε «ἐμάθετε, καλέ, πῶς ὁ monsieur Ἀκκίδης ἐβγήκε ἰστόν duelo γιὰ τὴν τάδε. Bravo, bravo! c'est un noble jeune homme.» Καὶ τὶ χαρὰ τότε, τὶ χαρά! μόνω ἄς γυμναστῶ κομμάτι μὲ τὸ μπαστοῦνι γιὰ νὰ συνηθίσῃ τὸ χέρι μου (Λαμβάνει μικρὰν τινα ράβδον, καὶ κάμνει διαφόρους κινήσεις εἰς τὸν ἀέρα). Ἄ! ἔτσι δὲ νὰ τοῦ τὴν καταφέρω· ναί, ναί· ἢ ἔτσι. . . . ἢ ἀπὸ κάτω, ἔτσι. . . . ἢ ἰστὴ μέση· ἔτσι σουβλιστή. Καλὰ, καλὰ, αὔριο θὰ σοῦ δεῖξω ἐγὼ, μὴ σὲ μέλη! Ἄς πάγω τώρα κάτω γιὰτι θὰ μὲ περιμένῃ ἡ Ἀφροδίτη.

(Ἐξέρχεται· μετ' ὀλίγον δὲ εἰσέρχεται ὁ Ἀργύρης).

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

ΑΡΓΥΡΗΣ (μόνος).

Πᾶ! δὲν εἰν' ἐδῶ κανεῖς; Ποῦ νὰ πῆγαν ἄρά γε; Μπορεῖ νὰ βγήκαν ἰστόν περίπατο, μόνω ἄς καθίσω ἐγὼ ἐδῶ, γιὰτι ἐκούρ' ἰστηκα. Ἡ κοκκῶνά μου εἶνε μόνω γιὰ νὰ μὲ βάλλῃ σὲ ἔξοδα καὶ σὲ κόπους. Καὶ οἱ κόποι πειὸ ἰστὴν ὀργῇ· ἀμὰ τὰ ἔξοδα δὲν ὑποφέρονται, ἄ!

(Εἰσέρχεται ὁ Ἀτρομίδης).

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

ΑΤΡΟΜΙΔΗΣ καὶ ΑΡΓΥΡΗΣ.

ΑΡΓ. — Πᾶ! ὁ Δάσκαλος!

ΑΤΡ. — Χαίροιτε, κύριε Ἀργύρη.

ΑΡΓ. — Χαίρετε, κύριε. Ἐρχεστε βέβαια γιὰ τὸν κύριον Εὐθύφρων.

ΑΤΡ. — Ναί.

ΑΡΓ. — Κι' ἐγὼ ἦρθα τώρα μὰ δὲν ἤρα ἐδῶ κανένα. (Καθ' ἑαυτὸν) Ἄς φύγω νὰ μὴ μ' ἀνοίξῃ ἐκείνη τὴν ὀμιλία. (Ἐγείρεται).

ΑΤΡ. — Ἀναχωρεῖτε, κύριε Ἀργύρη;

ΑΡΓ. — Ναίσκε.

ΑΤΡ. — Μοὶ λέγετε, σᾶς παρακαλῶ, κατὰ ποίαν ἡμέραν θὰ γείνη ἡ ἐναρξὶς τῶν μαθημάτων;

ΑΡΓ. — Ποῖων μαθημάτων; (Καθ' ἑαυτὸν) Καλὰ τὸ πα ἐγὼ.

ΑΤΡ. — Τῶν τέκνων σας.

ΑΡΓ. — Τῶν τέκνων μου;

ΑΤΡ. — Ναί. Καθ' ἃ μοὶ ἐγράφετε, ἡ προθεσμία τῶν διακοπῶν ἔληξεν ἤδη· ὥστε, ἄν. . . .

ΑΡΓ. — (Διακόπτει αὐτόν). Μὰ κύριε. . . .

ΑΤΡ. — Περιμένω τὸ τέλος τοῦ λόγου σας.

ΑΡΓ. — Τὶ νὰ σᾶς πῶ! . . .

ΑΤΡ. — Λέγετε, καὶ σᾶς ἀκούω.

ΑΡΓ. — Ναίσκε· θὰ πῶ, μὰ. . . .

ΑΤΡ. — Ἐξακολουθήσατε.

ΑΡΓ. — Θὰ σᾶς πῶ πῶς. . . .

ΑΤΡ. — Δὲν δύναμαι νὰ μαντεύσω ὅ,τι ἔχετε κατὰ νοῦν. Τί ἐννοοῦσιν ὅλαι αὗται αἱ ἀποσιωπῆσεις;

ΑΡΓ. — Ἐννοοῦν πῶς. . . . Νὰ, τὰ παιδιά μου δὲν θὰ ἐξακολουθήσουν πειὸ Ἑλληνικὰ μαθήματα.

ΑΤΡ. — Ὡστε δὲν ἔχουσι πλέον ἀνάγκην ἐμοῦ; Τοῦτο ἐννοεῖτε;

ΑΡΓ. — Ναίσκε, αὐτὸ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ ἀπὸ τόσην ὥρα.

ΑΤΡ. — Ἀφοῦ οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, εὐαρεστηθῆτε ἤδη νὰ μοὶ πληρώσητε τὸ ἀντίτιμον τοῦ ἐνόσκαλ ἡμίσεως μηνός, διότι, κατὰ τὴν ἐπιστολήν σας, τὸν καιρὸν τοῦτον εἶχον διατεθειμένον ὑπὲρ τῶν τέκνων σας.

ΑΡΓ. — Μὰ, κύριέ μου, δὲ ἔμπορῶ νὰ σᾶς πληρώσω.

ΑΤΡ. — Διατί;

ΑΡΓ. — Γιατί δὲν ἔμπορῶ νὰ πληρώσω καὶ σὰς καὶ τὸν ἄλλο' γιὰ τὸν ἴδιον καιρὸ'.

ΑΤΡ. — Τίνα ἄλλον;

ΑΡΓ. — Τὸν ἄλλο' Δάσκαλο'.

ΑΤΡ. — Παρελάβετε ἄλλον ἀντ' ἐμοῦ;

ΑΡΓ. — Δὲν ἔξέρω. Ἐξέρω μόνω πῶς τὸν ἄλλον θὰ τὸν πληρώσω, καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ πληρόνω δύο φοραῖς.

ΑΤΡ. — Ἐξηγηθῆτε σαφέστερον, κύριε Ἀργύρη.

ΑΡΓ. — Πῶς ἄλλοιῶς νὰ σὰς τὰ πῶ; Σὰς λέγω παστρικά πῶς δὲν ἔχω σύστημα νὰ πληρώνω δυὸ φοραῖς.

ΑΤΡ. — Δηλαδὴ ἀνεθέσατε εἰς ἄλλον τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων σας; Μοὶ λέγετε δὲ, σὰς παρακαλῶ, διὰ τίνα λόγον;

ΑΡΓ. Αὐτὸ δὲν τὸ ἔξέρω. (Καθ' ἑαυτόν) Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια' δὲν τὸ ἔξέρω.

ΑΤΡ. — Νόστιμος ἀπάντησις! Δὲν τὸ γνωρίζετε; Ἄλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν τὸ ἐννοῶ, διότι ἀληθῶς εἶνε ἀκατανόητον. Δὲν ἐννοῶ ἂν ἀνευ ἰσχυροῦ τινος αἰτίου ἀλλάσσητις τὸν διδάσκαλον, ὃν πρὸ ὀλίγου καιροῦ παρέλαβε διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων του. Τοιαῦται ἀντικαταστάσεις γίνονται μόνον ὅταν τις γνωρίσῃ ὅτι ἠπατήθη ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀτόμου, καὶ ὅτι ὁ διδάσκαλος οὗτος εἶνε ἢ κακοήθης ἢ ἀμελής εἰς τὸ ἔργον του. Ἄλλως, κύριε Ἀργύρη, οἱ Διδάσκαλοι δὲν εἶνε παληοπάπουτσα διὰ νὰ τοὺς πετᾶτε ἀνευ λόγου. Διὰ ταῦτα δὴ σὰς παρακαλῶ νὰ μοὶ εἴπητε τί ἐκ τῶν δύο ἐλαττωμάτων εὑρετε ἐν ἐμοί· τὴν ἀμέλειαν ἢ τὴν κακοήθειαν;

ΑΡΓ. — Ὅχι, ὄχι. . . . Δὲν σὰς εἶπα τέτοιο πρᾶμμα.

ΑΤΡ. — Ἄλλὰ τί;

ΑΡΓ. — Τίποτε, κύριε, ἀπ' αὐτὰ, τίποτε. Ὁ Θεὸς φυλάξῃ! δὲν τό'καμα γι' αὐτὸ, μά. . . .

ΑΤΡ. — Ὅπως ἂν ἔχη, προξενεῖ εἰς ἐμὲ ἠθικὴν βλάβην ἢ ἀντικατάστασις αὕτη, διότι ἕκαστος ἀγνοεῖ τὸ ἀληθὲς αἶτιον, ὡς ἀγνοῶ αὐτὸ καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος, καὶ ἴσως ὑποθέσῃ ἄλλο τι παρὰ τὸ ἀληθές.

ΑΡΓ. — Μὰ πῶς ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ σὰς κατηγορήσῃ, ἀφοῦ σὰς λέγω πῶς δὲν τό'καμα γιὰ καμμίαν αἰτία' ἀπ' αὐταῖς ποῦ εἶπετε;

ΑΤΡ. — Ἔστω. Ἄλλ' ἐπειδὴ, ὡς φαίνεται, ἔχετε τὴν ἰδιοτροπίαν ν' ἀλλάσσητε Διδασκάλους μετὰ τοσαύτης εὐκολίας, ὡς ἀλλάσσετε καὶ φορέματα, πληρώσατέ μοι τοῦλάχιστον ὅ,τι ἐσυμφωνήσαμεν δι' αὐτὸν τὸν ἕνα καὶ ἡμῖσι μῆνα.

ΑΡΓ. — Μὰ σὰς εἶπα δὲ πῶς δὲν τό'χω καλὸ' νὰ πληρόνω δυὸ φοραῖς.

ΑΤΡ. — Οὐδὲν τοῦτο πρὸς ἐμέ. Ὅσα καὶ ἂν ἐδώκατε πρὸς τὸν ἄλλον, τοῦτο, εἶνε ἰδικός σας λογαριασμός, καὶ οὐδεὶς σὰς ἐμποδίζει τοῦ νὰ τῷ δώσητε καὶ ἄλλα. Πρέπει ὅμως νὰ πληρώσητε καὶ πρὸς ἐμὲ ὅ,τι εἶνε δίκαιον.

ΑΡΓ. — Μὰ σὰς λέγω πῶς δὲν ἔμπορῶ νὰ σὰς δώκω τίποτε, γιὰτι ἐγὼ ἐπλήρωσα τὸν ἄλλον.

ΑΤΡ. — Τοῦτο σὰς λέγω καὶ ἐγὼ, ὅτι εἶνε ὅλως ἀδιάφορον καὶ ξένον πρὸς ἐμέ. Διότι κατὰ τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν μοὶ ἐστείλατε, δὲν ἠδυνάμην νὰ διαθέσω ἄλλως πῶς τὴν ὥραν, ἢν εἶχον ὀρίσει διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων σας, καὶ συνεπεία τούτου δὲν ἠδυνήθην νὰ κερδίσω ἀλλαχόθεν αὐτὸ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἤδη ζητῶ παρ' ὑμῶν. Διότι, ὡς γνωρίζετε, οἱ Διδάσκαλοι συμφωνοῦσιν οὐχὶ μὲ ἡμερομίσθιον, ὡς οἱ ἐργάται, ἀλλὰ μὲ μηνιαῖον μισθόν, καὶ τοῦτον δὲ διαρκῆ. Ἄλλ' ἴσως εἶπητε ὅτι δὲν εἰργάσθην καθ' ὅλον. . . .

ΑΡΓ. — (Διακόπτει αὐτόν) Siguro! δὲν ἐργασθήκετε· πῶς λοιπὸν τὰ ζητᾶτε;

ΑΤΡ. — 'Ακούσατε, σᾶς παρακαλῶ. Ἴσως, λέγω, μοι εἶπτε ὅτι δὲν εἰργάσθη καθ' ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν. Ἀλλὰ τοῦτο, κύριε Ἀργύρη, δὲν εἶνε σφάλμα ἰδικόν μου· ἐσφάλετε ὑμεῖς, ἐπεὶ δὲν ἐμείνατε σταθερὸς εἰς τὸν λόγον σας. Διότι εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην (δεικνύει αὐτῷ ἐπιστολὴν) μοι γράφετε ὅτι μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μηνὸς θὰ ἐπαναρχίσω διδάσκων τὰ τέκνα σας.

ΑΡΓ. Μὰ τί ἐπιστολὴ εἶν' αὐτὴ ποῦ μοῦ λέτε;

ΑΤΡ. — Εἶνε ἡ ἰδική σας, κύριε Ἀργύρη. Ἴδου φέρει τὴν ὑπογραφὴν σας.

ΑΡΓ. — Πᾶ! ἐγὼ δὲν σᾶς ἔγραψα ἐπιστολὴν.

ΑΤΡ. — Τίς τὴν ἔγραψε;

ΑΡΓ. — Ἐέρω κι' ἐγώ; Θὰ τὴν ἔγραψεν ἡ γυναῖκά μου, κι' ἔβαλε τὴν ἰδική μου ὑπογραφὴν.

ΑΤΡ. — Ἐλάχιστα μὲ ἐνδιαφέρει τοῦτο.

ΑΡΓ. — Μὰ νὰ σᾶς πῶ, κύριέ μου, ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι ἴσ' αὐταῖς τῆς δουλειᾶς. Συνεννοηθῆτε μὲ τὴν γυναῖκά μου.

ΑΤΡ. — Ἐγὼ νομίζω ὅτι δύναμαι νὰ συνεννοηθῶ καλλίτερον μεθ' ὑμῶν.

ΑΡΓ. — Ὅχι, ὄχι. Ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι, δὲν ἀνακατεύομαι.

ΑΤΡ. — Δὲν ἐννοῶ πῶς δὲν ἀνακατεύεσθε, ἐνῶ πρόκειται περὶ τῶν τέκνων σας.

ΑΡΓ. — Πᾶ! μόνω ἰδικά μου εἶνε; εἶνε κι' ἐκείνης· τὸ λοιπὸν ἠμιλήσετε μ' ἐκείνην. Ἐκείνη ἀνακατεύεται ἴσ' αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ μ' ἐκείνην κάμετε καλά.

ΑΤΡ. — Ἔστω.

(Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ'.

ΑΡΓΥΡΗΣ (μόνος).

Καλὰ τό' λεγα ἐγὼ πῶς ἴσ' τὴν ἰδική μου τὴν καμποῦρα θὰ ἔξεσπᾶσῃ κι' αὐτό. Αἶ, μὰ ὁ διάβολος ἔφερ' ἐμπρός μου αὐτὴν τὴν γυναῖκα γιὰ νὰ μὲ βασανίσῃ; Ὅρίστε πάλι δουλειᾶς ποῦ μοῦ ἔφτιασε! perdio! Θὰ σκάσω καμμιάν ὥρᾴ ἀπὸ τὸν καῦμό μου. Ὅλω παράδες! καὶ πάλι παράδες! κι' ὅπου γυρίσω καὶ στραφῶ ν' ἀκούω πλήρωσε παράδες! Ἄ! ἴσ' τὴν ὀργὴν νὰ πᾶν καὶ τὰ παιδιὰ καὶ τὰ σκυλιά.

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'.

ΕΥΘΥΦΡΩΝ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΑΡΓΥΡΗΣ καὶ ΑΚΚΙΔΗΣ.

ΑΦΡ. — Ἀληθινὰ, monsieur Ἀκκίδη, τί ἐκάνετε τόσαις ὥραις ἐπάνω;

ΑΚ. — Ἐδιάβαζα τὸ βιβλίον ποῦ σᾶς ἔδωκεν ἡ madame Ἀθηνᾶ.

ΑΘ. — Πῶς τὸ εὐρίσκετε; δὲν εἶνε ἀξιόλογον σύγγραμμα;

ΑΚ. — Μάλιστα, madame· εἶνε πολὺ ὠραῖο.

ΑΘ. — Ἀνεγνώσατε τὸ πρῶτον μέρος;

ΑΚ. — Μάλιστα, εἶνε πολὺ καλό.

ΑΘ. — Εἶδτε τί λέγει ἐκεῖ περὶ τινος γυναικὸς ὀνομαζομένης. . . . Ἐνθυμεῖσθε πῶς ὠνομάζετο;

ΑΚ. — Ποιός; (Καθ' ἑαυτόν) Ἐδῶ τὰ ἄμπλεξα!

ΑΘ. — Αὐτὴ ἡ γυνή.

ΑΚ. — Αὐτὴ ἡ γυνὴ ὠνομάζετο. . . ὠνομάζετο. . .

ΑΘ. — ὠνομάζετο, νομίζω, Καλ. . . . Καλλιόπη.

ΑΚ. — Ἄ, ναί. Καλλιόπη, Καλλιόπη.

ΑΘ. — Όχι τώρα ένθυμοῦμαι· ώνομάζετο Κλειώ.

ΑΚ. — Ά, ναί· Κλειώ. Κί' ἐγώ θυμοῦμαι τώρα.

ΑΦΡ. — Ό monsieur Άκκίδης ξεχνᾷ τὰ όνόματα.

ΑΚ. — Ναί· ἔχω αὐτό τὸ défaut.

ΑΘ. — Εἶδετε λοιπόν τί λέγει περί αὐτῆς; Εἶδετε πόσον δυστυχῆς ἦτο πρὶν, ὅτε ἐνόμιζεν ὅτι ἔπρεπε νὰ μὴ φροντίζη οὔτε περί τῶν τέκνων της, οὔτε περί ἄλλου τινὸς ἀποβλέποντος τὸν οἶκόν της, ἀλλὰ μόνον νὰ ἐνδύηται πολυτελέστατα, καὶ νὰ ὑποβάλλη συνεχῶς τὸν σύζυγόν της εἰς ἔξοδα ὑπέρογγα διὰ τὰς διασκεδάσεις καὶ ἰδιοτελείας της, ἔνεκα τῶν ὁποίων εὕρισκετο εἰς διηνεκῆ διάστασιν πρὸς τὸν σύζυγόν της; Εἶδετε δὲ κατόπιν ὅτε ἤλλαξε τρόπον, καὶ ἠκολούθησεν ὅσα πρὸ ὀλίγου ἔλεγον, ὅτι κατέστη ἀληθῶς εὐτυχῆς, καὶ, ὡς αὐτὴ ἢ ἰδία συχνάκις ἔλεγε, ποτὲ δὲν ἠσθάνθη ἡδονὴν μεγαλειτέραν, παρ' ὅτε ἐδόθη περί τὴν ἀνατροφήν τῶν τέκνων της, τὴν περιποίησιν τοῦ συζύγου της καὶ τὴν διοίκησιν τοῦ οἴκου της;

ΑΚ. — Μάλιστα, madame. (Καθ' ἑαυτόν) Διάβολε! τί θὰ πῶ ἂν μὲ ῥωτήσῃ τίποτε ἄλλο;

ΕΥΘ. — Ἐπείσθητε τέλος πάντων;

ΑΚ. — Μάλιστα, μάλιστα.

ΑΡΓ. — (Ἰδία πρὸς τὸν Εὐθύφρονα). Ἡ γυναῖκά μου βάλλω στοίχημα πῶς δὲν ῥεῖσθηκε ἀκόμα.

ΕΥΘ. — (Ἰδία) Οὔτε σὺ ὅμως ἐπείσθης εἰς ὅσα πολλάκις σοὶ εἶπον.

ΑΡΓ. — Ἐγὼ σοῦ τό'πα πῶς δὲν ῥμπορῶ νὰ τὰ κάμω. (στενάζει) Ἄχ! ἄχ!

ΑΦΡ. — Καλὲ, πᾶ! τί ἔπαθες πάλι; Ὅλω ἀναστεναγμοὺς εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος· χὰ! χὰ! (Πρὸς τὴν Ἄθηνᾶν). Βλέπετε πόσω πολὺ ἐκαθήσαμεν; Κοντεύει νὰ νυκτώσῃ ὅλως δι' ὄλου κί' ἐμεῖς ἀκόμη ἐδῶ εἴμαστε.

Ὡς φαίνεται, ὁ monsieur Ἀργύρης ἐπείνασέ κί' ἀναστενάζει, χὰ! χὰ! Ἄς παγαίνωμεν λοιπόν.

ΑΚ. — Βέβαια· ὦρα εἶνε πειό.

(Ἐξέρχονται οἱ λοιποὶ, ἐκτὸς τοῦ Εὐθύφρονος καὶ τῆς Ἄθηνᾶς).

ΣΚΗΝΗ ΙΗ'.

ΕΥΘΥΦΡΩΝ καὶ ΑΘΗΝΑ.

ΕΥΘ. — Λυποῦμαι πολὺ, διότι μετὰ τσαύτας προσπαθείας δὲν δυνάμεθα νὰ πείσωμεν οὔτε τὸν Ἀργύρη οὔτε τὴν Ἀφροδίτην εἰς τὸ ὀρθόν.

ΑΘ. — Καὶ ἐγὼ ἐπίσης λυποῦμαι, διότι προβλέπω κακὰ ἀποτελέσματα. Διὰ τοῦτο δὲ ὁσάκις τυχαίη περίστασις προσπαθῶ νὰ φανῶ αὐτοῖς χρήσιμος διὰ συμβουλῶν· μάλιστα δὲ σήμερον ἐκτὸς ἐκείνων, τὰ ὁποῖα εἶπον ἐδῶ πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, εἶπον πρὸς αὐτὴν καὶ πλεῖστα ἄλλα περί τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ὅτε ἡμεθα μόναι εἰς τὸν κῆπον, καὶ προσεπάθησα παντὶ σθένει νὰ τὴν πείσω. Ἄλλὰ νομίζω ὅτι οἱ λόγοι μου ἔπесαν ἐπὶ πετρώδους καὶ ἀκανθώδους γῆς. Ἄλλὰ τί πλεῖον τούτου δυνάμεθα νὰ πράξωμεν;

ΕΥΘ. — Βεβαίως, ἡμεῖς πράττομεν τὸ κατὰ δύναμιν· δὲν ἔχομεν δὲ καὶ τὴν ἰσχὺν ταύτην τοῦ νὰ ἐπιβάλλωμεν πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅ,τι αὐτοὶ ἐπιμόνωσ δὲν παραδέχονται.

ΑΘ. — Ἀληθὲς τοῦτο, Εὐθύφρον μου· ἀλλ' ἄς μὴ ἀπαυδήσωμεν πράττοντες τὸ ἀγαθὸν ὁσάκις δυνάμεθα.

ΕΥΘ. — Βεβαίως, ἀγαπητὴ μοι Ἄθηνᾶ, τοῦτο τὸ ἐθέσαμεν ὡς βάσιν, καὶ ἐπ' αὐτοῦ πάντοτε πρέπει νὰ στηρίζωμεν ἐκάστην πράξίν μας. Πρώτη σὺ μοι δεικνύεις τὸ παράδειγμα διὰ τῶν ἀρετῶν σου. Ἐκτὸς δὲ τούτου βεβαιώθητι ὅτι δι' ἐμέ ὄσω καὶ ἂν ἦνε βαρὺς ὁ κάματος τῆς ἡμέρας, ὄσω καὶ ἂν κοπιᾷσω ἢ δι' ἡμᾶς

αὐτοὺς ἢ δι' ἄλλους, ὁ κόπος οὗτος εἶνε ἐλάχιστόν τι ὡς πρὸς τὴν ἀμοιβήν, ἣν σὺ ἢ εὐγενῆς καὶ γενναία καρδία, σὺ ὁ παρήγορος ἄγγελος τοῦ βίου μου μοὶ παρέχεις.

ΑΘ. — Εὐθύφρον, λησμονεῖς ὅτι καὶ σὺ μὲ ἀνταμείβεις πλεῖον τοῦ δέοντος;

ΕΥΘ. — Ὅχι, Ἀθηναῖ. δὲν σὲ ἀνταμείβω πλεῖον τοῦ δέοντος, διότι δὲν δύναμαι οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ν' ἀνταμείψω τὰς ἀρετάς σου. Βεβαιώθητι ὅμως ὅτι πᾶν ὅ,τι δύναμαι τὸ πράττω ὑπὲρ σοῦ. Σὲ ὑπολήπτομαι καὶ σὲ ἀγαπῶ, Ἀθηναῖ, ἐξ ὅλης καρδίας.

ΑΘ. — ὦ Εὐθύφρον, ὑπάρχει δι' ἐμὲ ἀμοιβὴ μεγαλειτέρα ταύτης; Γνωρίζεις ὅμως καλῶς ὅτι καὶ ἐγὼ ἀνταποδίδω τὰ αὐτὰ πρὸς σέ.

ΕΥΘ. — Ναι, γνωρίζω κάλλιστα τοῦτο, δι' ὃ καὶ λογιζομαι εὐδαιμονέστατος. Ἐπιπλέον δὲ ἡ εὐτυχία μου κορυφοῦται ὅταν σκέπτομαι ὅτι θὰ δυνηθῶμεν ν' ἀποκαταστήσωμεν καὶ τὰ τέκνα μας χρηστοὺς καὶ ἐναρέτους πολίτας, χάριν τῶν φροντίδων, ἃς σὺ ἀδιαλείπτως καταβάλλεις περὶ τῆς ἠθικῆς καὶ σωματικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως.

ΑΘ. — Ἄ! μὴ δά! μὴ φεύγης τόσον πολὺ, Εὐθύφρον.

ΕΥΘ. — Τί ἐννοεῖς διὰ τούτου, ἀγαπητή μου;

ΑΘ. — Ἐννοῶ ὅτι καὶ σὺ ἐπίσης συντελεῖς εἰς τοῦτο, καὶ δὲν πρέπει ν' ἀποδίδῃς πρὸς ἐμὲ τὸ ὅλον.

ΕΥΘ. — Ὅχι, Ἀθηναῖ. Ἡ μήτηρ συντελεῖ κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων, διότι αὐτὴ ἐνδικαίως τὸν πλεῖστον χρόνον μετ' αὐτῶν. Ὅθεν ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ἐλάχιστον μὲν μέρος μένει εἰς ἐμὲ, τὸ δὲ ὑπόλοιπον χρεωστεῖται εἰς σέ.

ΑΘ. — Πόσον εἶσαι ἀγαθός, Εὐθύφρον μου. Ἐγὼ δὲ πόσον εὐτυχῆς μένουσα πλησίον σου. Ἢδη δὲ ἄς

ὑπάγωμεν πλησίον τῶν τέκνων μας, ἵνα, κατὰ τὸ σῶνηθες, σοὶ διηγηθῶσι μόνα των τὰς τῆς σήμερον πράξεις των, ἀκούσωσι δὲ καὶ τὰς πατρικὰς καὶ διδακτικὰς συμβουλὰς σου.

ΕΥΘ. — Ἄγωμεν. Ὅντως ἡ Εὐδαιμονία τοῦ οἴκου εἶνε ἡ ἀγαθὴ Σύζυγος.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Β'. ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ θάλαμον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Λαλίου, ἔχοντα θύραν εἰς τὸ βάθος. Δεξιᾷ ἐπὶ τοῦ τοίχου κρέματα ὀπλοθήκη, ἐφ' ἧς εἰσι πυροβόλα καὶ μάχαιραι κυνηγετικά. Ὁ Μουρμούρης ἴσταται κάτωθεν τῆς ὀπλοθήκης, κρατῶν εἰς ἑκατέραν χεῖρα ξίφος.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ (μόνος).

Μωρὲ, αὐτὸ τ' ἀφεντικό' μου δὲν χωρατεύει, ἀ! ὄλω μὲ τὰ σπαθιά καὶ μὲ τὰ τουφέκια ἔχει νὰ κάμη. Ἄ! δὲν θέλει λόγια, εἶνε παλληκάρι ἀπὸ τὰ 'κεῖνα. Σήμερα πάλι τὸ πρωῖ, πρωῖ ποῦ 'στὴν ὀργὴν 'πῆγε μ' ἐκείνους τοὺς ἄλλους δυὸ, κι' ἐπῆραν κι' αὐτὰ τὰ δυὸ σπαθιά 'μαζῆτους; 'Σὲ καμμιάν. . . . πῶς τὴν λένε αὐτὴν; 'σὲ καμμιάν μονομανία' θὰ 'βγῆκε. ἀ! ἀ! 'κατάλαβα. Θὰ 'βγῆκε 'σὲ μονομανία' μ' ἐκείνον ποῦ τοῦ 'λεγεν 'στοῦ κὺρ-Εὐθύφρων τὸ 'σπίτι «'Ἀπάνω 'στὸ Ταξίμι, μὲ τὸ σπαθί». Μὰ τί ὀργή! αὐτὰ τὰ σπαθιά δὲν φαίνονται διόλου 'ματωμένα, μῆτε χαλασμένα πουθενά. Ὡσκαθὼς τὰ 'πῆραν ἔτσι δὰ τὰ 'φεραν πάλι. Νὰ μὴν 'πῆγανε 'στὸ Ταξίμι κι' ἐσκοτώσανε τὸν ἀέρα ἀντὶ νὰ σκοτωθοῦν αὐτοί; Ἐτσι δὰ φαίνεται. Τὰ κακόμοιρα τὰ 'σπαθιά 'βρίσκουν τὸν διάβολό' τους μ' αὐτοὺς τοὺς ζουρλοὺς. Μονομανίαις, μονομανίαις. . . . κι' ὕστερα παίρνουν τὰ σπαθιά καὶ τὰ κάμουν ἕνα σπάσο ὡς τὸ Ταξίμι, κι' ὕστερα πάλι τὰ φέρνουν 'πίσω ὅπως τὰ 'πῆραν. Μὰ

γιατὶ ἀράγε ἤθελαν νὰ 'βγοῦν 'στὴ' μονομανία; Καμμιά ἐρωτοδουλειὰ θὲ νὰ 'νε 'στὴ' μέση'. Ἐτσι δὰ μοῦ μυρίζει ἕνα πρᾶμμα, γιατί εἶναι κάμποσος καιρὸς τώρα ποῦ 'γένηκεν ἀλλοιώτικος, καὶ 'μέρα' νύχτα ὄξω γυρνάει. Χμ! νὰ μὴν τύχη δὰ καμμιάν ὥρα καὶ τοῦ τῆς βρέξουν, γιατί εἶνε καὶ κομμάτι σαλιάρης, καὶ ὄλους τοὺς 'βρίζει, καὶ 'σ ὄλους λέει πῶς δὲν φοβᾶται κανένα, καὶ μοῦ κορδίζεται πειὸ μὲ τὸ παραπάνω. Ἐτσι δὰ μ' ἔρχεται κι' ἐμένα καμμιά' φορὰ' 'σάν μ' ἐξυβρίζη νὰ τοῦ καταβάσω καμμιά' γροθιά' ποῦ νὰ καταπιῇ τὰ μυαλά του, μὰ φοβοῦμαι πάλι, γιατί ὁ διάβολος τὰ 'χει ἀπάν' ἀπάνω, καὶ δὲν τό 'χει τίποτα νὰ πιάση κανένα σπαθί ἀπ' αὐτὰ καὶ νὰ μὲ τρυπήσῃ 'σάν πουλί. . . . Αἶ, τώρα ἄς τὰ βάλω 'στὸν τόπο' τους, ὡς νὰ τὰ πάρουν πάλι' καμμιά' πρωϊνὴ' νὰ τὰ διασκεδάσουν.

(Κρεμᾷ τὰ ξίφη. Ταυτόχρονως δὲ εἰσέρχεται ὁ Λαλίας παρωργισμένος).

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ καὶ ΛΑΛΙΑΣ.

ΛΑΛ. Τί κάνεις σὺ ἐκεῖ;

ΜΟΥΡ. — Τι. . . . τι. . . . τίποτα, ἀφεντικό. 'πῆγα νά. . . .

ΛΑΛ. Τί ὑπῆγες, χαμένε; λέγε! ὑπῆγες νὰ κλέψῃς κανένα πιστόλι;

ΜΟΥΡ. — Ὅχι, ὄχι, ἀφεντικό, ἐγὼ δὲν κλέφτω, (κλαίει) μόνω 'πῆγα νά. . . .

ΛΑΛ. — Ἐξω, χαμένε! φύγε ἀπ' ἐμπρός μου.

ΜΟΥΡ. — Ὅλω ὄξω! (κλαίει).

ΛΑΛ. — Ἐξω σοι λέγω! φύγε, ξεκουμπίσου ἀπ' ἐδῶ, ἄ!

ΜΟΥΡ. — Φεύγω, φεύγω, ἀφεντικό.
(Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΛΑΛΙΑΣ (μόνος)

Ἄ! μὰ αὐτὸ εἶνε γιὰ νὰ φρενιάση κανεῖς. Οὔτε ὁ εἶς οὔτε ὁ ἄλλος νὰ μὴ ἔλθῃ! Θὰ τοὺς προσβάλω ὅμως καὶ τοὺς δύο, καὶ θὰ τοὺς κάμω νὰ ἐντρέπωνται πλέον νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὴν κοινωνίαν. Πούφ! τοιαῦτα ἀνδράρια τὰ περιφρονῶ, καὶ ὄντως ἀπαξιῶ ἐγὼ ὁ Λαλίας νὰ μετρήσω τὸ ξίφος μου μετὰ τῶν ἰδικῶν των. Οἱ ἀνανδροί! Ὁ μὲν κύρ-Ἰππίας, αὐτὸς ὁ μικρομέγας, αὐτὸς ὁ πίθηκος ἀφοῦ ἤλθεν ἐδῶ εἰς τὸν οἶκόν μου προτείνων μοι μετὰ πολλοῦ στόμφου ν' ἀπομακρυνθῶ τῆς Ἀφροδίτης, διότι αὐτὸς θεωρεῖ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα ὡς κτῆμά του, δὲν παρουσιάζεται κατόπιν εἰς τὸν τόπον τῆς μονομαχίας, ἐνῶ ἐδέχθη τὴν πρόσκλησίν μου. Ἐπίσης δὲ καὶ ὁ κύρ-Ἀκκίδης, ἐκεῖνο τὸ ζῶύφιον. Ἀλλὰ περὶ τοῦ πρώτου οὐδὲν φροντίζω· θ' ἀρκεσθῶ μόνον εἰς τὸ νὰ τὸν προσβάλω δημοσίᾳ, καὶ οὐδὲν πλέον, διότι βλέπω ὅτι δὲν κατέχει σπουδαίαν θέσιν παρὰ τῆς Ἀφροδίτης. Ὁ ἄλλος ὅμως, αὐτὸς ὁ οὐτιδανὸς Ἀκκίδης ἀγνοῶ τίνι τρόπῳ κατώρθωσε ν' ἀγαπηθῇ παρὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἐγὼ δὲ, ἐνῶ ἔτρεφον μεγάλας ἐλπίδας δι' αὐτὴν νὰ παραγκωνισθῶ. Καὶ δὲν θὰ ἐπίστευον τὸ τοιοῦτον ἂν ἐγὼ ἰδίῳις ὄμμασι δὲν ἔβλεπον πράγματα μαρτυροῦντα τὸν πρὸς τὸν Ἀκκίδην ἔρωτά της. Ἄ! μὰ αὐτὸ εἶνε ἀκατανόητον! δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου πῶς κατώρθωσεν ὁ κύρ-Ἀκκίδης νὰ μᾶς παίξῃ ὄλους ἐπάνω

εἰς τὰ δάκτυλά του, κατ' ἐξοχὴν δὲ ἐμέ. Αἴ! αἴ! Κύτταξε ἐκεῖ ἐν τοιοῦτο ξόανον τί ἀνησυχίαν μοὶ προξενεῖ· οὐφ!!! ἓνας Ἀκκίδης! ἓνας Ἀκκίδης! χά! χά!...

Ὁ Ἀκκίδης μᾶς χορεύει

Ὅπως θέλει καὶ κοντεύει

Νὰ μᾶς βάλῃ τὰ γυαλιά!

Ἄ! αὐτὸ ν' κακὴ δουλειά!

Τὸ κορμί του ἄν ἀρχίζῃ

Νὰ τσακκίζῃ, νὰ λυγίζῃ,

Ὅλων βάλλει τὰ γυαλιά.

Ἄ! αὐτὸ ν' κακὴ δουλειά!

Χάχας εἶν'! Πᾶ! τί πειράζει;

Ἐμαθε νὰ βελονιάζῃ

Καὶ μᾶς βάλλει τὰ γυαλιά.

Ἄ! αὐτὸ ν' κακὴ δουλειά!

Τὴν γραφίδα δὲν ἠξέρει

Πῶς τὴν πιάνουν εἰς τὸ χέρι,

Κι' ἂν τοῦ βάλω τὰ γυαλιά,

Θὲ νὰ ἦν' καλὴ δουλειά.

Δύο κι' ἐν νὰ λογαριάσῃ

Δὲν γνωρίζει. Μὰ νὰ σκάσῃ,

Θὰ τοῦ βάλω τὰ γυαλιά!

Γιὰ νὰ σιάξῃ ἡ δουλειά.

(Κάθεται). Ἄ! βέβαια, βέβαια κακὰ παρ' αἶνει αὐτὴ ἡ δουλειά, καὶ πρέπει νὰ σκεφθῶ μὲ τί τρόπον ἢ μπορῶ νὰ τῆς δώσω ἄλλην διεύθυνσιν. Αἴ! λοιπὸν, ἀρχὴ σοφίας. . . . Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω τοὺς συλλογισμοὺς μου; — Στάσου. . . . Χρειάζεται σκέψιν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Αἴ! βέβαια δὲν εἶνε παίξῃ, γέλασε! εἶνε ἔρωσ· καὶ ἡ λέξις αὐτὴ εἶνε κατὰ σοβαρόν. Ἄς ὀρίσω λοιπὸν τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἄς κάμω μόνος μου τὰς ἐρωταποκρίσεις. Καλά!

— Περὶ τίνος πρόκειται, κύριε Λαλία;

— Πρόκειται, κύριέ μου, περὶ σπουδαίου πράγματος.

- Πολύ σπουδαίου;
— Βεβαίως, κύριέ μου, διότι πρόκειται περί έρωτος.
— Ά! περί έρωτος. Καί τί εἶνε τὸ τόσο σπουδαῖον εἰς αὐτὸν τὸν έρωτα;
— Χμ! νόστιμος έρώτησις. Εἶνε, κύριέ μου, σπουδαῖον, καὶ πολὺ σπουδαῖον. Έννόησες;
— Πολὺ καλά· αὐτὸ τώρα τὸ έννόησα ὅτι εἶνε σπουδαῖον.
— Άλλά πολὺ σπουδαῖον σοὶ λέγω.
— Ναί, ναί πολὺ σπουδαῖον. Τώρα δὲ τί εἶνε αὐτὸ τὸ πολὺ σπουδαῖον;
— Χμ! Μὴ βιάζεσαι, διότι αὐτὸ θέλει σκέψιν. Αἶ, ψέμματα;
— Άληθές ὅτι θέλει σκέψιν, ἀλλά πρέπει νὰ σκεφθῶμεν ὅσον τάχος.
— Καλὰ λέγεις. Ἴδου λοιπὸν, κύριέ μου. Πρόκειται περὶ άντεραστοῦ.
— Ω διάβολε!
— Βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἶνε πολὺ σπουδαῖον;
— Βέβαια.
— Λοιπὸν αὐτὸς ὁ άντεραστής μᾶς ένοχλεῖ, φίλτατε Λαλία, καθ' ὑπερβολήν, ὥστε. . . . Έδῶ εἶνε δᾶ ποῦ τὰ έμπλέκει τὸ διαβολεμένον ζήτημα.
— Αἶ, λοιπὸν; ἄς ἴδωμεν.
— Αὐτὸς λοιπὸν ὁ άντεραστής μὲ ένοχλεῖ, καὶ στέκει έμπρός μου ὡς φραγμὸς, μ'έμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ φθάσω εἰς τὸ ποθούμενον, μού κόπτει τὸν δρόμον, μὲ κάμνει νὰ μὴ ἀκούωμαι, εἶνε, εἶνε. . . . δι' ἐμὲ αὐτὸς ὁ ἴδιος Σατανᾶς. Τὸ δὲ τελευταῖον, ἀπολαμβάνει ἐκεῖνος ὅ,τι θὰ ἀπελάμβανον ἐγώ, ἂν δὲν ἦτο αὐτός. Πᾶ! 'στὴν ὀργήν!
— Πολὺ καλά· αὐτὰ τὰ έννοῶ. Τί πρέπει λοιπὸν νὰ γείνη τώρα;

- Χμ! ἐδῶ εἶνε ποῦ τὰ έμπερδεύω. Άλλ' ἄς συλλογισθῶ, καὶ ὄλω τὰ εὔρεθῆ μέσον.
— Βεβαίως θὰ εὔρεθῆ· ἀλλά πρέπει νὰ συλλογισθῆς.
— Έννοεῖται ὅτι θὰ συλλογισθῶ. (Σκέπτεται ἐπὶ τινὰς στιγμᾶς).
— Πούφ! πολὺ δύσκολον εἶνε αὐτὸ τὸ διαβολοζήτημα. Συλλογίζομαι ἀλλά δὲν εὔρισκωτι. Έν μέσον ὑπῆρχε, τὸ τῆς μονομαχίας, ἀλλ' ἰδοῦ ὁ χαμένος ὅτι δὲν δέχεται, ἰδοῦ ὁ άνανδρος ὅτι φοβεῖται νὰ μονομαχήσῃ μαζή μου. Τί νὰ κάμω τώρα; οὔφ! οὔφ! θὰ σκάσω! οὔφ!!!

(Εἰσέρχεται ὁ Μουρμούρης).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΜΟΡΜΟΥΡΗΣ καὶ ΛΑΛΙΑΣ.

ΜΟΥΡ. — Τί έχετε αφεντικό'; Τί επάθετε; ἄρρωστος εἶστε; θέλετε νὰ φωνάξω κανένα γιστρό'; ἢ θέλετε νὰ πῶ κάτω νὰ σᾶς βράσουν τίποτα γυναίκεια γιτρικά;

ΛΑΛ. — Ξεκουμπίσου ἀπ' ἐδῶ, ἀχρεῖε! Πῶς έρχεσαι καὶ ταραζεις τὰς σκέψεις μου, χωρὶς νὰ σὲ φωνάξω;

ΜΟΥΡ. — Δὲν έρχομαι, αφεντικό μου, δὲν έρχομαι μόνω ἤκουσα τὰ ξεφωνητάσας καί. . . .

ΛΑΛ. — Άκόμη τολμᾶς νὰ στέκης έμπρός μου; Χάσου!

ΜΟΥΡ. — Φεύγω, αφεντικό' . . .

ΛΑΛ. — Ά! αὐτὴ εἶνε λαμπρὰ ἰδέα. (Πρὸς τὸν Μουρμούρη) Στάσου, στάσου.

ΜΟΥΡ. — Φεύγω, αφεντικό'.

ΛΑΛ. — Στάσου. Δὲν ἀκούεις λοιπόν; ἔλα ἐδῶ· αἶ! ἐδῶ ἔλα, σοῦ λέγω!

ΜΟΥΡ. — (Κλαίει) Ἄμὰ μ' ἐδιώξετε, ἀφεντικό', καὶ γι' αὐτὸ φεύγω.

ΛΑΛ. — Αἶ, καλὰ. Στάσου τώρα ἐδῶ, διότι ἐσκέφθην νὰ σοῦ εἶπω κάτι τι.

ΜΟΥΡ. — Ἄμὲ ἐγὼ ἤρθα, γιὰ νὰ 'δῶ τί ἐπάθετε, καὶ σεῖς μ' ἐδιώξετε!

ΛΑΛ. — Τέλος πάντων στάσου τώρα ἐδῶ, ἀφοῦ σοῦ τὸ λέγω, καὶ μὴ μουρμουρίζεις περισσότερο.

ΜΟΥΡ. — Δὲν θὰ μὲ διώξετε πειῶ;

ΛΑΛ. — Ὅχι. Στάσου ἐδῶ νὰ ὁμιλήσωμεν.

ΜΟΥΡ. — Μὰ νὰ μὴ μὲ μιλώσετε πειῶ, ἀφεντικό'.

ΛΑΛ. — Ὅχι σοὶ λέγω. Ἄκουε.

ΜΟΥΡ. — Ἀκούω ἀφεντικό'.

ΛΑΛ. — Γνωρίζεις ἓνα ὑπηρέτην τῆς κυρίας Ἄφροδίτης, ὀνομαζόμενον Ἄνανιαν.

ΜΟΥΡ. — Ποιὸν τὸν Ἄνανιαν;

ΛΑΛ. — Τὸν γνωρίζεις;

ΜΟΥΡ. — Νὰ ἡ ὥρα! μ' ἐκεῖνον δὰ εἶμαστε ἄνυχι καὶ κρέας καὶ δὲν θὰ τὸν γνωρίζω;

ΛΑΛ. — Καλὰ. Ἄκουσε τώρα, διότι ἔχω νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ σπουδαῖα πράγματα.

ΜΟΥΡ. — Χμ! Ἄν τί πράγματα, ἀφεντικό'; διαμαντικά εἶνε ἢ μαλαματικά;

ΛΑΛ. — Πρόσεχε εἰς ὅ,τι σὲ ἐρωτῶ, καὶ μὴ μοῦ λέγεις ἀνοησίας. Ἄν σοῦ ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ σοῦ δώσω πεντακόσια γρόσια θὰ κάμης ὅ,τι σοῦ εἶπω;

ΜΟΥΡ. — Χάρισμα νὰ μοῦ τὰ δώσετε;

ΛΑΛ. — Ναί, χάρισμα.

ΜΟΥΡ. — Ὡχ! ὦχ! θέλει δὰ κι' ἐρώτημα, ἀφεντικό' μου;

ΛΑΛ. — Ὅ,τι σοῦ εἶπω λοιπόν θὰ τὸ κάμης;

ΜΟΥΡ. — Θὰ τὸ κάμω, γιὰ!

ΛΑΛ. — Κύτταξε ὅμως καλὰ μὴ τύχη καὶ εἴπης εἰς κανένα τίποτε ἀπὸ ὅσα θὰ σοῦ εἶπω, διότι τότε ἀλλοίμονον εἰς σέ. Μὲ γνωρίζεις ἐμένα, αἶ!

ΜΟΥΡ. — Ὅχι, ἀφεντικό' μου· τὸ 'δικό' μου τὸ στόμα εἶνε κλειδί.

ΛΑΛ. — Ἄκουσε λοιπόν καλὰ. Ἔχω σκοπὸν νὰ κλέψω μίαν γυναῖκα.

ΜΟΥΡ. — Μίαν γυναῖκα;

ΛΑΛ. — Ναί.

ΜΟΥΡ. — Καὶ 'μπορεῖ κανεὶς νὰ κλέψῃ μίαν γυναῖκα; ποῦ θὰ τὴν βάλῃ ὕστερα;

ΛΑΛ. — Πρόσεχε, καὶ μὴ λέγῃς ἀνοησίας. Θέλω λοιπόν εἰς αὐτὴν τὴν πράξιν νὰ μὲ βοηθήσης καὶ σύ.

ΜΟΥΡ. — Ἐγὼ;

ΛΑΛ. — Ναὶ σύ.

ΜΟΥΡ. — Μὰ ἀφεντικό' . . . αὐτὸ εἶνε δύσκολο' πρᾶμμα.

ΛΑΛ. — Συλλογίσου ὅμως καὶ τὰ πεντακόσια, τὰ ὅποια θὰ κερδίσης διὰ μίαν στιγμὴν.

ΜΟΥΡ. — Μμμμ! Τὰ συλλογίζομαι, ἀφεντικό', μὰ γιὰ τὴν κλεψιὰ' μιᾶς γυναίκας εἶνε ἄλιστα, ἀφεντικό' μου.

ΛΑΛ. — Πῶς ὀλίγα;

ΜΟΥΡ. — Ἄλιστα γιὰ! γιὰτὶ ἂν πιαστῆ ὕστερα κανεὶς, δὲν θὰ τὸν φτάσουν μήτε γιὰ σκαλάτα' αὐτὰ τὰ πεντακόσια.

ΛΑΛ. — Εἶσαι ἀνόητος.

ΜΟΥΡ. — Μμμμ! Ἄλιστα εἶνε τόσα.

ΛΑΛ. — Λέγε λοιπόν πόσα εἶνε καλὰ;

ΜΟΥΡ. — Ἐἔρω ἄν, ἀφεντικό'; Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς πειῶ καλὸς εἶνε ὁ στρογγυλὸς λογαριασμός. (Καθ' ἑαυτὸν) Βέβαια, ἄν τύχη κανεὶς τὴν περίστασι' δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφίνη.

ΛΑΛ. — Δηλαδή θέλεις χίλια, αϊ; πολλά ζητεῖς Ἄλλὰ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ τὰ δώσω, ἂν μὲ ὑπηρετήσης καλῶς· δηλαδή νὰ κάμνης ὅ,τι σοῦ λέγω καὶ νὰ μὴ εἴπης εἰς κανένα τίποτε δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

ΜΟΥΡ. — Μὴ σὰς μέλη, ἀφεντικό· θὰ κάμω ὅ,τι θέλετε, μόνω.

ΛΑΛ. — Τί;

ΜΟΥΡ. — Αἶ, νὰ.

ΛΑΛ. — Ἐννοῶ· θέλεις πρῶτον τὰ χρήματα.

ΜΟΥΡ. — Τὶ καλὸς ποῦ εἶστε, ἀφεντικό μου.

ΛΑΛ. — Τώρα θὰ σοὶ δώσω τὰ πεντακόσια, καὶ ὅταν τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις θὰ σοὶ δώσω καὶ τὰ ἄλλα. Ἄν δὲ μὲ εὐχαριστήσης ὅπως θέλω, θὰ σοὶ δώσω καὶ περισσότερα ἀπὸ τὴν συμφωνίαν μας. Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅμως ὅτι πρέπει νὰ μὴ τὸ μάθῃ ἄλλος.

ΜΟΥΡ. — Ὅ,τι θέλετε, ἀφεντικό μου, θὰ γείνη, καὶ θὰ ἴδῃτε τὸ ἄνθρωπος εἶνε ὁ Μουρμούρης. Μόνω τώρα πρέπει νὰ μοῦ πῆτε ποιά εἶν' αὐτὴ ἡ γυναικίκα.

ΛΑΛ. — Ἐχεις δίκαιον εἶνε ἡ madame Ἀφροδίτη.

ΜΟΥΡ. — Καλά. (Καθ' ἑαυτὸν) Ὁ καυμένος ὁ Ἀργύρης!

ΛΑΛ. — Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχω ἄλλο τίποτε νὰ σοὶ εἴπω, παρὰ μόνον νὰ ὑπάγῃς καὶ νὰ φέρῃς ἐδῶ τὸν Ἀνανίαν, διότι τὸν θέλω καὶ ἐκεῖνον· ἀλλὰ νὰ μὴ εἴπης τίποτε πρὸς αὐτόν. Ἀκούεις;

ΜΟΥΡ. — Πολὺ καλὰ, ἀφεντικό·

(Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΛΑΛΙΑΣ (μόνος).

Αἶ, αἶ, κύριε Ἀκκίδη! τώρα θὰ λογαριασθῶμεν καλὰ, διὰ νὰ γνωρίσῃς ποῖος εἶνε ὁ Λαλίας, καὶ τὰ πράγματα

δύναται νὰ κατορθώσῃ. Καὶ σὺ κυρία Ἀφροδίτη, ἡ ὁποία προτιμᾷς τὸ ζωόφιον ἐκεῖνο ἀπὸ τὸν Λαλίαν, τώρα θὰ σὲ κάμω ἐγὼ καὶ διὰ τῆς βίας νὰ μὲ ἀγαπήσῃς. Ἄ! μὰ τί λαμπρὰ ἰδέα ἦτο αὐτὴ; καὶ τὸ περίεργον ὅτι μοὶ ἤλθε στιγμιαίως. Λαμπρὰ τῶνόντι. Ἐξηγόρασα διὰ χρημάτων τὸν Μουρμούρη, πιστεύω δὲ νὰ ἐξαγοράσω καὶ τὸν Ἀνανίαν καὶ τὴν Μοσκοῦν, καὶ τότε ἀφεύκτως τὸ σχέδιόν μου εἶνε τετελεσμένον. Κατὰ τὴν νύκτα τῆς κλοπῆς ἔχω ἠτοιμασμένην τὴν ἄμαξάν μου, ἡ ὁποία θὰ μὲ περιμένῃ ἐκεῖ πλησίον τῆς οἰκίας· ἀφοῦ δὲ καταβιδάσωμεν ἀπὸ τὸ παράθυρον τὴν madame, δεμένην χειράς τε καὶ πόδας, τὰ λοιπὰ εἶνε εὐκολώτατα. Ἄ! λαμπροτέρα ἰδέα ταύτης δὲν γίνεται. Ἄλλ' ἄς ὑπάγω νὰ λάβω μερικὰ χρήματα, διότι μετ' ὀλίγον θὰ μοὶ χρειασθῶσι διὰ τὸν Ἀνανίαν.

(Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΑΚΚΙΑΔΗΣ (μόνος).

Πᾶ! μοῦ ἴπαν πῶς ὁ Λαλίας εἶνε ὁ αὐτὴν τὴν κάμαρα, μὰ ἐγὼ δὲν βλέπω ἐδῶ κανένα. (Θεωρεῖ τὴν ὀπλοθήκην). Βρέ τὸν διαβολάνθρωπο! κύτταξ' ἐδῶ, ὄλω σπαθιά καὶ τουφεκοπίστολα ἔχει ἀραδιασμένα ἐδῶ πέρα. Ἄ! μ' αὐτὰ τὰ δυὸ σπαθιά ποῦ μοιάζουν θὰ βγαίναμεν ὡς φαίνεται ἰστὸ duelo· χὰ! χὰ! καλὰ τοῦ τὴν ἐφτιαξα κι' ἐγὼ! Ἐκεῖνος μ' ἐπερίμενε μ' αὐτὰ τὰ σπαθιά ἰστὸ Ταξίμι, κι' ἐγὼ μέσ' ἰστὸ στρῶμά μου ἔκανα διαβολεμένο duelo μὲ τὸν ὕπνο! Μὰ δὲν ἦτογε πρᾶμμα γιὰ νὰ γείνη. Εἶνε ἀλήθεια πῶς δὲν τὸν χωνεύει τὸ στομάχι μου αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, καὶ θέλω νὰ τοῦ κάμω κακόν,

μὰ χωρὶς ἐγὼ νὰ πάθω τίποτε. Καὶ θὰ τὸν κάμω δὰ ἐγὼ νὰ μὴ ἔξαναπατήσῃ πειδ' ἑστὸ ὅπιτι τῆς Ἀφροδίτης μά...

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΛΑΛΛΙΑΣ καὶ ΑΚΚΙΔΗΣ.

ΛΑΛ. — ὦ! κύριε Ἀκκίδη, μὲ συγχωρεῖτε νὰ σᾶς εἶπω ὅτι κάμνετε λάθος, ἂν νομίζετε ὅτι ἐδῶ εἶνε τὸ Ταξίμιον. N'est ce pas?

ΑΚ. — C'est ça, monsieur. Μὰ γι' αὐτὸ ἦρθα κι' ἐγὼ ἐδῶ, γιὰ νὰ σᾶς πῶ πῶς δὲν ἔμπόρεσα νὰ βγῶ σήμερα ἑστὸ duelo.

ΛΑΛ. — Καὶ διὰ τί;

ΑΚ. — Νὰ ποῦ σᾶς λέγω πῶς δὲν ἔμπόρεσα νὰ βγῶ.

ΛΑΛ. — Εὐφυῆς τῶντι ἀπάντησις! Σᾶς ἐρωτῶ, κύριε, διὰ τίνας λόγους ἐφάνητε παραβάτης εἰς τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν πρὸς ἐμὲ ἐδώκατε; μ' ἐννοεῖτε; m'avez-vous compris?

ΑΚ. — Oui, monsieur, j'ai compris αὐτὰ ποῦ μοῦ λέτε· καὶ σᾶς λέγω κι' ἐγὼ πῶς δὲν θὰ βγῶ μαζῆ σας ἑστὸ duelo.

ΛΑΛ. — Χά! χά! Τότε λοιπὸν διατὶ ἐδέχθητε τὴν πρόσκλησίν μου, μάλιστα δὲ ἀφοῦ μόνος σας ὤρισατε καὶ τὴν θέσιν καὶ τὸ ὄπλον;

ΑΚ. — Ἄ! αὐτὸ, monsieur, τό καμα, γιὰτὶ τότε ἤμουν θυμωμένος. Αὐτὸ δὰ ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβετε.

ΛΑΛ. — Χά! χά! εἴσθε τόσο εὐφυῆς, κύριε Ἀκκίδη, ὅσον καὶ σταθερὸς εἰς τοὺς λόγους σας· καὶ σᾶς θαυμάζω διὰ τοῦτο. Ἀλλὰ δὲν εἴσθε μόνος, καὶ δι' αὐτὸ δὰ δὲν πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεσθε. Ἐχετε καὶ ἄλλους ἐπίσης ἴσους σας, καθὼς τὸν κύριον Ἴππιαν, ὁ ὁποῖος μιμούμενος τὸ ἰδικόν σας παράδειγμα, δὲν ἤλθεν εἰς τὸν

τόπον τῆς μονομαχίας κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν, ἐνῶ καὶ ἐκεῖνος, ὡς ἡ εὐγενείας σου, ἐδέχθη τὴν πρόσκλησίν μου. Τοιαῦται δὲ πράξεις δὲν πρέπει νὰ μένωσί ποτε ἀνευ ἀνταμοιβῆς, καὶ διὰ τοῦτο,

Τώρα δὰ θὰ σᾶς κρεμάσω

Δυὸ παράσημα ἐμπρὸς σας

Ἴππιον τὸ ἐν θὰ ἦνε,

Τὸ δὲ ἄλλο (ἐπαινὸς σας!)

Σύμβολον γαιδουρινόν

Θὲ νὰ φέρῃ χαλινόν!!!

Αἶ, κύριε Ἀκκίδη, πῶς εὐρίσχετε τὴν ἀνταμοιβὴν ταύτην; πιστεύω ὅτι εἶνε ἀνταξία τῶν πράξεών σας· χά! χά!

(Εἰσέρχεται ὁ Μουρμούρης).

ΣΚΗΝΗ Θ΄.

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ καὶ οἱ ῥηθέντες.

ΜΟΥΡ. — Πῆγα, ἀφεντικὸ, κι' εὐθύς ποῦ.....

ΛΑΛ. — (Διακόπτει ἀποτόμως αὐτόν). Ποῖος σοῦ ἔδωκε τὴν ἀδειαν νὰ ἔλθῃς ἐδῶ;

ΜΟΥΡ. — Μὰ ἐσεῖς, ἀφεντικὸ, δὲν μ' ἐστείλετε νὰ.....

ΛΑΛ. — Φύγε ἀμέσως ἀπ' ἐμπρός μου, ἀχρεῖε!

ΜΟΥΡ. — Μιμμ! πάλι μὲ διώχνετε!.....

ΛΑΛ. — Φύγε σοὶ λέγω!

ΜΟΥΡ. — Νὰ, φεύγω.

(Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Θ΄.

ΛΑΛΛΙΑΣ καὶ ΑΚΚΙΔΗΣ.

ΛΑΛ. — Λοιπὸν, κύριε Ἀκκίδη, εἴσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν προσφοράν μου;

ΑΚ. — Θα κάμης καλά νὰ περιορίσης τὰ λόγια σου.

ΛΑΛ. — Ἀληθινά; Φαίνεται ὅτι εὐρίσκεις μικρὸν τοιοῦτο παράσημον διὰ τὸ ἄτομόν σου καὶ θέλεις ἴσως νὰ σὲ στολίσω μὲ ἄλλο μεγαλείτερον τούτου. Μείνε ἥσυχος, καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀδίκος. Θὰ ἐννοήσης, ἀλλ' ἄργά. τίς εἶνε ὁ Λαλίας.

ΑΚ. — Καὶ σὺ θὰ τὸ μετανοήσης. Καλά, καλά!

ΛΑΛ. — Θα ἴδῃς τίς ἐξ ἡμῶν θὰ μετανοήση.

ΑΚ. — Καλά σοῦ λέγω, καλά!

(Ἐξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ Ι΄.

ΛΑΛΙΑΣ (μόνος).

Χμ! φύγε μικρέ μου, καὶ μετὰ τινὰ καιρὸν ὀμιλοῦμεν. (Προσκαλεῖ τὸν Μουρμούρη). Μουρμούρη, Μουρμούρη! — Ποῦ ἴσθην ὀργὴν ὑπῆγεν αὐτὸς ὁ ἀνόητος; — Μουρμούρη, Μουρμούρη! — Ἄ, τὸν ἀνόητον! ἐχάθη; — Μουρμούρη, ἔλα ἐδῶ· δὲν ἀκούεις;

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΛΑΛΙΑΣ καὶ ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ.

ΛΑΛ. — Τί ἔγινες, ἀνόητε;

ΜΟΥΡ. — Ἀμὲ μοῦ ἔπετε νὰ φύγω· αἱ! κι' ἐγὼ ἔφυγα.

ΛΑΛ. — Ἀνόητε, σοὶ εἶπον νὰ φύγῃς, διότι ἦλθες ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἀκκίδην νὰ εἴπῃς ὅ,τι ἔκαμες. Δὲν σοὶ ἐσύστησα ὅτι πρέπει νὰ ἦνε μυστικόν; Δὲν τὸ ἐννόησας αὐτό;

ΜΟΥΡ. — Αὐτὸ τὸ νοίωσα, μὰ μ' ἐδιώξετε πρὶν νὰ μιλήσω ἀκόμα. Ἐγὼ ἤθελα νὰ σᾶς τὰ πῶ, χωρὶς νὰ

καταλάβῃ ἐκεῖνος τίποτα. Δὲν εἶμαι δὰ ἔτσι ἀνόητος νὰ τὰ πῶ φανερά ἐμπρὸς του.

ΛΑΛ. — Τέλος πάντων εἰπέ μοι τώρα, τί ἔκαμες; ἔφερες τὸν Ἀνανίαν;

ΜΟΥΡ. — Ἀμὲ ἤθελα νὰ σᾶς τὸ πῶ, καὶ μ' ἐδιώξετε.

ΛΑΛ. — Αἱ, καλά. Εἰπέτο τώρα, ποῦ εἶνε ἡ κατάλληλος ὥρα.

ΜΟΥΡ. — Ἀφοῦ μ' ἐδιώξετε πρῶτα! . . .

ΛΑΛ. — Ἄ! καταντᾶς ἀνυπόφορος! Σὲ ἐρωτῶ, τί ἔκαμες;

ΜΟΥΡ. — Ἀφοῦ πῆγα γιὰ νὰ τὸν φέρω, τὸν ἔφερα βέβαια.

ΛΑΛ. — Ποῦ εἶνε;

ΜΟΥΡ. — Τὸν ἔχω ἐδῶ ἴσθην ἄλλη κάμαρα.

ΛΑΛ. — Φέρε τον ἐδῶ.

ΜΟΥΡ. — Τὸν φέρνω μὰ νὰ μὴ μὲ μαλόνετε πειό.

(Ἐξέρχεται μετ' ὀλίγον δὲ εἰσέρχεται μετὰ τοῦ Ἀνανίου).

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

ΛΑΛΙΑΣ ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ καὶ ΑΝΑΝΙΑΣ.

ΛΑΛ. — Ἐλα ἐδῶ, Ἀνανία.

ΑΝ. — Ἐντῶ εἶνε ἐμένα, τσελεπῆ.

ΛΑΛ. — Τί κερδίζεις σὺ κάθε χρόνον ἀπὸ τὴν δουλειὰν ποῦ κάμνεις;

ΑΝ. — Ἐμένα τσελεπῆ, κερντίζεις χίλια γρόσια κάθε χρόνο'. Ἀμὰ κι' αὐτὰ βερεσιὲ στέχουνται.

ΛΑΛ. — Ἄ καῦμένε! ὀλίγα εἶνε, διότι ἔρχονται ἀπὸ ἑκατὸν παράδες καθ' ἡμέραν, κι' αὐτοὺς, καθὼς λέγεις, δὲν τοὺς παίρνεις.

ΑΝ. — Ἄγγο εἶνε, τσελεπῆ, μὰ τινὰ κάνη ἐμένα;

ΛΑΛ. — Θέλεις εἰς μίαν ἡμέραν νὰ κερδίσης πεντακόσια γρόσια;

ΑΝ. — Ἐμένα νὰ κερντίζης 'σὲ ἓνα 'μέρα' τόσο παρᾶ;

ΛΑΛ. — Ναί, βέβαια σὺ θὰ τὰ κερδίσης, ἂν κάμης ὅμως ἐκεῖνο ποῦ θὰ σοῦ 'πῶ.

ΑΝ. — Ἐμένα τὸ κάνει ὅ,τι τέλεις, τσελεπῆ.

ΛΑΛ. — Ἄκουσε ὅμως καλά. Ἄν δὲν κάμης ὅ,τι σοῦ 'πῶ, τότε ὄχι μόνον δὲν θὰ κερδίσης αὐτὰ τὰ πεντακόσια γρόσια, παρὰ θὰ σὲ δώσω καὶ 'στὸν Ζαπτιέ.

ΑΝ. — Ἐμένα τὰ ντίνης 'στὸ Ζαπτιέ; Τί ἔκανα ἐγγὼ τσελεπῆ; ὄχι, ὄχι, μὴ ντίνης!

ΛΑΛ. — Ἀνόητε, δὲν θὰ σὲ δώσω τώρα, παρὰ ἂν δὲν κάμης ἐκεῖνο ποῦ θὰ σοῦ 'πῶ.

ΑΝ. — Τὰ κάνω, τσελεπῆ ντικόμου ὅ,τι λείεις ἐμένα, ἀμὰ μὴ ντίνης ἐμένα Ζαπτιέ.

ΛΑΛ. — Τότε λοιπὸν, ἂν κάμης ὅ,τι σοῦ 'πῶ, θὰ σοῦ δώσω καὶ τὰ πεντακόσια γρόσια, καὶ δὲν θὰ σὲ δώσω 'στὸν Ζαπτιέ· ἀκούεις;

ΑΝ. — Ἀκούει ἐμένα, τσελεπῆ ντικόμου, καὶ τὰ κάνη οὔλα, οὔλα ποῦ λείεις ἐμένα.

ΛΑΛ. — Καλά. Ἐγὼ θέλω νὰ κλέψω τὴν κοκκῶνά σου, τὴν κυρίαν Ἀφροδίτην, καὶ θέλω νὰ μὲ βοηθήσης καὶ σὺ τὴν βραδυὰν ποῦ θὰ τὴν κλέψω. Αὐτὸ μόνον θέλω νὰ μοῦ κάμης, καὶ νὰ μὴ εἴπης εἰς κανένα τίποτε.

ΑΝ. — Ὄχ, ὦχ, ὦχ! ἄ! Τσελεπῆ ντικόμου, χρειά σου ἔσένα νὰ φιλήσω. Ἐμένα τέλει νὰ κάνη ἔτσι τὸ κοκκῶνα, γιατί οὔλο 'μέρα' ἐμένα μαλόνει καὶ ξεφωνίζει. Καλὰ, τσελεπῆ ντικόμου, ἐμένα τὰ κάνη ὅ,τι λείεις, καὶ κανένα ντὲν λείει ἐμένα χίτς.

ΛΑΛ. — Λάβε λοιπὸν τώρα διακόσια γρόσια, καὶ ὅταν τελειώση αὐτὴ ἡ δουλειὰ θὰ σοῦ δώσω καὶ τὰ ἐπίλοιπα. (Δίδει τῷ Ἀνανίᾳ χρήματα). Πρόσεξε ὅμως

καλὰ μὴ τύχη καὶ 'πῆς εἰς κανένα τίποτε, διότι ὕστερα ὁ Ζαπτιές σὲ χαιρετᾶ.

ΑΝ. — Ὄχι, τσελεπῆ ντικόμου· ντὲν λείει ἐμένα χίτς.

ΛΑΛ. — Πήγαινε τώρα. Δὲν σὲ χρειάζομαι πλέον σήμερον. Ὅταν δὲ θὰ ἦνε ἀνάγκη, τότε θὰ σοῦ 'μιλήσω πάλιν.

ΑΝ. — Καλό', καλό'. (Καθ' ἑαυτὸν) Ὄχ! τί καλὰ ποῦ τὰ ντένω τὸ ντιαβολοκοκκῶνα, νὰ μάτη πῶς μαλόνει ἐμένα οὔλο 'μέρα'!

(Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΛΑΛΙΑΣ καὶ ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ.

ΛΑΛ. — Αἶ, Μουρμούρη, τώρα ἔχομεν μὲ τὸ μέρος μας καὶ τὸν Ἀνανίαν, ἀλλ' αὐτὸ μόνον δὲν ἀρκεῖ· πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ τὴν Μοσκοῦν.

ΜΟΥΡ. — Τὴ' Μοσκοῦ;

ΛΑΛ. — Βεβαίως· διότι ἂν αὐτὴ δὲν ἦνε μὲ τὸ μέρος μας, ἤμπορεῖ κατὰ τὴν νύκτα τῆς κλοπῆς νὰ ἴδῃ τίποτε καὶ νὰ μᾶς προδώσῃ. Ἐννοεῖς;

ΜΟΥΡ. — Ἀλήθεια, ἀφεντικό· αὐτὸ ἔτσι εἶνε, μόνον...

ΛΑΛ. — Τί;

ΜΟΥΡ. — Ἐχω κι' ἐγὼ νὰ σᾶς γυρέψω μίαν χάρι· κι' ἂν μοῦ τὴν κάμετε, σᾶς ὑπόσκομαι νὰ κάμω ὅ,τι θέλετε, καὶ θὰ τὸ κάνω μὲ ὅλη' μου τὴν καρδιά'.

ΛΑΛ. — Τί εἶνε; λέγε.

ΜΟΥΡ. — Μὰ, ἀφεντικό' μου, ἂν μοῦ κάμετε αὐτὴν τὴ' χάρι', θε' νά'μαι ὅλως 'σταῖς διαταγαῖς σας, καὶ ποτὲ δὲν θὰ φύγω ἀπὸ κοντά σας.

ΛΑΛ. — Καλά· λέγε, και αν ήμπορω θα σου κάμω τήν χάριν αυτήν.

ΜΟΥΡ. — Αφεντικό' μου, αγαπω κι' εγω τη' Μοσκού.

ΛΑΛ. — Χα! χα!

ΜΟΥΡ. — Το λοιπόν, αφεντικό' μου, θα σας γυρέψω αυτήν τη' χάρι', να κλέψω κι' εγω τη' Μοσκού τήν ίδια' βραδυά', που θα κλέψετε και η αφεντιά σας τήν κοκκώνα', και τότες δεν θα φοβούμαστε να μας προδώση σε κανένα. Όσω δα για τον Ανανίαν σας υποσκομαι εγω πως δεν θα πη τίποτα, γιατί εινε πολυ φίλος μου, κι' ο,τι του πω εγω δεν μου λееι ποτε οχι.

ΛΑΛ. — Χα! χα! Καλά, Μουρμούρη· αλλά θα ήμπορέσωμεν να κλέψωμεν δυο γυναϊκας κατα την ιδίαν εσπέραν;

ΜΟΥΡ. — Ουφ! να η ωρα. Εγω εκεινη' τη' βραδυά' θα γεινω θεριό' μονάχο'. ύστερα και ο Ανανίας θα μας βοηθήση πολυ σαν του πω κι' εγω και η αφεντιά σας βέβαια θα βάλετε τα δυνατά σας τότε. Αϊ! τί άλλο θέλομεν; Θε να 'νε ντροπή μας, τόσα παλληκάρια να μη ήμπορέσωμεν να κλέψωμεν δυο γυναϊκαις.

ΛΑΛ. — Καλά. Δεν μου φαίνεται ασχημος η ιδέα σου. Κλέψε λοιπόν και συ την Μοσκού, αλλά πρέπει να προσέξης καλά, δια να κάμωμεν τα πράγματα χωρις να τα έννοήση άλλος κανεις.

ΜΟΥΡ. — Μη σας μέλη, αφεντικό' μου, και θα δητε εγω πως θα τα διορθώσω.

ΛΑΛ. — Τώρα δε πρέπει να ελθη εδω και η Μοσκού, δια να την ειδοποιήσωμεν και εκεινην.

ΜΟΥΡ. — Να πάγω να την φέρω;

ΛΑΛ. — Πήγαινε.

ΜΟΥΡ. — Τώρα αμέσως θα την φέρω αφεντικό'.

(Εξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

ΛΑΛΙΑΣ (μόνος).

Αυτή η ιδέα του Μουρμούρη εινε συμφέρουσα δι' εμε, διότι τότε δεν έχωτι να φοβηθω. Θα υποτεθη ότι η Αφροδίτη εφυγε θεληματικως, αφού και η Μοσκού θα γεινη αφαντος την αυτην νύκτα. Χμ! Πολλάκις τις ωφελείται και από του παραμικροτέρου ανθρώπου τας ιδέας. Α! όλα βαινουσι κατα ρουιν, και ηδη ειμαι πεπεισμένος ότι η υποθεσις αυτη θα λάβη αϊσιον τέλος. Τότε θα ιδης, κύριε Ακκίδη, πόσον αξίζει ο Λαλίας.

(Εισέρχεται ο Αργύρης).

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'.

ΑΡΓΥΡΗΣ και ΛΑΛΙΑΣ.

ΑΡΓ. — Monsieur Λαλία, ηρθα εδω για να ένταμώσω τον πατέρα σας, μη επειδη μου παν πως εκεινος εφυγε, ηρθα να δω εσας και να σας πω για μιαν υποθεσι πολυ σπουδαία'.

ΛΑΛ. — Λέγετε, monsieur Αργύρη, και ειμαι πολυ πρόθυμος να σας ακούσω. Σας παρακαλω όμως να μοι τα ειπητε εν συντόμω, διότι έχω και εγω σπουδαίαν εργασία, και πρέπει μετ' ολίγον να εξέλθω. Πιστεύω ότι δεν θα σας κακοφανη τουτο, διότι ηξευρετε ότι δεν πρέπει ν' αφήνη τις τας υποθεσεις του να οπισθοδρομωσι. (Καθ' εαυτόν) Και να ξευρες τι υποθεσις εινε!

ΑΡΓ. — Siguro!

ΛΑΛ. — Η υποθεσις, περι της οποίας θα μοι ομιλήσητε, αποβλέπει εμε η τον πατέρα μου;

ΑΡΓ. — Τον πατέρα σας αποβλέπει μα αφού δεν

εἶν' ἐκεῖνος ἐδῶ θὰ τὴν 'πῶ 'σέ σᾶς, γιατί εἶνε πολὺ σπουδαία, κι' ἐγὼ 'μπορεῖ νὰ μὴν τὸν εὕρω σήμερα. Εἶνε, κύριέ μου, γιὰ μιὰν ἀσφάλεια' ποῦ εἶχα ἀσφαλισμένο' ἓνα καράβι μὲ σιτάρι, κι' εἶχε κι' ὁ πατέρας σας μέσα ἓνα μικρὸ μέρος. Τώρα λοιπὸν εἶνε 'λίγη ὥρα ποῦ ἔμαθα πῶς τὸ καράβι ἐκάθισεν ἀπάνω 'στὸν ποταμὸ', καὶ γι' αὐτὸ ἤρθα νὰ τοῦ 'πῶ πῶς πρέπει νὰ κυττάξωμεν νὰ ὠφεληθοῦμεν ἀπ' αὐτὴν τὴν περίστασι'.

ΛΑΛ. — Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ὠφεληθῆτε, ἀφοῦ ζημιόνεσθε;

ΑΡΓ. — 'Μποροῦμεν νὰ ὠφεληθοῦμεν ἀπὸ χίλιαις μεριαῖς, μὰ πρέπει νὰ μὴν τὸ ἀργοπορήσωμεν τὸ πρᾶμμα.

ΛΑΛ. — Τότε, κύριε Ἀργύρη, πρέπει νὰ εὐρῆτε τὸν ἴδιον, διότι ἐγὼ δὲν ἐννοῶ ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα. (Καθ' ἑαυτὸν) Πρέπει νὰ τὸν στείλω ἀπ' ἐδῶ, διότι τώρα μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ ἡ Μοσκού.

ΑΡΓ. — Μὰ τὸ ἴδιο' κάνει ἢ ἐκεῖνος ἢ ἐσεῖς. Δὲν εἶστε τάχα γυιὸς του; Τὰ συμφέροντα ἐκείνου δὲν εἶνε καὶ 'δικά σας;

ΛΑΛ. — 'Εχετε, δίκαιον, κύριε Ἀργύρη, ἀλλὰ σᾶς λέγω ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω πείραν τῶν τοιούτων.

ΑΡΓ. — Καλὲ τὸ συμφέρον θὰ σᾶς κάμῃ νὰ τὰ μάθετε 'στὴ' στιγμῇ'. Καθίσετε τὸ λοιπὸν νὰ σκεφθοῦμεν μαζῆ γι' αὐτὸ πῶς πρέπει νὰ κάμωμεν.

ΛΑΛ. — Λυποῦμαι, κύριε Ἀργύρη, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω εἰς αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγετε. Πρῶτον διότι δὲν γνωρίζω διόλου αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ δεύτερον διότι ἔχω ἄλλην σπουδαιότεραν ἐργασίαν, διὰ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ φύγω τώρα ἀμέσως.

ΑΡΓ. — 'Οχι δά! μὴ φεύγετε· καθίσετε κομμάτι νὰ 'μιλήσωμεν κι' ὕστερα κάνετε τὴν ἄλλη' σας δουλειά'.

ΛΑΛ. — 'Οχι, κύριε Ἀργύρη, δὲν δύναμαι. (Καθ' ἑαυτὸν) Διάβολε! ἄσχημα μ' ἐκολλήθη!

ΑΡΓ. — Μὰ καθίσετε δὲ κομμάτι, κι' ὕστερα φεύγομεν μαζῆ, γιατί κι' ἐγὼ βιάζομαι.

(Ἀκούονται βήματα ἔξωθεν).

ΛΑΛ. — Εἶνε ἀδύνατον, κύριε Ἀργύρη, pardon.

(Κινεῖται πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' ὁ Μουρμούρης μετὰ τῆς Μοσκούς εἰσέρχονται πρὶν οὗτος ἐξέλθῃ).

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ'.

ΑΡΓΥΡΗΣ, ΛΑΛΙΑΣ, ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ καὶ ΜΟΣΚΟΥ.

ΑΡΓ. — Πᾶ! ἡ Μοσκού! Τί θέλεις Μοσκού; ἐμένα;

ΛΑΛ. — (Καθ' ἑαυτὸν) 'Ω διάβολε! ἂν ἐννοήσῃ αὐτὸς τίποτε;

ΜΟΣΚ. — 'Οχι, ἀφεντικὸ', ἤρθα νὰ 'πῶ τοῦ μουσιου Λαλία γιὰ μιὰ δουλειά' ποῦ μ' ἔστειλεν ἡ κοκκῶνα.

ΛΑΛ. — (Καθ' ἑαυτὸν) Εὔγε, Μοσκού!

ΑΡΓ. — 'Α! καὶ 'σάν τί δουλειά εἶν' αὐτή;

ΛΑΛ. — (Καθ' ἑαυτὸν) Διάβολε! ἐδῶ θὰ τὰ 'μπλέξωμεν!

ΜΟΣΚ. — Γιὰ κάτι παραγγηλιαῖς, μὰ μικρὰ πράγματα.

ΛΑΛ. — (Καθ' ἑαυτὸν) Εὔγε Μοσκού! (Πρὸς τὸν Ἀργύρη). Λοιπὸν, κύριε Ἀργύρη, πρέπει νὰ εὐρῆτε τὸν πατέρα μου καὶ νὰ ὁμιλήσῃτε περὶ τῆς ὑποθέσεως ἐκείνης. Συνήθως δὲ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἐκεῖ δύνασθε νὰ τὸν εὐρῆτε καὶ νὰ ὁμιλήσῃτε ἐν ἀνάσει.

ΑΡΓ. — Τὸν 'βρίσκω λοιπὸν αὐτὴν τὴν ὥρα' 'στὸ μαγαζί;

ΛΑΛ. — Μάλιστα. Ἀφεύκτως θὰ τὸν εὐρῆτε ἐκεῖ.

ΑΡΓ. — Τὸ λοιπὸν ἄς μὴ χάνω καιρὸν. Adio.

ΛΑΛ. — Adieu, monsieur Ἀργύρη.

ΣΚΗΝΗ ΙΖ΄.

ΛΑΛΙΑΣ, ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ καὶ ΜΟΣΚΟΥ.

ΛΑΛ. — Εὔγε, Μοσκού, καλὰ τὰ κατάφερες.

ΜΟΣΚ. — Δὲν τοῦ πα καλὰ;

ΛΑΛ. — Ὁραῖα. Ἀλλὰ τώρα ἄς ὁμιλήσωμεν καὶ μαζῆ. Μοσκού, θέλεις νὰ κερδίσης χίλια γρόσια;

ΜΟΣΚ. — Ἐννοεῖται πῶς θέλω. Μὰ πῶς θὰ τὰ κερδίσω αὐτά;

ΛΑΛ. — Εἶσαι ἔξυπνη καὶ καλὴ νέα, ὥστε ἀνθέλης δύνασαι νὰ κερδίσης αὐτὰ τὰ χίλια γρόσια, μάλιστα δὲ χωρὶς πολὺν κόπον.

ΜΟΣΚ. — Τόσω τὸ καλλίτερον, ἀφοῦ θὰ τὰ κερδίσω χωρὶς κόπον.

ΛΑΛ. — Χωρὶς κόπον λέγω, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ νὰ σοῦ τὰ δώσω χωρὶς νὰ μοῦ κάμης τίποτε.

ΜΟΣΚ. — Αὐτὸ δὰ τὸ καταλαβαίνω, γιατίι τὴν σήμερον ἡμέρα κανεὶς δὲν δίνει τίποτε τοῦ ἄλλου, ἀν δὲν τοῦ δουλέψη.

ΛΑΛ. — Ἄ, εὔγε! εἶσαι πολὺ ἔξυπνη, καὶ διὰ τοῦτο σὲ ἀγαπῶ.

ΜΟΣΚ. — Ἡ καλοσύνη σας μουσιοῦ Λαλία. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ πῆτε τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ σᾶς.

ΛΑΛ. — Ναι, ἀλλὰ πρέπει πρῶτον νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι δὲν θὰ μάθη οὐδεὶς ἄλλος ὅ,τι θὰ σοὶ εἶπω. Ὑπόσχεσαι τοῦτο;

ΜΟΣΚ. — Ὅσω δὰ γι' αὐτὸ, μουσιοῦ Λαλία, νὰ μὴ σᾶς περνᾶ καμμιά ἰδέα, γιατίι καλλίτερα ἔχω νὰ

κοπῆ ἢ γλώσσά μου, παρὰ νὰ πῶ πράγματα ποῦ μοῦ ἔμπιστευτὴ κανεὶς.

ΜΟΥΡ. — (Καθ' ἑαυτὸν) Καλλίτερα νὰ κοπῆ ἢ δικὴ μου, Μοσκού μου.

ΛΑΛ. — Εὔγε, Μοσκού. Ἐπειδὴ δὰ ἤξεύρω ὅτι δὲν λέγεις ὅ,τι φθάση, διὰ τοῦτο θὰ σοῦ εἶπω κάτι τι μυστικόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἔχης καὶ σὺ συμφέρον χίλια γρόσια, καθὼς σοῦ εἶπα. Ἄν κάμης ὅ,τι θέλω θὰ κερδίσης αὐτὸ τὸ ποσόν, χωρὶς νὰ πάθης τίποτε· ἀν ὅμως δὲν τὸ κάμης, τότε ὄχι μόνον θὰ χάσης τὰ χίλια γρόσια, τὰ ὁποῖα διὰ νὰ κερδίσης πρέπει νὰ ἐργάζησαι ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον ἔτος, ἀλλὰ θὰ ζημιωθῆς καὶ διαφορετικὰ, διότι δὲν θὰ σοῦ εἶνε εὐχάριστον νὰ ἦμαι ἐγὼ δυσαρστημένος ἐναντίον σου.

ΜΟΣΚ. — Ἡ Παναγία νὰ φυλάξῃ! Αὐτὸ τὸ τελευταῖο δὲν τὸ θέλω ποτέ.

ΛΑΛ. — Διὰ τοῦτο λοιπὸν πρέπει νὰ μοῦ ἀκούσης, καὶ νὰ ἐκτελέσης κατὰ γράμμα ὅσα σοῦ εἶπω.

ΜΟΣΚ. — Λέγετέ τα, μουσιοῦ Λαλία, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι πῶς θὰ κάμω ὅπως θέλετε.

ΛΑΛ. — Σοπεύω νὰ κλέψω μίαν γυναῖκα, καὶ νὰ φύγω μαζῆ της. Θὰ μὲ βοηθήσης εἰς αὐτὴν τὴν πράξιν;

ΜΟΣΚ. — Μίαν γυναῖκα;

ΜΟΥΡ. — (Καθ' ἑαυτὸν). Δυὸ, Μοσκού μου, δυὸ θὰ ἦσθε.

ΛΑΛ. — Ναι· τί παράδοξον τάχα εὐρίσκεις εἰς τοῦτο;

ΜΟΣΚ. — Ὅχι πῶς τὸ βρίσκω παράδοξο, μὰ πῶς θὰ σᾶς βοηθήσω ἐγὼ σ' αὐτὴν τὴ δουλειά, ποῦ εἶμαι κι' ἐγὼ γυναῖκα ἀδύνατη;

ΜΟΥΡ. — (Καθ' ἑαυτὸν). Ἀδύνατη, ἀμὰ ὠμορφη!

ΛΑΛ. — Ἄν σοῦ ἀποδείξω ὅτι ἔχεις ὅλα τὰ μέσα νὰ μὲ βοηθήσης θὰ τὸ κάμης;

ΜΟΣΚ. — Ξεύρω κι' ἐγώ τί νὰ σᾶς 'πῶ;

ΛΑΛ. — Πῶς δὲν ἤξεύρεις; Συλλογίσου ὅμως καλὰ ὅσα σοῦ εἶπον προτῆτερα.

ΜΟΣΚ. — Αἶ, τί νὰ σοῦ 'πῶ τάχατες. Ἄν περνᾷ ἀπὸ τὸ χέριμου σᾶς βοηθῶ.

ΛΑΛ. — Συλλογίσου καλὰ, καὶ εἰπέ μοι δριστικῶς ἢ ναὶ ἢ ὄχι.

ΜΟΣΚ. — Σᾶς εἶπα τὸ ναί.

ΛΑΛ. — Θὰ μὲ βοηθήσης λοιπὸν ὅπως ἤμπορέσης;

ΜΟΣΚ. — Μάλιστα.

ΛΑΛ. — Καὶ ὅ,τι σοῦ εἶπω δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν θὰ τὸ κάμης;

ΜΟΣΚ. — Μάλιστα.

ΛΑΛ. — Τότε θὰ σοῦ δώσω καὶ ἐγὼ ὅσα σοῦ ὑπεσχέθην, καὶ ἀκόμη περισσότερὰ ἂν μὲ εὐχαριστήσης. Ἡ γυναῖκα τὴν ὁποῖαν θὰ κλέψω εἶνε ἡ κυρία Ἀφροδίτη, ὥστε βλέπεις ὅτι ἤμπορεῖς πολὺ καλὰ νὰ μὲ βοηθήσης σύ.

ΜΟΣΚ. — (Καθ' ἑαυτὴν). Τὸ συμπέρανα 'γώ. (Πρὸς τὸν Λαλίαν) Μὰ θὰ 'μπορέσω ἐγὼ μοναχῆ μου νὰ σᾶς βοηθήσω;

ΛΑΛ. — Ἐννοεῖς ὅτι πρέπει νὰ τὸ γνωρίζουν καὶ οἱ ἄλλοι ὑπηρέται;

ΜΟΣΚ. — Βέβαια.

ΛΑΛ. — Αὐτὸ τὸ ἐσκέφθην ἐγὼ προτῆτερα. Ἔχω καὶ τὸν Ἀνανίαν μὲ τὸ μέρος μου, ὁ ὁποῖος θὰ κάμῃ ὅ,τι τὸν διατάξω. Ὅσα δὲ διὰ τοὺς ἄλλους δὲν μὲ μέλλει, διότι ἐκεῖνοι δὲν ἔχουν ἐργασίας εἰς τὰ ἐπάνω τοῦ σπιτιοῦ, ὥστε ὅταν σὺ καὶ ὁ Ἀνανίας μὲ βοηθήσητε, τότε ἡ δουλειὰ εἶνε τελειωμένη. Κύτταξε λοιπὸν νὰ ὠφεληθῆς καὶ σὺ ἀπ' αὐτὴν τὴν περίστασιν.

ΜΟΣΚ. — Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, σᾶς ὑπόσχομαι νὰ σᾶς βοηθήσω ὅπως ἤμπορέσω κι' ἐγώ.

ΛΑΛ. — Καλὰ. Πρὸς τὸ παρὸν αὐτὸ μόνον θέλω. Ὅταν δὲ θὰ ἦνε ἡ κατάλληλος ὥρα, θὰ σοῦ εἶπω τί πρέπει νὰ πράξης. Συμφωνεῖς εἰς ὅλα;

ΜΟΣΚ. — Ἐννοιά σας, εἶμαι σὲ ὅλα σύμφωνη, μόνω. . . .

ΛΑΛ. — Ἐννοῶ τί θὰ εἴπης. Ἐχεις δίκαιον· πρέπει νὰ σοὶ δώσω καὶ χρήματα. Ἐλα μαζῆ μου μέσα εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον νὰ σοὶ τὰ δώσω, ἀλλὰ νὰ ἐνθυμησῆσαι ὅσα σοὶ εἶπον. (Καθ' ἑαυτόν). Αἶ, κύριε Ἀκκίδη, σέβαλα τέλος πάντων τὰ γυαλιά!

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Γ' ΠΡΑΞΕΩΣ.

SISMANOGLIO
MEGARIO

ΠΡΑΞΙΣ Δ΄.

Ἡ σκηνὴ παριστᾶ θάλαμον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Ἀφροδίτης, ἔχοντα πρὸς τὰ δεξιὰ θύραν συγκοινωνοῦσαν μετὰ παρακειμένου δωματίου, πρὸς δὲ τὸ βάθος ἑτέραν συγκοινωνοῦσαν μετὰ τῆς λοιπῆς οἰκίας, πρὸς τὰ ἀριστερὰ δὲ παράθυρον, οὗ κάτωθεν εἶνε ὁ κήπος. Εἶνε νύξ.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΑΡΓΥΡΗΣ (μόνος).

Ἄ! μὰ δὲν ὑποφέρεται πειὸ αὐτὸς ὁ Δάσκαλος. Σήμερα πάλι μοῦ ἔγραφε καὶ θέλει καὶ καλὰ νὰ τὸν πληρώσω καὶ γράφει καὶ ξαναγράφει. Καὶ ἀπὸ προχτὲς βλέπω ἐδῶ ἀπάνω ἑστὸ τραπέζι αὐτὸ τὸ γράμμα γὰρ τῆς γυναϊκάμου, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ἴδιό του κί αὐτό. Ἄ! μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν ἔχω πειὸ νὰ πληρώσω. Κάθε ἡμέραν πλήρωσ' ἐδῶ, πλήρωσ' ἐκεῖ, ἢ κοκκῶνα θέλει τὸ ἕνα, ἢ κοκκῶνα θέλει τ' ἄλλο. . . . ὅλα παράδες! καὶ πάλι παράδες! δὲν ἔχω πειὸ. Νὰ πληρώσω δὰ καὶ τὸν ἕνα Δάσκαλον καὶ τὸν ἄλλον, καιρὸν δὲν ἔχω. Ἄς τὸν πληρώσω ἐκεῖνη ποῦ τὸν ἔβγαλε τί φταίω ἐγὼ; ἔχει, λέει, δίκην. Ἄς ἔχη δίκην, ἄς ἴσῃ ἐκεῖνην, κί ἄς κάμῃ καλὰ μαζήτης. Ὅλα, ὅλα πειὸ τὰ ὑποφέρω, μὰ, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, τοὺς παράδες τοὺς λυποῦμαι, καὶ γὰρ ὅσα πειὸ ἔξοδιάζω γὰρ κείνην, τί διάβολο θὰ κάμω; θέλω καὶ δὲν θέλω πρέπει νὰ τὰ ἔξοδιάζω μὰ νὰ κάνω δὰ καὶ τέτοιαις πληρωμαῖς, ἄ, αὐτὸ δὲν τό' χω ἑστὸν νοῦ μου. Θέλει δίκην ἄς ἔχη, δέλει ἄδικο. Ἄμὰ δὰ!

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΑΡΓΥΡΗΣ καὶ ΕΥΘΥΦΡΩΝ.

ΑΡΓ. — Ἐλα ἀδελφὲ Εὐθύφρον, ἔλα κάθισε, ἑστὴ ζωὴ σου, γιὰτὶ εἶμαι πάλι κατασκασμένος.

ΕΥΘ. — Πάλιν πλοῖα καὶ δίχτυα;

ΑΡΓ. — Καλὲ, τί με λές; Ὅχι ἑστὰ δίχτυα, παρά ἑστὴν πράγμα εἶμαι βαλμένος καὶ δὲν ἔχω μήτε ν' ἀναστενάξω. Ἄχ! καταραμένη τύχη! . . . Εἶμαι γὰρ νὰ με λυπηθοῦν κί ἡ πέτρας!

ΕΥΘ. — Ἀληθῶς σὲ λυποῦμαι, κύριε Ἀργύρη.

ΑΡΓ. — Καὶ νὰ με λυπᾶσαι, κύριε Εὐθύφρον μου, νὰ με λυπᾶσαι. Δὲν φθάνουν δὰ ὅλα τ' ἄλλα ποῦ ὑποφέρω κάθε ἡμέραν παρά τῶρα μοῦ βγήκαν κί ἄλλα μασκαραλίκια ἑστὴ μέση.

ΕΥΘ. — Τὰ ποῖα;

ΑΡΓ. — Φαντάσου, ἀδελφὲ, ὕστερα ἀπ' ὅλα τὰ ἔξοδα ποῦ ἔχω, ποῦ αὐτὴ ἡ γυναϊκάμου με βυζαίνει ὡς τὸ κόκκαλό, νὰ μοῦ γυρεύῃ κί ἐκεῖνος τὴν πληρωμὴν του, ἀφοῦ θὰ πληρώσω καὶ τὸν ἄλλον γὰρ τὸν ἴδιον καιρόν. Αἶ, μὰ αὐτὸ πειὸ δὲν τραβιέται, δὲν ὑποφέρεται!

ΕΥΘ. — Περὶ τίνος ἤδη ὁμιλεῖς;

ΑΡΓ. — Λέγω γὰρ τὸν πρῶτον τὸν Δάσκαλον ποῦ μοῦ γράφει καὶ μοῦ ξαναγράφει γὰρ νὰ τοῦ πληρώσω ἕνα ἕμισον μηνιάτικο.

ΕΥΘ. — Ὡς τοῦτο;

ΑΡΓ. — Τί νὰ σοῦ πῶ; Ὅποιος ἔχει ἀμαρτίαι καὶ τὸν πειράζουν αὐτὰ παθαίνει. Ἡ προκομμένη ἡ γυναϊκά μου ἔπιασε καὶ τοῦ κάμει ἕνα γράμμα, καὶ τοῦ γράφει πῶς τὰ παιδιὰ θὰ κάμουν διακοπαῖς ἕνα ἕμισον μῆνα, καὶ ἀφοῦ τελειώσῃ αὐτὸς ὁ καιρὸς νὰ ξαναρχίσῃ πάλι τὰ μαθήματα. Κί ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ἔβαλε καὶ τὴν δίκην μου ὑπογραφὴν ἀποκάτω. Ἦρθε λοιπὸν αὐτὸς κί ἀφοῦ ἔμαθε

πῶς ἤραμεν ἄλλονα μοῦ ζητᾷ τὴν πληρωμὴν γιὰ τὸν ἕνα μῆνα, καὶ γράφει γι' αὐτὸ καὶ ἔξαναγράφει καὶ σὲ μένα καὶ στὴ γυναῖκά μου.

ΕΥΘ. — Ἐλαβε πραγματικῶς τοιαύτην ἐπιστολὴν παρὰ τῆς συζύγου σου;

ΑΡΓ. — Βέβαια, τὴν εἶδα.

ΕΥΘ. — Καὶ ἔγραφεν ὅσα μοι εἶπες;

ΑΡΓ. — Ναίσκε, ναίσκε.

ΕΥΘ. — Τότε ἔχει δίκαιον νὰ ζητῇ τὴν ἀντιμισθίαν αὐτοῦ τοῦ καιροῦ.

ΑΡΓ. — Ἐχει δίκαιο· μὰ πρέπει ἐγὼ νὰ πληρῶνω δυὸ φοραῖς γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶμμα;

ΕΥΘ. — Ἀφοῦ φέρεις τὰ πράγματα εἰς τοιαύτην θέσιν πρέπει νὰ πληρῶνης ὀχιδύο, ἀλλὰ καὶ δέκα φορὰς, ἂν ἦνε ἀνάγκη. Δὲν εἶνε δίκαιον βέβαια νὰ ζημιώνωνται οἱ ἄλλοι, διὰ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς συζύγου σου. Ἡ πρέπει σὺ ὁ ἴδιος νὰ λαμβάνης προηγουμένως φροντίδα περὶ παντὸς ἀποβλέποντος τὸν οἶκόν σου, ἢ, ἀφοῦ ἀφίνεις τὴν σύζυγόν σου νὰ κάμνη ὅ,τι θέλει, ἐνῶ γνωρίζεις πόσον αὐτὴ ἀξίζει, πρέπει ν' ἀποζημιώνης ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐβλάβησαν ἐκ τῶν ἰδιοτροπιῶν αὐτῆς. Τοῦτο εἶνε τὸ δίκαιον. Διὰ δὲ τὸ ἄλλο τὸ ὁποῖον λέγεις, ὅτι τὸ πλεῖστον μέρος τῶν πόρων σου καταναλίσκεις διὰ τὸν πολυτελεῆ αὐτῆς στολισμὸν, καὶ ἕνεκα τούτου δὲν δύνασαι πλέον νὰ ἐξοδεύης καὶ δι' ἄλλα πράγματα, ἢ νὰ πληρῶνης τοὺς ἔχοντας νὰ λαμβάνωσί τι παρὰ σοῦ, τοῦτο, κύριε Ἀργύρη, εἶνε ὅλως ἀξιοκατάκριτον, καὶ οὐδὲ νὰ τὸ λέγῃς πρέπει, διότι δὲν σοὶ περιποιεῖ τιμὴν.

ΑΡΓ. — Καλὲ τί μοῦ λῆς, κύρ-Εὐθύφρον; Τὴν σήμερον ἡμέρα δὲν εἶνε ἀξιοκατηγόρητα τέτοια πράγματα. Σήμερα, μάτια μου, ὁ παρᾶς εἶνε ὁ βασιλεὺς τοῦ κόσμου, καὶ καθέννας πρέπει νὰ λήσῃ αὐτὴ τὴν προσευχήν. « Προσκυνῶ λίραν, μετζίτιέν καὶ γρόσι, τριάδα παντοδύ-

ναμον καὶ πάνσοφον». Παρᾶς, φίλε μου, καὶ πάλι παρᾶς! Ὅσω δὲ γιὰ τ' ἄλλο μάτια μου, ἐκεῖνο δὲν ἔμπορῶ νὰ μὴν τὸ κάνω· δὲν ἔμπορῶ τάχατες νὰ μὴν κάνω τῆς γυναίκας μου ὅ,τι γυρέψη, γιὰτί ὕστερα. . . . Κι' ἐκεῖνο, εἶν' ἡ ἀλήθεια, πῶς δὲν τὸ κάνω μ' εὐχαρίστησί, μὰ ἡ ἀνάγκη εἶνε μεγάλο πρᾶμμα.

ΕΥΘ. — Ἄς ἀφήσωμεν πρὸς στιγμὴν πάντα τὰ ἄλλα, καὶ εἰπέ μοι τοῦτο μόνον· ἂν ἐξοδεύης διὰ τὸν καλλωπισμὸν τῆς συζύγου σου τὸ δέκατον τῶν ὄσων ἤδη ἐξοδεύεις, δὲν θέλει εἶσθαι καὶ οὕτως λαμπρῶς ἐστολισμένη;

ΑΡΓ. — Καλὲ τί λῆς; Καὶ τὸ ἕνα centesimo νὰ ἔξοδιάζω, πάλι θὲ νὰ ἔνε λουσαρισμένη; μὰ τί νὰ πῆς; Δὲν τῆς ἀρέσουν, λῆει, τὰ ὀρδινάρια πρᾶμματα.

ΕΥΘ. — Βλέπεις λοιπὸν ὅτι καταντᾶς εἰς ὑπερβολὰς; Πᾶς ἀληθῶς τίμιος καὶ ἐπιθυμῶν νὰ χαίρῃ ὑπόληψιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, οὐ μόνον ἀπέχει τοιούτων ἔργων, ἀλλὰ καὶ ἀποστρέφεται καὶ μισεῖ ταῦτα. Διότι οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἀνεδείχθη μέγας ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν στολισμῶν, ὅσω ἂν ὦσιν οὗτοι πολυτελεῖς· πλεῖστοι ὅμως ἐθαυμάσθησαν, θαυμάζονται καὶ θὰ θαυμάζωνται διὰ τὰς ἀρετάς των. Ὅθεν ἄκουσον καὶ πείσθητι εἰς τὰς φιλικὰς συμβουλάς μου. Φρόντιζε περὶ τοῦ στολισμοῦ τῆς συζύγου, τῶν τέχνων σου καὶ σοῦ αὐτοῦ τοσοῦτον, ὅσον ἀπαιτεῖ ἡ κοσμιότης, ἀπόφευγε δὲ πᾶν περιττόν. Φρόντιζε νὰ ἦσαι εἰς τὰς μετ' ἄλλων συναλλαγὰς σου ἀκριβῆς, καὶ μὴ ἐπιθυμήσης ποτὲ ν' ἀδικήσης ἄλλον ὅπως ὠφελῆθῃς σύ. Ἐν γένει δὲ ὅσοι εἰργάσθησαν καὶ ἐκοπίασαν διὰ σὲ, ἀντάμειβε αὐτοὺς ἀναλόγως τῶν κόπων των. Ταῦτα, κύριε Ἀργύρη, εἶνε καθήκοντα παντὸς τιμίου καὶ ἀγαθοῦ πολίτου· ὁ δὲ παραμελῶν τὰ τοιαῦτα, βεβαίως ἔχει κάκιστον τέλος, διότι ἂν πρὸς στιγμὴν τὰ ἐναντία τούτων φαίνωνται συμφέροντα εἰς τὸν πρᾶτ-

τοντα, αφαιρουσιν ὁμως ανεπαισθήτως ἀπ' αὐτοῦ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καλεῖται τιμὴ καὶ ὑπόληψις. Ὡστε φρόντισον, κύριε Ἀργύρη, νὰ διορθώσης τὰς ἐλλείψεις σου ταύτας, ἂν θέλῃς νὰ εὐτυχῆς· εἰ δὲ μὴ, ὅσω παρέρχεται ὁ καιρὸς, τόσω θὰ πλησιάζῃς πρὸς τὸ βάραθρον τῆς ἀπωλείας, εἰς τὸ ὁποῖον ἤδη σπεύδεις μὲ ταχὺ βῆμα. Πείσθητι, κύριε Ἀργύρη, εἰς τοὺς λόγους μου· διότι ἂν καὶ νεώτερός σου, εἶδον ὁμως καὶ ἔπαθον πολλά, ἐξ ὧν ἔλαβον πείραν τῆς κοινωνίας οὐ σμικράν.

ΑΡΓ. — Καλὲ δὲν ἀκούω ἡ γὼ ἀπ' αὐτά. Ὅλ' αὐτὰ εἶνε σχολαστικότητες, καὶ τὴν σήμερον ἡμέρα εἶνε ἀνόητος ὁποῖος κάθεται καὶ συλλογίζεται τέτοια πράγματα, καὶ ὁποῖος τὰ κάνει. Τίποτα δὲν θὰ τοῦ δώσω ἐγὼ τοῦ κύρ-Δασκάλου, μόνω ἄς τὸ βγάλῃ ἀπ' τὸ νοῦτου. Πᾶ! πᾶ! θέλει δίκῃ ἄς ἔχῃ θέλει ἀδίκῃ ἐκεῖνος, ἐγὼ ὁμως βρίσκω ὅτι ἔχω δίκῃ νὰ μὴν πληρόνω δυὸ ἀνθρώπους γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶμμα, καὶ καλλίτερα αὐτοὺς τοὺς παράδες νὰ τοὺς ἔχω ἐγὼ ἴστην τσέπη μου.

ΕΥΘ. — Κακῶς σκέπτεσαι κύριε Ἀργύρη. Προτιμότερον εἶνε νὰ πληρώσης πρὸς αὐτὸν ὅ,τι ὀφείλεις, παρὰ νὰ ζητῆς νὰ ὠφελῇθῃς, κρατῶν σὺ ὅ,τι ἀνήκει εἰς αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ ἂν θέλῃς, ὥστε τὸ ποσὸν ὅπερ θὰ τῷ δώσης, νὰ μείνῃ καὶ εἰς τὴν τσέπη ν σου, ὡς λέγεις, τότε περιόρισον ἄλλο τι ἐκ τῶν πολλῶν περιττῶν σου ἐξόδων, καὶ θὰ ἔχῃς πάλιν αὐτὸ τὸ ποσὸν, χωρὶς νὰ προσξενήσης βλάβην εἰς ἄλλον, καὶ τέλος χωρὶς νὰ δυσφημησῇς διὰ τοιαύτας ἀδικίας.

ΑΡΓ. — Ἄ, εὐλογημένε! κάτι μ' εἶπες τώρα. Δὲν ἀκούς ποῦ σὲ λέγω πῶς εἶν' ἀπὸ τὰ ἀδύνατα γιὰ νὰ μὴν κάνω τῆς γυναίκα μου ὅ,τι θέλει; Μὰ κύρ-Εὐθύφρον, τὰ παμεν αὐτὰ δὲ χίλιαις φοραῖς, καὶ ἔξερεις πῶς δὲν μ'μπορῶ νὰ ἐναντιωθῶ ἴστη δίκη τῆς θέλησιν. Ἐσὺ δὲν ἔξερεις τὴν γυναῖκά μου· εἶνε ἄλλο πρᾶμμα ἢ

γυναῖκά μου, ἄλλο πρᾶμμα τζάνουμ! ἄλλο πρᾶμμα σὲ λέγω!

ΕΥΘ. — Σὲ οἰκτείρω, καὶ σὲ προτρέπω ν' ἀκούσης καὶ νὰ πεισθῆς εἰς τὰς συμβουλὰς μου, αἱ ὁποῖαι, γνωρίζεις καλῶς, ὅτι δὲν προέρχονται ἀπὸ συμφέρον ἢ ἄλλην τινὰ αἰτίαν, παρὰ μόνον διότι θέλω νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὸν κρημνὸν εἰς τὸν ὁποῖον καταφέρεσαι ἤδη. Προσπάθησον λοιπὸν νὰ ἐπανορθώσης ὅσα μέχρι τοῦδε κακῶς σκεπτόμενος ἐπραξας, καὶ ἔνεκα τῶν ὁποίων σήμερον ὑποφέρεις, εἰς δὲ τὸ μέλλον δύνανται νὰ σὲ καταστήσωσι τὸν δυστυχέστατον τῶν ἀνθρώπων.

ΑΡΓ. — Δὲν βαρύνεσαι, εὐλογημένε! Αὐτὰ εἶνε τῆς τύχης μου, κύρ-Εὐθύφρον τῆς τύχης μου! Ἀνάθεμά τῃν γιὰ τύχη!

ΕΥΘ. — Ἀπατάσαι, κύριε Ἀργύρη, ἂν νομίζης τοιοῦτόν τι. Τύχη ἐκάστου εἶνε ἡ φρόνησις καὶ ἡ ὀρθὴ κρίσις. Ἀλλὰ δυστυχῶς, κατὰ τὸ κοινὸν «ὅσοι φοροῦν μαχαῖρι δὲν εἶν' ὅλοι μαγέροι».

ΑΡΓ. — Ἄ, πᾶ!....

ΕΥΘ. — Ἦθελον εὐχαριστηθῆ ἂν ἐπέιθεσο εἰς ὅσα σοὶ εἶπον, διότι ἀληθῶς ἡ θέσις εἰς ἣν ἤδη εὐρίσκεσαι μὲ λυπεῖ τὰ μέγιστα.

ΑΡΓ. — Μὰ δὲν μὲ λὲς καὶ τίποτα ποῦ νὰ γίνεαι ὥστε ἀφησέτα αὐτὰ, ἴστη ζωὴ σου, κι' ἂν ἔχῃς νὰ πῆς ἄλλο τίποτε, ποῦ νὰ μ' ἔρχεται ἴστο λογαριασμὸ, λέγε το.

ΕΥΘ. — Ἄλλο ἀφ' ὅ,τι σοὶ εἶπον δὲν γνωρίζω· διότι, κατ' ἐμὴν ιδέαν, αὐτὸ εἶνε τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον.

ΑΡΓ. — Τότε λοιπὸν ἀφησέτα, καλότυχε, αὐτά.

ΕΥΘ. — Μελύπη μου, κύριε Ἀργύρη, διότι βλέπω ὅτι εἶσαι ἀκαμπτος. Καλὸν τέλος. (Καθ' ἑαυτὸν) Ματαία εὐχή.

ΑΡΓ. — Ἐπειτα δὰ, ἀδελφέ, καὶ τὸ ἄλλο! νὰ σοῦ βγαίνουν τέτοιοι ἀνθρώποι ἴστη μέση, καὶ νὰ ζητοῦν νὰ παραβγαίνουν ἕνα σου κι' ἕνα μου μὲ τοὺς πλοῦ-

σιους, αἱ; αὐτὸ ποῦ ἔξανακούστηκε; Δὲν ἔξερουν πῶς αὐτοὶ εἶνε μικροὶ καὶ πρέπει νὰ κάνουν ὅπως θέλουν οἱ πλούσιοι; Νὰ, ἀδελφέ, ἀκόμη σήμερα ἐδιάβαζα μιὰ γαζέτα, ποῦ σοῦ τοὺς κοπανίζει αὐτοὺς τοὺς ἀνόητους καλὰ, καλὰ. Πάρε διάβασέ την γιὰ νὰ ἴδῃς ἂν ἔχω δίκην ἢ ὄχι. (Δίδει τῷ Εὐθύφρονι ἐφημερίδατινά).

ΕΥΘ. — Ἄς ἴδωμεν. (Ἀναγινώσκει μεγαλοφώνως).

» Ἡ εὐγένεια κι' ὁ πλοῦτος τώρα πλέον δὲν τιμῶνται
» Ἀφθονία κακοήθων ὁσημέρ' ἀναγεννῶνται
» Μάστιγες τῆς κοινωνίας τρομεραὶ, καὶ λυμεῶνες
» Τῶν πολιτευμάτων ὄντες· ὡς δὲ ἄλλοι λεγεῶνες
» Ἀτιθίσσων καὶ βαρβάρων νικητῶν τὸ πᾶν ταραάζουν,
» Καὶ πρὸ πάντων τοὺς πλουσίους ὡς μηδὲν τοὺς λο-
[γαριάζουν.

» Εἶνε βάρβαροι κι' αὐθάδεις

» Ἄς τοὺς καταπιῇ ὁ ἄδης!

» Δὲν γνωρίζουν ὅτι μόνον ἔγειναν ὅπως δουλεύουν
» Τοὺς πλουσίους, καὶ ὀφείλουν κάτω πάντοτε νὰ νεύουν
» Τὸ κεφάλι εἰς ἐκάστην προσταγὴν τῶν δεσποτῶντων,
» Δίχως κίχ ποτὲ νὰ εἶπουν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτόντων
» (Ἐὰν ζητηθῇ καὶ τοῦτο) νὰ προσφέρουν ὡς θυσίαν
» Ἐστὸν βωμόντῆς Αὐθεντίας μ' εὐχαρίστησιν τελείαν;
» Ἀλλὰ εἶν' θρασεῖς κι' αὐθάδεις,
» Ἄς τοὺς καταπιῇ ὁ ἄδης!

» Ἐχουν ἔπαρσιν μεγάλην ὅτι δὰ εἰς τὰ σχολεῖα
» Ἐμαθον μὲ πολλοὺς κόπους γράμματα· καὶ τὰ βιβλία
» Τὰ νομίζουνομέγα πρᾶγμα. Καὶ κορδόνονται! χὰ! χὰ! χὰ!
» — Ἐεύρω γράμματα· — σοῦ λέγουν. — Ἀλλὰ ἀ-
[γνοεῖς, ὦ χάχα,

» Ὅτι ὅλα ταῦτα εἶνε μόνον λόγια κι' ἐλαφράδες,
» Κι' ἡ κοιλιὰ σου δὲν γεμίζει παρὰ μόνον μὲ παράδες;
» Εἶνε κοῦφοι καὶ αὐθάδεις,
» Ἄς τοὺς καταπιῇ ὁ ἄδης!

» Εἰς τὸν δρόμον οἱ ἀχρεῖοι δὲν ἐκβάλλουσι τοὺς
[σκούφους,

» Καὶ μ' ἔσταυρωμένας χεῖρας, ζαρωμέν' ὡσάν τοὺς
[μπούφους

» Νὰ ταπεινοχαιρετῶσι τοὺς πλουσίους ἄν διαβαίνουν,

» Καὶ μὲ κεφαλὴν κλιμένην τοῦτο μόνον νὰ ἐμφαίνουν,

» Ὅτι εἶνε δοῦλοι τούτων, μικροὶ, ἄσημοι, νανία·

» Ἀλλὰ λέγουν (ὦ τοῦ θράσους!), Τοῦτο εἶνε τυραννία!

» Εἶνε ἀναιδεῖς κι' αὐθάδεις,

» Ἄς τοὺς καταπιῇ ὁ ἄδης!

» Πῶς τολμοῦν λοιπὸν τοιοῦτοι ἄθλιοι κρεμαν-
[τάλαδες,

» Τῶν ὁποίων ἢ σακκοῦλα οὐδὲ κἂν δύο παράδες

» Διὰ ὄρκον ποτὲ εἶδεν, ἀλλὰ πάντα τρυπημένη,

» Ἴσχνῆ, ἄφωτος καὶ τίιν! τίιν! εἶνε ἢ εὐλογημένη,

» Πόσῃν τόλμην, λέγω, ἔχουν, ὥστε θέλουν καὶ ζητοῦσι

» Νὰ παραβληθοῦν μ' ἐκείνους, ὅπου τράγγ! καὶ
[τρούγγ! βροντοῦσι;

» Εἶνε τολμηροὶ κι' αὐθάδεις,

» Ἄς τοὺς καταπιῇ ὁ ἄδης!

» Ὡ χρυσοὶ αἰῶνες ὅταν ἐτιμῶντο οἱ παράδες!

» Κι' εἰς τοὺς πόδας τῶν πλουσίων αὐτοὶ οἱ καλα-
[μαράδες

» Εἶρπον. — Ἐλα! (ἔλεγ' ὁ Αὐθέντης). — Εἰς τὸν ὀρι-
[ρισμόν σας. —

» — Κάμε, φέρε, ξεκουμπίσου! — Χάριν εἰς τὸν τα-
[πεινόν σας

» Δοῦλον. — Κι' ἐφιλοτιμεῖτο τίς νὰ πρωτοφέρῃ δῶρα,

» Καὶ τοὺς πόδας τοῦ Δεσπότη νὰ φιλήσῃ· ἐνῶ τώρα

» Ὅλοι εἶν' αἰσχροὶ κι' αὐθάδεις,

» Ἄς τοὺς καταπιῇ ὁ ἄδης!

» Δίκαιε Θεέ, τοιούτους πῶς ανέχεσαι νὰ βλέπης,
» Καὶ μὲ ἓνα κεραυνοῦ σου κτύπον δὲν τοὺς ανατρέπεις,
» Ὡςκατέστρεψας τὸ πάσαι καὶ τὴν πόλιν τῶν Σοδόμων!
» Τώρα, τώρα στρέψε βλέμμα πρὸς τὰς πράξεις τῶν
[άνόμων,

» Καὶ ἰδὲ ὅτι τοῦ πλούτου δὲν τιμᾶται ἡ ἀξία!
» Ἔως πότε, Παντεπόπτα, ἡ τοιαύτη καχεξία;
» Τιμωρία ἴσους αὐθάδεις,
» Ἄς τοὺς καταπιῇ ὁ ἄδης!!!»

ΑΡΓ. — Βλέπεις τί λέει καὶ ἡ γαζέτα γι' αὐτούς;

ΕΥΘ. — Ἄ! κύριε Ἀργύρη, δὲν ἐννόησας καλῶς τὸ γεγραμμένον, διότι λέγει τὸ ἐναντίον ἐκείνου τὸ ὁποῖον σὺ νομίζεις.

ΑΡΓ. — Πᾶ! τί λέγεις;

ΕΥΘ. — Εἶνε εἰρωνία· καὶ ὁ γράφας τοῦτο σατυρίζει ἐκείνους ἐκ τῶν πλουσίων, οἵτινες ὄντες ξύλα ἀπελέκητα, ὡς ἐλάχιστα περὶ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς παιδείας φροντίζοντες, ἀπαιτοῦσιν ὥστε οἱ ἄλλοι νὰ κύπτωσι τὸν αὐχένα ἐνώπιόν των, νὰ ὑποτάσσονται εἰς πᾶν αὐτῶν νεῦμα, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΑΡΓ. — Ἄ, πᾶ! Ἐδῶ λέγει πῶς πρέπει νὰ προσκυνοῦν αὐτοὶ οἱ καλαμαράδες τοὺς πλούσιους.

ΕΥΘ. — Εἶνε ὅπως σοὶ λέγω· καὶ διὰ νὰ πεισθῆς ἰδὲ καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ γράψαντος τοῦτο.

ΑΡΓ. — Αἶ, τί; ἡ ὑπογραφή λέγει «Ἀτρομίδης». Ποιὸς εἶνε ὁ Ἀτρομίδης;

ΕΥΘ. — Πῶς; δὲν γνωρίζεις τὸ ὄνομά του, ἐνῶ τὸν εἶχες διδάσκαλον τῶν τέκνων σου;

ΑΡΓ. — Πᾶ! καὶ τί μὲ μέλλει ἐμένα ἀπὸ τ' ὄνομα τοῦ Δασκάλου; Μὰ ποιὸς Δάσκαλος λὲς πῶς εἶν' αὐτός;

ΕΥΘ. — Εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγομεν πρὸ ὀλίγου· ὥστε ἐννοεῖς ὅτι δὲν δύναται νὰ γράψῃ ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του.

ΑΡΓ. — Καλὲ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶνε;

ΕΥΘ. — Ναί. Ἦδη δὲ σὲ ἀφίνω πρὸς στιγμὴν διὰ νὰ συλλογισθῆς καλῶς ὅσα σοὶ εἶπον.
(Φεύγει· εἰσέρχεται δὲ μετ' ὀλίγον ἡ Ἀφροδίτη, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἀκκίδου).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗ καὶ ΑΚΚΙΔΗΣ.

ΑΦΡ. — Ἡ ἐξοχή σήμερα ἦτονε τόσῳ agréable! ἄ, πολὺ εὐχαριστήθηκα.

ΑΚ. — Μάλιστα madame, ἦτονε σήμερα μιὰ μέρα magique.

ΑΡΓ. — (Καθ' ἑαυτὸν) Βέβαια, agréable, magique! Ἡ κοκκῶνα εὐχαριστήθηκε, μὰ δὲν ῥωτᾶ κι' ἐμένα τί λογιῆς εὐχαρίστησι' πῆρα.

ΑΦΡ. — Ὅσον δὲν ἐβγῆ κανεὶς καὶ κομμάτι ἴστην καμπάνια, καὶ κομμάτι μὲ τὸ καίκι, κομμάτι ἐδῶ, κομμάτι ἐκεῖ, τότε τί νὰ κάνη ὅλ' ἡμέρα;

ΑΡΓ. — (Καθ' ἑαυτὸν) Τί νὰ κάνη; Νὰ χορεύη madama μου!

ΑΚ. — Ἐχετε δίκη, madame. Ὅσον δὲν κάμη κανεὶς καὶ τέτοιαις excursions, πῶς θὰ περάσῃ ὁ καιρὸς;

ΑΦΡ. — C'est ça. Ἄ! ἀλήθεια εἶδες σήμερα τὴν madame Οἰκονόμου; Κάλ' ἀκόμα τὴν θυμοῦμαι καὶ γελῶ. Τὴν εἶδες μὲ τί προστυχιά ἦτονε ἔντυμένη; Τὸ χρόνο' μιὰ δυὸ βολαῖς θὰ βγῆ ἴστην καμπάνια, καὶ τὴν βλέπεις κι' εἶνε ὅσον κατσιβέλλα! φορεῖ ἓνα φόρεμα ἀπ' ἐκεῖνα τὰ περὶ ὀρδινάρια, κι' ἂν δὲν τὸ χαλάσῃ ἐκεῖνο δὲν γάνει ἄλλο. Ἄ, ὄχι δά! ἔχει καὶ γηορτερὸν, μὰ κι' ἐκεῖνο δὲν πάει παρακάτω ἴστην κουαλιτά. Τί προστυχιά, mon dieu, τί προστυχιά!

Καὶ νὰ τὴν ἀκούη κανεὶς εἶνε νὰ ξεκαρδίζεται ἀπ' τὰ γέλοια. Δὲν λέει πῶς εἶνε πρόστυχη, παρὰ κάθεται καὶ ψάλλει, πῶς μιὰ 'νοικοκερὰ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ κἀνὴ πολλὰ λοῦσα, φτάνει μόνω νὰ 'νε παστρικοφορεμένη. Νὰ τί θὰ 'πῆ 'σάν δὲν ἔχη κανεὶς εὐγένεια καὶ γοῦστο, καὶ δὲν 'νοιώθῃ τί θὰ 'πῆ πολιτισμός. Καὶ ἔτσι σκάνω, ποῦ θέλουν δὰ ἡ τέτοιαις νὰ σοῦ κἀνουν καὶ τῆς εὐγενεῖς, καὶ νὰ περνοῦν κι' ἐκεῖναις 'στὴ σειρὰ! 'Αμὲ τότε ποια θὰ 'νε ἡ différence τῆς καλῆς ἀπὸ τῆς πρόστυχης; χὰ! χὰ!

ΑΚ. — Καλὲ δὲν βαρύτεστε; νομίζετε, madame, πῶς ὅλαις ἔχουν εὐγένειαν 'σάν ἐσᾶς; ἡ εὐγένεια εἶνε μιὰ rareté, καὶ γιὰ τοῦτο οἱ εὐγενεῖς εἶνε 'λίγοι.

ΑΦΡ. — Γιὰ τοῦτο δὰ θυμόνω, γιατί βλέπεις τέτοιαις καὶ θέλουν νὰ σοῦ κἀνουν τῆς μεγάλαις. Κι' ἡ γυναῖκα τοῦ Γραμματικίδη, ὡς κι' αὐτὴ τώρα μᾶς κἀνει τὴν noble! πῶς σὲ φαίνεται; Καὶ τοῦ Δικαιάδη, καὶ τόσαις ἄλλαις γυρεύουν νὰ 'μπαίνουν 'στὴ μεγάλη' σειρὰ, κι' ὕστερα σοῦ 'βγαίνουν μὲ κἀτι ροῦχα, ποῦ ἐγὼ δὲν τὰ βάζω καὶ νὰ 'ξέρω πῶς θ' ἀποθάνω.

ΑΚ. — 'Ολαις αὐταῖς, madame, εἶνε μιὰ ἀηδία νὰ τῆς βλέπη κανεὶς.

ΑΦΡ. — Certainement, mon cher, μὰ τί νὰ 'πῆ κανεὶς; (Πρὸς τὸν Ἀργύρη). Νὰ μὴν ἐξέχασες πάλι' νὰ γράψῃς 'στὸ Παρίσι γιὰ ὅσα σ' εἶπα πῶς μὲ χρειάζονται;

ΑΡΓ. — 'Οχι, madame, ἔγραψα γιὰ ὅλα. (Καθ' ἑαυτόν) 'Ὅσω εἶν' ἔτσι, ἄς περιμένῃ κι' ὁ Δάσκαλος νὰ τοῦ δώσω παράδες· τα μαμ!

(Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ καὶ ΑΚΚΙΔΗΣ.

ΑΦΡ. — Καλὰ ποῦ τό 'νοιωσεν ὁ κύρ Ἀργύρης πῶς πρέπει νὰ φύγῃ· χὰ! χὰ!

ΑΚ. — Ναί.

ΑΦΡ. — Λοιπὸν πῶς σ' ἐφάνηκε σήμερα ἡ καμπάνια; εὐχαριστήθηκες; 'Εγὼ νὰ σὲ 'πῶ ἔτσι 'νοιώθω τὴν εὐχαρίστησι' καὶ ὄλ' ἡμέρα' δὲν βαρνοῦμαι νὰ τρέχω ἔξω 'σάν ἔχω ἐσένα μαζῆ μου, μὰ ἐσὺ εἶσαι πολὺ ἀχάριστος.

ΑΚ. — Pardon, ma chère, δὲν εἶμαι ἀχάριστος, μόνω. . . . τί νὰ σοῦ 'πῶ; δὲν 'μπορῶ νὰ βλέπω αὐτὸν τὸν Λαλίαν νὰ 'ρχεται ἐδῶ, καὶ νὰ λήῃ πῶς σ' ἀγαπᾶ. 'Α! σ' αὐτὸ ἀπάνω μὲ πιάνει ντελίριο!

ΑΦΡ. — Μὰ τί σὲ πειράζει ἐσένα αὐτό;

ΑΚ. — Μὲ πειράζει, γιατί δὲν θέλω νὰ τὸ λέγῃ.

ΑΦΡ. — 'Ας 'πάῃ νὰ λέγῃ.

ΑΚ. — Θὰ σοῦ τὸν διορθώσω ἐγὼ ἐκεῖνον!

ΑΦΡ. — Κουριόζος εἶσαι. Νὰ ἡ ὥρα νὰ τὸν προσκαλέσης καὶ 'στὸ duello!

ΑΚ. — Καὶ θὰ τὸν φοβηθῶ τάχατες; 'Εγὼ ἄλλους κι' ἄλλους δὲν 'φοβήθηκα, ὄχι αὐτόν! 'Εγὼ τὸν καιρὸ' ποῦ ἤμουνε 'στὸ Παρίσι ἐβγήκα πέντε φοραῖς 'στὸ duello καί. . . .

ΑΦΡ. — Κύτταξε δὰ καλὰ νὰ κάμῃς καὶ τώρα καμμιὰ' τέτοια' τρέλλα! ἄ, μὴ τύχη καὶ τὸ ξαναπῆς αὐτό! ('Εγείρεται, καὶ ἰδοῦσα ἐπὶ τινος τραπέζης ἐπιστολὴν τὴν λαμβάνει). 'ἤκουσες τί σοῦ λέγω; 'Αφησε τὸ λοιπὸν αὐταῖς τῆς παλληκαριαῖς, καὶ διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα ποῦ στέκει ἐδῶ πέρα τόσαις 'μέραις.

ΑΚ. — Τίνος εἶν' αὐτό;

ΑΦΡ. — Εἶνε τοῦ Δασκάλου, μόνω διάβασέ το γιὰ νὰ ᾄδωμεν τί γράφει αὐτὸς ὁ τέτοιος.

ΑΚ. — (Ἀναγινώσκει καθ' ἑαυτὸν, ἔπειτα δὲ λέγει τῇ Ἀφροδίτῃ). Σοῦ γράφει νὰ τὸν πληρώσης γι' αὐτὸν τὸν ἕνα μῆνα, καὶ λέγει πῶς αὐτὸ ποῦ ζητᾷ εἶνε δίκχο' γιὰτι αὐτὸν τὸν καιρὸ' τὸν εἶχε γιὰ τὰ παιδιὰ, καὶ δὲν ἔμπορεσε νὰ ὠφεληθῇ ἀπ' ἀλλοῦ· καὶ ἄλλα δὲ τέτοια.

ΑΦΡ. — ὦχ! ἴσχοις τῆκα. Ἄς πάγη ἴστον Ἀργύρη κι' ἄς κάμη καλὰ μαζῆ του.

ΑΚ. — Γράφει ὅμως καὶ τοῦτο πῶς ἴπῃγε ἴστον Ἀργύρη, κι' ἐκεῖνος τοῦ ἴπε νὰ συνεννοηθῇ μαζῆ σου.

ΑΦΡ. — Ὅριστε πράγματα! τί τὸν ἔστειλε σ' ἐμένα; Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὅ,τι κάμη νὰ ἴν' ἀνόητο! Τί μοῦ στέλνει ἐδῶ ἀνθρώπους ποῦ θέλουν πληρωμή; δὲν τὸ νοιώθει αὐτὸ πῶς ἐκεῖνος εἶνε γιὰ νὰ πληρόνη; Κασσιέρης του εἶμ' ἐγὼ; ἂν ἔξαναστείλῃ ἐκεῖνος νὰ τὰ γυρέψῃ, τότε τὸν στέλνω κι' ἐγὼ σ' αὐτόν. Μὰ δὲν πιστεύω νὰ τολμήσῃ ἄλλῃ' μιὰ' φορὰ' νὰ τὰ ἔξανα-γυρέψῃ.

ΑΚ. — Αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι δὲν ἔχουν ni honte, ni respect, ἴστοὺς μεγαλείτεροῦς των, καὶ ἴμπορεῖ νὰ ἔξαναστείλῃ γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι'.

ΑΦΡ. — Καλὲ σκοτοῦρα μ' ἔπιασε! Ἄφησέ τον νὰ γράφῃ, ἂν δὲν βαρύνεται, κι' ἔλα νὰ καθήσωμεν κομμάτι ἔξω ἴστο μπαλκόνι ποῦ ἴνε ὠραία βραδυά.

ΑΚ. — Ναί· καλὰ τὸ ἴσυλλογίστηκες αὐτό.
(Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΖΑΧΑΡΑΚΙΑΣ καὶ ΜΟΣΚΟΥ.

ΖΑΧ. — Ἐλα, Μοσκοῦ μου, ἔλα. Τόσην ὠρα' ἐπερίμενα γιὰ νὰ σε ἴδω. ἴΣάν δὲν σε βλέπω θαρρῶ πῶς

ὁ κόσμος εἶνε μαῦρος, κι' ὄλα μοῦ φαίνονται σκοτεινά.
(Καθ' ἑαυτὸν) Κι' αὐτὸ τὸ παθαίνω μόνω τῇ νύκτα.

ΜΟΣΚ. — Ἀλήθεια, Ζαχαράκιά μου; ἴΑμὲ δὲν ἴρω-τᾶς κι' ἐμένα; Βραδυάζει, ἴξημερόνει κι' ὁ νοῦς μου εἶνε μαζῆ σου.

ΖΑΧ. — Τί καλὰ ποῦ θά' τανε νὰ μὴν ξεχωρίζοῦμα-σταν, παρὰ ἴμέρη, νύκτα νὰ ἴμασταν μαζῆ. Αἴ, Μοσκοῦ μου;

ΜΟΣΚ. — ἴΑ! τί καλὴ ἴζωή' ποῦ θά' περνούσαμεν! Μὰ, πάλι' ἴστο χέρι σου εἶνε Ζαχαράκιά μου.

ΖΑΧ. — Ναί· μὰ ἴπερίστασαις τὴν σήμερον ἴμέρα', δὲν εἶνε γιὰ ἴπαντρεῖά'.

ΜΟΣΚ. — Καλ' ἔχ' ὁ Θεὸς καὶ γιὰ ἴμας.

ΖΑΧ. — ἴΈχει, Μοσκοῦ μου, μὰ πρέπει νὰ ἴχωμεν κι' ἴημεῖς.

(ἴΑκούονται ἔξωθεν βήματα.)

ΜΟΣΚ. — ἴΑ! ποῖὸς ἀναβαίνει; ἔλα ὀγλίγωρα ἔμπα ἐδῶ μέσα.

(Κρύπτει αὐτὸν εἰς τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ δωμάτιον).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΜΟΣΚΟΥ καὶ ΛΑΛΙΑΣ.

ΛΑΛ. — Μοσκοῦ, ἐδῶ εἶνε ἴη κυρία Ἀφροδίτη;

ΜΟΣΚ. — Ναίσκε, μουσιου ἴΛαλία· εἶνε ἔξω ἴστο μπαλκόνι μὲ τὸ' μουσιου ἴΑκκίδη.

ΛΑΛ. — ἴΑ! πάλιν μ' αὐτόν! καλὰ, καλὰ, κύριε ἴΑκκίδη, μετ' ὀλίγον θά' λογαριασθῶμεν! (Πρὸς τὴν Μοσκοῦν) ἴΎστερον θέλω νὰ σε ἴδω ἐδῶ, διότι, καθὼς σοὶ εἶπον, ἀπόψε θά' γείνη ὅ,τι ἴσυμφωνήσαμεν.

(ἴἘξέρχεται οὗτος, ἴη δὲ Μοσκοῦ ἴξάγει τῆς κρύπτῃς τὸν Ζαχαράκιαν).

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΜΟΣΚΟΥ και ΖΑΧΑΡΑΚΙΑΣ.

ZAX. — 'Ο Λαλίας ήτονε;

ΜΟΣΚ. — Ναι· και τώρα θαρρω πως 'βγήκε κι' εκείνος έξω 'στο 'μπαλκόνι που κάθεται ή κοκκώνα κι' ο μουσιοϋ 'Ακκίδης. — 'Ελα, έλα απ' έδω 'στο παράθυρο· ν' ακούσωμεν τι λέγουν γιατι' απόψε θε νά 'χωμεν ιστορίες.

ZAX. — Τι ιστορίες; εκείναις που μου 'λεγες προχτές;

ΜΟΣΚ. — Ναι, εκείναις δέ· μόνω 'σ' εκείνην την ώρα· να ήσαι έδω, γιατι' δεν ήξέρω, αμά μου φαίνεται πως κάτι τι δυσάρεστο· θα γείνη.

ZAX. — Καλά.

ΜΟΣΚ. — (Πλησιάζει εις το παράθυρον και ακροάζεται) 'Ελα τώρα έδω πέρα ν' ακούσης. Θαρρω πως μάλλονουν ο μουσιοϋ Λαλίας με το μουσιοϋ 'Ακκίδη.

ZAX. — (Πλησιάζει) Να μη μάς βλέπουν απ' έδω;

ΜΟΣΚ. — 'Οχι· το μπαλκόνι εϊνε απ' εκεί γυρισμένο, και ακούονται ή όμιλίαις, μα δεν μάς βλέπουν. 'Ακους; ακους; ο μουσιοϋ Λαλίας λέει τον μουσιοϋ 'Ακκίδη ψεύτην.

ZAX. — 'Α, α! 'κατάλαβα· μιλοϋνε για μονομαχία· και φαίνεται πως ο Λαλίας έπροσκάλεσε τον 'Ακκίδη, κι' αυτός έδέχθηκε πρώτα, μα ύστερα δεν 'πήγε, και γι' αυτό λέει της κοκκώνας πως ο 'Ακκίδης εϊνε ψεύτης και φοβισιάρης.

ΜΟΣΚ. — 'Ακουε, ακουε που 'θύμωσεν ο μουσιοϋ 'Ακκίδης και λέει πως εϊνε ψέμματα όσα λέει ο μουσιοϋ Λαλίας, και πως δεν τον φοβάται διόλου.

ZAX. — Ναι· και ο Λαλίας ξεκαρδίζεται από τα γέλοια όσω ακούει αυτάις της καυχισιαίς του 'Ακκίδη.

ΜΟΣΚ. — 'Α! ακουσε τώρα πως τον 'βρίζει ο μουσιοϋ Λαλίας. Πα! καλε αυτοι πιάνονται 'στα γερά! 'Ακουσε.

(Εισέρχεται ο Ανανίας).

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΑΝΑΝΙΑΣ και οι ρηθέντες.

ΑΝ. — (Προς τον Ζαχαράκιαν) 'Εσένα páλι' έντω εϊνε; (Προς την Μοσκοϋν) Κάτε 'μέρα' αυτό' έντω εϊνε· τί λέει έσένα;

ΜΟΣΚ. — Καλε 'Ανανία, να μην 'τρελλάθηκες; Τι μ' έρχεσαι έδω πέρα θυμωμένος;

ΑΝ. — 'Αμέ, τρελλάτηκες! 'Εσένα μονάκη έντω μαζή αυτό' μιλάει, ύστερα έμένα 'τρελλάτηκες! αμάν πειό!

ΜΟΣΚ. — Μα τί λές τώρα; δεν 'πάς να κάμης τη δουλειά σου;

ΑΝ. — 'Εσένα να κάνη ντουλειά σου· ντύο ώρα φωνάζω έσένα να 'πααίνη το' καφφέ τη' κοκκώνα, έσένα έντω 'μιλάς.

ΜΟΣΚ. — 'Ετοιμος εϊνε ο καφφές;

ΑΝ. — 'Σάν κιόνι κοντεύει να 'ννη· αμά! αμά!

ΜΟΣΚ. — Adio, Ζαχαράκια. 'Ας 'πάγω όγλίγωρα, να μη θυμώση ή κοκκώνα, και 'ξέρεις δά!

(Εξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Θ΄.

ΑΝΑΝΙΑΣ και ΖΑΧΑΡΑΚΙΑΣ.

ΑΝ. — 'Αλλο ένα βολά έσένα έντω πέρα ποντάρι σου πατάς, αμά κόκκαλά σου σπάνω, α!

ZAX. — Πώς τό'πες; Για 'ξαναπές το νά τ' ακούσω.

AN. — Εἶπα ἓνα βολά: ἐμένα ἀσπάει Μοσχοῦ, ἐσένα τί ντουλειά ἔχει ἐντῶ πέρα; τί λέει ἐσένα Μοσχοῦ; Τώρα πνίγω ἐσένα, αἱ!

ZAX. — Νά χαρῆς τὸ μπόϊ σου, λεβέντιμου. Καὶ δὲν παίρνεις τὰ μοῦτρά σου νά μ' ἐγγίξης;

AN. — 'Εσένα τὰ φοβηθῆ ἐμένα; (Δεικνύει τῷ Ζαχαράκια τὴν πυγμῆντου). 'Οξου! ὄξου!

ZAX. — Κόπιασε κοντὰ κόπιασε!

AN. — 'Ακόμα ἐντῶ εἶνε ἐσένα; ('Ορμᾶ κατὰ τοῦ Ζαχαράκια καὶ ὠθεῖ αὐτὸν πρὸς τὴν θύραν).

ZAX. — Νάτα! ἔχομεν καὶ τέτοια, αἱ; στάσου νά 'δῆς. (Καταφέρει σφοδρὸν γρονθοκόπημα κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ 'Ανανίου, καὶ φεύγει δρομαίως).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΝΑΝΙΑΣ (μόνος).

'Α! ντιάβολο! νά πιάνω ἐσένα, βρέ, ἓνα βολά καὶ γλέπεις τί κάνω. Μοσχοῦ' αἱ; Μοσχοῦ' ἐσένα κρυφὰ 'μιλάς, αἱ; 'Αλλο βολά γλέπω ἐσένα ἐντῶ πέρα, καὶ γλέπει ἐσένα πῶς σπάνω μπαστοῦνίμου ράχι' σου ἀπάνω, αἱ!

(Εἰσέρχεται ὁ Λαλίας).

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

ΛΑΛΙΑΣ καὶ ΑΝΑΝΙΑΣ.

ΛΑΛ. — 'Ανανία, ἀπόψε εἶσαι ἔτοιμος;

AN. — Ποῦ τὰ 'πᾶμεν;

ΛΑΛ. — Δὲν θὰ 'πᾶμεν πουθενά, ἀλλὰ σέ ἐρωτῶ ἀν ἦσαι ἔτοιμος δι' ἐκεῖνο ποῦ 'ξέρεις.

AN. — 'Α! γιὰ τὸ κοκκῶνα;

ΛΑΛ. — Ναι.

AN. — 'Απόψε τὰ κλέψη τὸ κοκκῶνα;

ΛΑΛ. — 'Απόψε πλέον θὰ τελειώση κι' αὐτὴ ἡ δουλειά.

AN. — 'Α! τί καλά! τί καλά!

ΛΑΛ. — Εἶσαι λοιπὸν ἔτοιμος;

AN. — 'Εμένα εἶνε, γιὰ! 'Εμένα ἀπόψε ἔχω ἓνα μεῖζο καρά.

ΛΑΛ. — Τί;

AN. — Νά, λέει ἐμένα ποῦ καίρομαι ἀπόψε.

ΛΑΛ. — Χαίρεσαι;

AN. — Ναι, γιὰ! πῶς τὰ ντένει ἐμένα καλά, καλὰ τὸ κοκκῶνα!

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ καὶ οἱ ῥηθέντες.

ΜΟΥΡ. — Σᾶς γυρεύω ἀπὸ τόσην ὥρα, ἀφεντικό'.

ΛΑΛ. — 'Ιδοῦ ποῦ μ' εὑρίσκεις. Τί συμβαίνει; τί ἔκαμες;

ΜΟΥΡ. — Δὲν συμβαίνει τίποτα, μόνω ἔκαμα ἐκεῖνα ποῦ μοῦ 'πετε, καὶ ἤθελα τώρα νά σᾶς 'ρωτήσω τί πρέπει νά κάμω ἀκόμα.

ΛΑΛ. — Εἰπέ μοι πρῶτον, τί ἔκαμες;

ΜΟΥΡ. — Πρῶτα, πρῶτα 'πῆγα καὶ 'μίλησα ἐκεῖνοῦ τ' ἀνθρώπου ποῦ θὰ 'πᾶμεν 'στὸ 'σπίτι του, γιὰ νά 'νε ἔτοιμος ἀπόψε καὶ νά μᾶς περιμένῃ.

ΛΑΛ. — Τὸν εὔρες; τί σέ εἶπε;

ΜΟΥΡ. — Νά ἡ ὥρα! δὲν σᾶς εἶπα 'γὼ πῶς θὰ γείνω θεριὸ μονάχο; Τὸν ἡῦρα σᾶς λέγω καὶ τοῦ 'παράγγελια νά 'χη ἀπόψε τὰ 'μάτια του τέσσερα, καὶ νά κάθεται νά περιμένῃ.

ΛΑΛ. — Λοιπόν;

ΜΟΥΡ. — Λοιπόν εκείνος θα κάμῃ ὅπως τοῦ 'πα. Ὑστερα ἀπ' αὐτὸ ἐτοίμασα ὄλα τ' ἄλλα, τὰ σκοινιά, τῆς σκάλαις, κι' ἔφερα καὶ τ' ἀμάξι 'στὸν τόπο' ποῦ μοῦ 'πετε νὰ περιμένῃ. Τώρα τί ἄλλο θέλετε νὰ κάμω;

ΛΑΛ. — Τώρα νὰ φέρῃς ἐδῶ ὄλα τὰ ἀναγκαῖα, κι' ἂν ἐγὼ δὲν ἦμαι ἐδῶ, τὰ δίδεις ἢ εἰς τὸν 'Ανανίαν ἢ εἰς τὴν Μοσκοῦν διὰ νὰ τὰ κρύψουν ἐδῶ εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον. Ὅλα δὲ ταῦτα νὰ τὰ κάμῃς μὲ πολλὴν προφύλαξιν διὰ νὰ μὴ μᾶς ἐννοήσουν οἱ ἄλλοι.

ΜΟΥΡ. — Μὴ σᾶς μέλη, ἀφεντικό· μόνω καθὼς εἶπαμεν δά. . . . καὶ τὸ 'δικό' μου. . . .

ΛΑΛ. — Καλὰ, καλὰ, 'πήγαινε.

ΣΚΗΝΗ Π'.

ΛΑΛΙΑΣ, ΑΝΑΝΙΑΣ καὶ ΜΟΣΚΟΥ.

ΛΑΛ. — Ἡ ὑπόθεσις, καθὼς βλέπετε, θὰ τελειώσῃ ἀπόψε, ὥστε πρέπει σὺ Μοσκοῦ καὶ σὺ 'Ανανία νὰ δείξητε ὅλην τὴν προθυμίαν σας ἀπόψε δι' ἐμέ. Ἐνθυμεῖσθε τὰς συμφωνίας μας;

ΜΟΣΚ. — Ναίσκε, μουσιου Λαλία, μὴ σᾶς μέλη.

ΑΝ. — Ἐμένα οὔλα καλὰ τὰ κάνη.

ΛΑΛ. — Μετ' ὀλίγον θὰ φέρῃ ἐδῶ ὁ Μουρμούρης ὄλα ὅσα θὰ μᾶς χρειασθοῦν, τὰ ὅποια θὰ κρύψετε ἐδῶ εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον.

ΜΟΣΚ. — Καλὰ.

ΛΑΛ. — Ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ ἕως ἐκείνην τὴν ὥραν· τώρα θὰ φύγω, σεῖς δὲ καὶ οἱ δύο, ἅμα ἰδῆτε ὅτι οἱ ἄλλοι ὑπηρέται ἐκοιμήθησαν, νὰ ἐλθῆτε ἐδῶ καὶ νὰ μὲ περιμένετε.

ΜΟΣΚ. — Ἐννοιά σας.

ΑΝ. — ὦ, τί καλό! τί καλό!

ΛΑΛ. — Ὅταν ἐπιστρέψω καὶ ἦνε ἢ κατάλληλος ὦρα, ὁ μὲν 'Ανανίας καὶ ὁ Μουρμούρης θὰ κρυφθῶσιν ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον, σὺ δὲ Μοσκοῦ θὰ ὑπάγῃς τότε πρὸς τὴν κυρίαν Ἀφροδίτην, καὶ ἅμα ἴδῃς ὅτι εἶνε μόνη, νὰ εἴπῃς πρὸς αὐτὴν ὅτι τὴν περιμένω ἐδῶ διὰ νὰ τῆς ὁμιλήσω περὶ σπουδαίας ὑποθέσεως. Πρόσεξε δὲ νὰ ἦνε ὁ τρόπος σου τοιοῦτος, ὥστε νὰ πεισθῇ καὶ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ διότι ἀλλέως δὲν θὰ κατορθώσωμεν τίποτε.

ΜΟΣΚ. — Ἀφήσετε αὐτὴ τὴ φροντίδα 'σ ἐμένα κι' ἐννοία σας. Ἀμὰ ἂν μοῦ 'πῆ νὰ 'πάτε σεῖς 'στὴν κάμαρά της;

ΛΑΛ. — Ἐχεις δίκαιον· αἱ, τότε πάλιν τῆς λέγεις ὅτι ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν κάμαράν της, πρῶτον διότι δὲν θέλω νὰ μὲ ἴδωσιν ἄλλοι, καὶ δεύτερον διότι εἶμαι πολὺ βιαστικός, καὶ θέλω μόνον νὰ τῆς εἶπω δύο λέξεις καὶ νὰ φύγω.

ΜΟΣΚ. — Πολὺ καλὰ· μείνετε ἡσυχος καὶ θὰ τὰ καταφέρω.

ΛΑΛ. — Καλὰ. Ὅταν δὲ γείνουν ὄλα ταῦτα, καὶ ἔλθῃ ἐδῶ ἡ κυρία Ἀφροδίτη, τότε ἐγὼ θὰ κτυπήσω τὰ χερίά μου τρεῖς φοράς, καὶ εὐθὺς σὺ Ἀνανία μὲ τὸν Μουρμούρη νὰ ἐβγῆτε ἔξω, καὶ εἰς τὴν στιγμὴν νὰ τὴν ἀρπάξητε, νὰ φράξητε τὸ στόμα της, καὶ νὰ τὴν δέσητε καλὰ. Εὐθὺς τότε θὰ κρεμάσωμεν ἀπὸ τὸ παράθυρον τὴν σκάλαν καὶ θὰ τὴν καταβάσωμεν. Ὅλα ὅμως αὐτὰ πρέπει νὰ γείνουν πολὺ ὀγλίγωρα, καὶ χωρὶς ταραχὴν. Ἐννόησες σὺ, Ἀνανία, ὅσα εἶπα.

ΑΝ. — Ἐμένα οὔλα κατάλαβες, τσελεπῆ ντικό μου, οὔλα, οὔλα.

ΛΑΛ. — Ἄν κάμετε λοιπὸν ὅπως σᾶς εἶπα, καὶ τελειώσῃ καλὰ αὐτὴ ἡ δουλειά, τότε καὶ ἐγὼ ἀφοῦ σᾶς δώσω ὅσα σᾶς ὑπεσχέθη, θὰ σᾶς εὐχαριστήσω καὶ πε-

ριπλέον. Τώρα σὺ, Ἀνανία, ἔλα κάτω, καὶ φύλαξε τὸν Μουρμούρη νὰ ἔλθῃ.

ΑΝ. — Καλὸ, τσελεπη ντικό μου. Ἐμένα κάτω φυλάη Μουρμούρη.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΜΟΣΚΟΥ (μόνη).

Δὲν ἠξέρω, μὰ κάτι σημάδια μοῦ γίνονται πῶς δὲν θὰ τελειώσουν καλὰ αὐταῖς ἢ δουλειαῖς, κι' ἔτσι δὰ μ' ἔρχεται νὰ τραβηχτῶ καὶ νὰ μὴν ἀνακατωθῶ διόλου. Μὰ πάλι... τί νὰ κάμω; Καλὲ, Παναγία μου, βοήθησέ με, φώτισέ με τί νὰ κάμω. Ὡφ! κι' ἂν ἀνακαταθῶ κακὰ, κι' ἂν τραβηχτῶ ψυχρά. Τὸ λοιπὸν μιᾶ ποῦ τ' ἀπεφάσισα ἄς τὸ κάμω, κι' ἔχ' ὁ Θεὸς κερδίζω τοῦλάχιστον κάμποσα γροσάκια. Καὶ τὸ κάτω, κάτω δὰ, δὲν θὰ κάμω καὶ κανένα μεγάλο κακό. Ὁ τσελεπηὶς γιὰ μιὰ στιγμή' μπορεῖ νὰ στενοχωρηθῇ, μὰ εὐθύς θὰ τοῦ περάσῃ, γιὰτι δὲν τὴν ἔχει πολὺ, πολὺ στὸ στόμαχι. Ὅσω γιὰ τὰ παιδιὰ, κι' ἐκεῖνα δὰ δὲν τὰ πολυμέλλει, γιὰτι κι' ἐκείνων τὰ μυαλάτων εἶνε γεμάτα ἀέρα, καὶ μόνω στὰ λοῦσα εἶνε ὁ νοῦς των καὶ στὸ κόρτε. Ὡς τόσω δὲς ἐσὺ τί εἶνε ὁ σημερινὸς κόσμος! Δώδεκα, δεκατριῶν χρονῶν παιδιὰ φοφοῦν γιὰ τὴν ἀγάπη, καὶ ὅλα τὰ ξέρουνε, ποῦ δὲν τὰ γελάς σὲ τίποτε ἀπάνω στὸν ἔρωτα. Μὰ καθὼς λέει ὁ λόγος «κατὰ μάννα, κατὰ κύρη' γένηκεν κι' ὁ γυιὸς Ζαφύρη». Βέβαια, ὅ,τι βλέπουν τὰ παιδιὰ ἐκεῖνο θὰ μάθουν γιὰ!

ΣΚΗΝΗ ΙΕ΄.

ΜΟΣΚΟΥ, ΦΟΦΩ καὶ ΝΙΝΟΣ.

ΦΟΦ. — Ἀχ, Μοσκοῦ μου, γιὰ σένα ἔρχομαι. Δὲν ᾔφηνε, καὶ μὲνη, ἀκόμα ὁ Δημητράκης μου; Δὲν τὸν ἠκουσες διόλου νὰ σφυρίζῃ ἀπὸ κάτω;

ΜΟΣΚ. — Δὲν ἠκουσα ἀπόψε τίποτα.

ΦΟΦ. — Καλὲ, ἀχ! σήμερα δὲν τὸν εἶδα διόλου. τὴ γένηκεν ἀράγες; αἶ, Μοσκοῦ μου;

ΜΟΣΚ. — Μὰ πῶς, μπορῶ ἐγὼ νὰ ξέρω, ἀπ' ἐδῶ ποῦ εἶμαι μέσ' στὸ σπίτι;

ΝΙΝ. — Βρὲ, δὲν σοῦ λέω γὼ πῶς ἐκεῖνος ἀγαπᾷ τοῦ σιδὸρ Γεωργάκη τὴν κόρη; ἄ, κουτή!

ΦΟΦ. — Σῶπα καὶ σὺ! Ἐκεῖνος ἀκόμα ἐχτὲς μοῦ ᾔκανε τόσα κομπλιμέντα κι' ὄρκους πῶς ἀγαπᾷ μόνω ἐμένα, καὶ σὺ τώρα μοῦ λὲς γιὰ τοῦ σιδὸρ Γεωργάκη τὴν κόρη. Ὡμορφα τὰ μοῦτρά της τὰ μαίμουδίστικα ποῦ θὰ τὴν ἀγαπήσῃ ἐκεῖνος. Ἀμὰ τί γένηκε σήμερα; γιὰτι νὰ μὴ φανῇ;

ΝΙΝ. — Περίμενέ τον ἴσταν δὲν βαρυνεσαι. Ἐγὼ τὸ ξέρω πῶς ἀγαπᾷ ἐκείνην, τὸ ξέρω.

ΦΟΦ. — Νὰ ξεραθῆς!

ΝΙΝ. — Ἐσὺ, παληοκεράτζα!

ΦΟΦ. — Ὡχ! τζόβενό μου!

ΝΙΝ. — Τζόβενο, ἀμὲ τί θαρρεῖς; ἴσταν ἐσένα; Γιὰ ᾔμένα ὅλα τὰ κορίτσια χάνουν τὸ νοῦτους.

ΦΟΦ. — Ἀμὲ τί θὰ πῆ! γι' αὐτὸ ἢ Εὐτέρπη σοῦ πε νὰ μὴν ξαναπεράσῃς πειὸ ἀπὸ τὸ σπίτι της.

ΝΙΝ. — Ἐκείνηνα ἐγὼ τὴν βράζω. Ἀμὰ δὲν εἶδες ἐχτὲς τῆς κόραις τῆς madame Φρόσως πῶς μ' ἐτριγύριζαν;

ΦΟΦ. — Καλὲ κι' ὁ Δημητράκης μου χάνει τὸ νοῦ του γιὰ ᾔμένα, μόνω ξέρεις τί θὰ τρέχῃ;

ΝΙΝ. — Ἰσταν τί;

ΦΟΦ. — Γιὰ νὰ μὴ φανῇ ἐκεῖνος σήμερα... αὐτὸ θὰ ᾔνε.

ΝΙΝ. — Ἰσταν τί τάχατες;

ΦΟΦ. — Θὰ τὸν εἶδε, ὡς φαίνεται, ἢ κερά Δασκάλισσα πῶς μιλοῦσε μαζὶ μου καὶ τὸν ἐξέθρισε κι' αὐτόν.

Κανένα τέτοιο θέ να 'νε, γιατί έτσι μου τά 'καμε και 'στο' Χαρίλαο, και 'στον Antoine και τους έκαμε κι' εθύμωσαν, και δέν 'ξαναπέρασαν πειό από 'δω.

NIN. — Τη' διαβολογυναϊκα, καλέ! έτσι κι' έμένα μου κάνει χίλια πράγματα, μα καλό! να 'δής κι' εγώ τι θα τής κάμω. Αύριο' θα 'πώ τής μαμμᾶς να τήν 'βγάλη, γιατί δέν τη' θέλωμεν αὐτήνα.

ΦΟΦ. — Ναι, ναι να τής τὸ 'ποῦμεν, και ἡ μαμμᾶ μᾶς ἀκούει. Εἶδες πῶς έβγαλε και τήν ἄλληνα, και τήν ἄλληνα, και τήν ἄλληνα εὐθὺς ποῦ τής τὸ 'παμεν; Αὐριο' τὸ πρωτὶ μαζῆ να 'ποῦμεν τής μαμμᾶς πῶς αὐτὴ δέν εἶνε καλὴ και δέν τήν θέλωμεν.

ΜΟΣΚ. — (Καθ' εἑαυτήν). Αὐριο' τὸ πρωτὶ ἡ μαμμᾶ σας ποιὸς 'ξέρει ποῦ θα βρίσκεται.

NIN. — Τί εἶπες, Μοσκού;

ΜΟΣΚ. — Λέγω πῶς 'σάν τὰ 'πῆτε αὐτὰ δὰ τής μαμμᾶς σας θα τήν 'βγάλη κι' αὐτήν.

ΦΟΦ. — 'Αμέ! 'Ακούς ἐκεῖ να μὴ μᾶς ἀφίνη να κάμωμεν και κομμάτι κόρτε, μόνω να θέλη ὅλ' ἡμέρα' να βαστοῦμεν τὸ βιβλίο' 'στο' χέρι;

NIN. — 'Σάν να μᾶς μέλλη κι' ἐμᾶς για τὰ γράμματα!

ΦΟΦ. — 'Ας ἦν' καλὰ ἡ κάσσα τοῦ πιτέρα.

NIN. — Βέβαια, 'σάν ἔχη κανεῖς γρόσια να κάνη ὅ,τι θέλει, τί θα τὰ κάμη τὰ γράμματα; 'Α! να μεγαλώσω ἀκόμα κομμάτι και να μου δίνη ἡ μαμμᾶ πειότερους παράδες παρά τώρα, και τότες να 'δής! Τί καλὰ ποῦ θα περνῶ, αἶ; ὄχι γράμματα!.....

ΦΟΦ. — Καλὲ δέν βαρῦσαι ποῦ θα σπάνω 'γὼ τὸ κεφάλιμου για να μάθω γράμματα! 'Εγὼ ἤκουσα χίλιαις φορτὶς τη' μαμμᾶ ποῦ λεγε πῶς τὰ γράμματα εἶνε ἀνοησίαις.

NIN. — Κι' εγὼ τὸ 'κουσα, ἀμὰ δέν καταλαβαίνω γιατί μᾶς παίρνουν δασκάλους και δασκάλισσαις ἀφοῦ εἶν' ἔτοι.

ΦΟΦ. — Να και σὺ, ἀνόητε! μᾶς τοὺς παίρνουν γιατί έτσι τώρα εἶν' τής μόδας, κι' ὄχι πῶς μᾶς τοὺς παίρνουν για να μάθωμεν γράμματα.

NIN. — Βρὲ καλὰ λές, έτσι εἶνε. Τί λές και σὺ, Μοσκού;

ΜΟΣΚ. — Αἶ, και τὰ γράμματα χρειάζονται.

NIN. — 'Ακουε κι' αὐτὴν τὴν ἀνόητη'!

ΦΟΦ. — Χά! χά!

ΜΟΣΚ. — Τάχατες εγὼ ἤθελα να 'ξευρα κάμποσα γράμματα.

ΦΟΦ. — Κουτὴ ποῦ εἶσαι! 'Αμὰ 'πᾶμεν τώρα ἀπ' τὴν ἄλλη' κάμαρα' να 'δοῦμεν μιᾶ· 'μπορεῖ να 'ρθη ἀπὸ τὸν ἄλλο' δρόμο' ὁ Δημητράκης, και να μὴν τὸν 'νοιώσωμεν ἀπὸ 'δω. 'Ερχεσαι και σὺ, Νίνο;

NIN. — 'Αμὲ τί; μονάχος θα μείνω εγὼ ἐδὼ πέρα; (Ἐξέρχονται πάντες.)

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ'.

ΕΥΘΥΦΡΩΝ και ΑΡΓΥΡΗΣ.

ΑΡΓ. — 'Α! μα ἀκόμα δέν τὸ χονεύω αὐτὸ τοῦ Δασκάλου· μεγάλη σκοτοῦρα μου 'γέννηκεν! 'Εγὼ τὸν ἔστειλα 'στη' γυναϊκάμου, ὕστερα πάλι' ἐκείνη τὸν ἔστειλε 'σ' ἐμένα, και τώρα 'ξεμπερδεμὸ' δέν τὸν ἔχω. Καὶ μοῦ γράφει και μοῦ 'ξαναγράφει, και στέλνει ἀνθρώπους και τοὺς 'ξαναστέλνει, και χίλιαις φοραῖς ἔχει τώρα ποῦ με σκοτίζει. Πᾶ! τί αὐθάδεια εἶν' αὐτὴ; τί ἀδιαντροπία;

ΕΥΘ. — 'Ακρίτως λαλεῖς, κύριε 'Αργύρη. Ὁ ἀνθρώπος οὗτος δέν πράττει τι ἀπρεπές· διατί να ἐντρέπεται; Ζητεῖ τὸ δίκαιόν του. Διὰ τοῦτο λέγεις ὅτι εἶνε αὐθάδης και ἀδιαντροπος; Ὅταν σὺ ὁ ἴδιος ζητεῖς παρ' ἄλλων τὸ δίκαιόν σου, πρέπει να σοὶ ἀποδοθῶσι ταῦτα τὰ ἐπίθετα;

ΑΡΓ. — Μὰ τί θα 'πῆ αὐτό; Ἴσα εἶμ' εγὼ κι' ἴσα αὐτός;

ΕΥΘ. — Μὲ ἀναγκάζεις νὰ σοὶ εἶπω ὅτι δὲν εἶσθε βεβαίως ἴσοι, διότι αὐτὸς εἶνε κατὰ πολὺ καλλίτερος ἀπὸ σέ.

ΑΡΓ. — Ἄπ' ἐμένα καλλίτερος; αὐτός; καὶ γιατί;

ΕΥΘ. — Διότι σὺ ἔχεις τὰ μέγιστα τῶν ἐλαττωμάτων. Πρὸ πάντων δὲ εἶσαι τόσον ἐγωϊστής, ὥστε νομίζεις ὅτι οἱ ἄλλοι ἐγεννήθησαν διὰ νὰ σέ δουλεύωσι.

ΑΡΓ. — Καλὲ εἶσαι μὲ τὰ καλά σου, κύρ-Εὐθύφρον; Τί εἶνε αὐτὰ ποῦ λές; Αὐτὸς εἶνε καλλίτερος ἀπ' ἐμένα; Χά! χά! Ἐγὼ πειὸ νὰ δώσω 'σ αὐτὸν ἓνα παῖ; πᾶ! πᾶ! ὁ θεὸς φυλάξη! ποθαίνω μὰ δὲν τοῦ δίνω τίποτα. Ἀκοῦς ἐκεῖ;

ΕΥΘ. — Καὶ διατὶ νὰ μὴ τοῦ δώσης ὅ,τι διὰ τοῦ κάπου του ἐκέρδισε;

ΑΡΓ. — Ἐγὼ πληρόνω τὸν ἄλλον.

ΕΥΘ. — Ἄλλὰ χρεωστεῖς καὶ πρὸς αὐτόν.

ΑΡΓ. — Αὐτὸ πάλιν εἶνε κουριόζο. Τοῦ χρωστῶ; Ἄς βγάλῃ τὸ ὁμολόγόν του νὰ τὸν πληρώσω.

ΕΥΘ. — Ὁμολόγον; Ὁμολόγον, κύριε Ἀργύρη, εἰς τοιαύτας περιστάσεις εἶνε ὁ λόγος τοῦ ἀνθρώπου ὁ δὲ τρόπος δι' οὗ ἤδη ἐκφράζεσαι εἶνε λίαν ἀπρεπής.

ΑΡΓ. — Καλὲ τοῦ κάκου!

ΕΥΘ. — Πείσθητι εἰς τοὺς λόγους μου, καὶ μὴ ἐπιθυμῆς τὰς ἀδικίας. Γνωρίζεις καλῶς ὅτι δὲν σοὶ λέγω ταῦτα κινούμενος ἀπὸ συμφέροντι.

(Εἰσέρχεται ὁ Ζαχαράκιος, καὶ ἐγχειρίσας τῷ Ἀργύρῳ ἔφημερίδα τινὰ ἀναχωρεῖ).

ΑΡΓ. — Τὶ διάβολο! ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀμπενονάτος 'σ αὐτὴν τὴν γαζέτα. Ποιὸς μοῦ τὴν στέλνει; (Ἀναγινώσκει καθ' ἑαυτόν) Δὲν τὸ νοιώθω. (Ἐξακολουθεῖ τὸ αὐτό). ὦ! ὦ! τὸν ἀχρεῖο! ἄ τὸν παληάνθρωπο! Αὐτὸ πειὸ κατήντησεν ὄξω τοῦ νόμου! Τώρα δὰ εἶνε ποῦ θὰ πάρῃς πολλοὺς παράδες, ἄ! per dio! θὰ τὸν ἐκδικηθῶ

ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο. Πᾶ! Βλέπεις ἐκεῖ τόλμη' νὰ περάσῃ 'στὴ' γαζέτα τ' ὄνομά μου πῶς τοῦ χρωστῶ! ἄα! τὸ σκυλί! βρὲ τὸν ἀναθεματισμένον! Νὰ 'δῆς, βρὲ, τί πληρωμὴ' θὰ σοῦ κάμω. θὰ 'δῆς, βρὲ, τί θὰ σοῦ κάμω ἐγὼ, καὶ τότε θὰ καταλάβῃς ποιὸς εἶμ' ἐγὼ, καὶ ποιὸς εἶσαι σὺ!

ΕΥΘ. — Παραφέρεσαι, κύριε Ἀργύρη.

ΑΡΓ. — Τί; τί;

ΕΥΘ. — Αἱ τοιαῦται ὕβρεις εἶνε καπηλικαί, ὅθεν...

ΑΡΓ. — Καλὲ τί μοῦ λές; Ὅσω βλέπω ἐγὼ πῶς ἓνας τέτοιος ἐπέρασε τ' ὄνομά μου 'στὴ' γαζέτα, καὶ μὲ κατηγορεῖ πῶς δὲν τὸν πληρόνω! Ἄχ! βρὲ σκυλί!..

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'

ΑΡΓΥΡΗΣ, ΕΥΘΥΦΡΩΝ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ καὶ ΑΚΚΙΑΗΣ.

ΑΦΡ. — Καλὲ, τί φωναῖς εἶνε πάλι αὐταῖς; Τί κακὸ εἶνε ποῦ γίνεται ἐδῶ μέσα; Τί; νὰ μὴν εἶμασθε πάλι 'στὸ χέφ'ι monsieur Ἀργύρη; Αἱ;

ΑΡΓ. — Ὅριστε, ὄριστε διαβάσετε ἐδῶ.

ΑΦΡ. — (Ἀναγινώσκει καθ' ἑαυτὴν, εἶτα δὲ στραφεῖσα πρὸς τὸν Ἀκκιδὴν λέγει μὲ ἀγανάκτησιν) Πᾶ! πᾶ! Καλὲ αὐτὰ τὰ γράφει ὁ κύρ-Δάσκαλος; ἔλα νὰ 'δῆς.

ΑΚ. — Οὐί, madame. Νὰ ἡ ὑπογραφή του.

ΑΦΡ. — Μὰ αὐτὸς θέλει πνίξιμο, θέλει κρέμασμα! Καλὲ νὰ 'χῃ τόση' τόλμη' νὰ γράψῃ 'στὴ' γαζέτα πῶς τοῦ χρωστοῦμε' καὶ δὲν τὸν πληρόνομε! Τέτοιος ἀνθρώπος νὰ μᾶς προσβάλῃ!

ΕΥΘ. — Κατὰ τί εὐρίσκετε τολμηρὸν τοῦτο, κυρία Ἀφροδίτη;

ΑΦΡ. — Comment, monsieur?

ΕΥΘ. — Λέγω ὅτι νὰ ἀναγκάσατε αὐτὸν νὰ καταφύγῃ εἰς τοῦτο, ὅθεν ἔχετε ἀδικὸν νὰ λέγετε ὅτι σὰς προσβάλλει.

ΑΦΡ. — (Πρὸς τὸν Ἀκκίδην) Qu'est ce qu'il dit αὐτὸς ὁ κύριος;

ΕΥΘ. — Λέγω ὅτι δὲν σὰς προσέβαλε, διότι ὅσα ἔγραψεν εἰς τὴν ἔφημερίδα εἶνε ἀληθῆ.

ΑΚ. — Monsieur, σὲ παρακαλῶ νὰ συλλογιστῆς ποῦ βρίσκεσαι καὶ νὰ μιλήσῃς καλλίτερα.

ΕΥΘ. — Τοιοῦτοτρόπως ἔμαθον νὰ ὁμιλῶ· δηλαδὴ νὰ λέγω τὴν ἀλήθειαν. Ἄν ὑμεῖς γνωρίζετε ἄλλον καλλίτερον τρόπον, σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ τὸν διδάξητε.

ΑΦΡ. — Καλ' ἀκοῦτ' ἐκεῖ ἀπόκρισαις; Μὴ θαρρεῖς κ' εἶμ' ἢ γυναικᾶ σου; Ἐγὼ εἶμαι.....

ΕΥΘ. — Εἴσθε ἢ κυρία Ἀφροδίτη· τὸ γνωρίζω.

ΑΦΡ. — Oh! mon dieu! Τ' εἶν' αὐτὸ τὸ κακό; Θαρρεῖ πῶς μιλεῖ με καμμιάν τοῦ σοκακιοῦ! (Πρὸς τὸν Εὐθύφρονα μὲ θυμὸν) Νὰ φύγῃς à l'instant ἀπ' ἐδῶ, καὶ νὰ νὰ μὴν πάρῃς τὴ' μούρη' σου νὰ ξαναπατήσῃς 'στὸ 'σπίτι μου!

ΕΥΘ. — Οἱ λόγους σὰς οὔτοι δὲν χρειάζονται ἀπαντήσεως. (Καθ' ἑαυτὸν) Φύσιν πονηρὰν μεταβλεῖν οὐ ῥάδιον.

ΑΦΡ. — Καλὲ, θὰ σκάσω! ἄχ! ἄχ! ἀνατριχίλαις μ' ἔρχονται, ὦχ! (Πρὸς τὸν Ἀκκίδην) Ἐγὼ φεύγω· θέλω νὰ ἡσυχάσω 'στὴν κάμαρά' μου, γιὰτὶ δὲν βαστῶ πειό. Τ' ἦτονε πάλι τ' ἀποψινό; ὦχ! (Πρὸς τὸν Ἀργύρην) Κι' ὅλα αὐτὰ ἔρχονται 'στὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὴν ἀνοησία' σου! Θὰ μοῦ τὰ πληρώσῃς ἐσὺ κ' ἔννοια σου!

(Ἐξέρχονται πάντες, ἐκτὸς τοῦ Ἀργύρη).

ΣΚΗΝΗ ΙΗ'.

ΑΡΓΥΡΗΣ (μόνος).

Αἶ, αἶ; τί ἔχω πάλιν νὰ τραβίξω γι' αὐτὸ τ' ἀποψινό. Ποιὸς ἔρει πάλι τὴν φαρμάκια θὰ μὲ ποτίσῃ ἢ κοκκῶνα! κατὰ τὸ θυμὸ' ποῦ εἶχε, ἀλλοίμονον 'στὴ'

μοῖρά' μου! Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰτὶ; γιὰ 'κεῖνο τὸ σκυλί! Ἀχ! νὰ δῆς, βρέ, τί θάσοῦ κάμω ἐγώ. Μὰ αὐτὶ δὰ εἶνε ἀπίστευτο! νὰ μὲ περάσῃ ἓνας τέτοιος 'στὴ' γαζέτα! ἐμένα, βρέ, ἐμένα: ποῦ ἄλλοι κ' ἄλλοι γιὰ χιλιάδες γρόσια δὲν μ' ἐπέρασαν; Ἀχ! τί διάβολο! αὐτὴ ἢ ἀστυνομία ποῦ ἔχει τὸ νοῦ της; τί κάνει καὶ δὲν 'μποδίζει νὰ γράφουν τέτοιοι ἀνθρώποι μὲς 'στῆς γαζέταις γιὰ τοὺς πλούσιους; Αὐτὸ εἶνε πρᾶμμα πρωτάκουστο! Ἄ! μὴ θὰ τοῦ σπάσω ἐγὼ τὰ μοῦτρά του, γιὰ νὰ μάθῃ μὲ ποιὸν ἔχει νὰ κάμῃ. Τέτοια προσβολή! ἄχ, τὸ σκυλί τῶν σκυλιῶν! Μὰ θὰ τὸν βάλω 'στὴν ποάγγα τὸν κακορρεϊζικό νὰ ψωφήσῃ ἐκεῖ δά. Καλὰ, καλί! Θὰ τραβίξω ἐγὼ ἀπὸ τὴ' γυναικᾶ μου, μὰ καὶ σὺ θὰ καλοπεράσῃς ἀπὸ τὰ δικά μου χέρια!

(Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΙΘ'.

ΛΑΛΙΑΣ ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ ΜΟΣΚΟΥ καὶ ΑΝΑΝΙΑΣ.

ΛΑΛ. — Δὲν φαίνεται ἐδῶ κανεὶς, καὶ πιστεύω ὅτι ὅτι ὅλοι ἡσύχασαν καθένας εἰς τὴν κάμαρά' του. Αἶ, παιδιά! ἡ ὥρα ἔφθασε καὶ καθένας μας πρέπει νὰ κάμῃ καλὰ τὸ μέρος του. Εἴμεθα σύμφωνοι;

ΜΟΥΡ. — Ἐγὼ εἶμαι, ἀμὰ, ἀφεντικό', καὶ τὸ δικό' μου καθὼς εἶπαμεν.....

ΜΟΣΚ. — Κι' ἐγὼ εἶμαι.

ΑΝ. — Κι' ἐμένα ἔτσι, ἔτσι τὰ ντένη τὸ κοκκῶνα.

ΛΑΛ. — Ἄς μὴ χάνωμεν καιρόν. Μουρμούρη, ἀνοιξε αὐτὸ τὸ παράθυρον.

ΜΟΥΡ. — Τ' ἀνοιξα, ἀφεντικό'.

ΛΑΛ. — Κρέμασε τὴν σκάλαν ἔξω.

ΜΟΥΡ. — Τὴν ἐκρέμασα, ἀφεντικό'.

ΛΑΛ. — Τώρα σὺ, Μοσκοῦ, ὑπάγε καὶ κάμε ὅπως

σοι εἶπον· σὺ δὲ, Μουρμούρη, καὶ σὺ, Ἀνανία θὰ ἐμβῆτε ἐδῶ μέσα καὶ θὰ εἴσθε ἔτοιμοι ἄμα κτυπήσω τρεῖς φορές τὰ χερίά μου, νὰ ἐκδῆτε, καὶ ἀμέσως ν' ἀρχίσητε τὸ ἔργον σας.

ΜΟΥΡ. — Νὰ ἔχετε 'στό' νοῦ σας, ἀφεντικό', καὶ τὸ 'δικό μου.

ΛΑΛ. — Καλὰ σιωπή. — Ἐμπρός!

(Ἡ μὲν Μοσκού ἐξέρχεται, ὁ δὲ Μουρμούρης καὶ ὁ Ἀνανίας κρύπτονται εἰς τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ δωμάτιον).

ΣΚΗΝΗ Κ'.

ΛΑΛΙΑΣ (μόνος).

Τετέλεσται! οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία μένει περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Ἀφροδίτη, δὲν ἠθέλησας νὰ δεχθῆς τὸν ἔρωτά μου, ἀλλ' ἰδοὺ τώρα καὶ ἄκουσα θὰ κύψης τὸν αὐχένα πρὸ τοῦ Λαλίας, καὶ θὰ τὸν κολακεύης εἰς τὸ ἐξῆς, καὶ θὰ τὸν περιποιῆσαι, καὶ τὰ δάκτυλά σου αὐτὰ θὰ ἀνάπτῃς ὡς κηρία ἔμπρός του. Βέβαια, μάτια μου, θὰ ἀγαπήσῃς τὸν Λαλίαν, ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος σοὶ ἐφαίνεται ξυγὸς καὶ ἀνάλατος. ὦ! νὰ ἰδῆς τώρα, κυρά μου, πόσον γλυκὺς καὶ νόστιμος θὰ γείνη αὐτός! πόσον κομψός, πόσον χαρίεις, πόσον ἀγαπητός, πόσον ὠραῖος, πόσον ἀξιέραστος, πόσον, πόσον, πόσον Ὁ δὲ Ἀκκίδης; ὁ καυμένος! αὐτὸς θὰ μείνῃ εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, φοβοῦμαι μήπως ἀποκρῶσῃ! Σὲ λυποῦμαι καυμένον Ἀκκίδιον, ἀλλὰ τί νὰ γείνη; τοιαῦτα ἔχει ὁ κόσμος· ἄλλος ὑψόνεται, Ἀκκίδη μου, καὶ ἄλλος βυθίζεται. Ἀχ! δὲν ἠξεύρεις πόσον ἡ καρδιά μου καίεται ὅσω συλλογίζομαι ὅτι θὰ μείνης μὲ ἀνοιχτὸν στόμα, ὡς χάχας, ἀλλὰ τί νὰ γείνη; Τοιαῦτα ἔχει ὁ κόσμος· ἄλλος χάσκει, Ἀκκίδη μου, καὶ ἄλλος χάρτει. Ἀχ! τί καρπᾶνα θὰ κτυπήσῃ διὰ σέ,

Ἀκκίδη μου, αὔριον! καὶ πῶς θὰ τὴν ἀκούσης; καὶ πῶς θὰ ὑποφέρῃς τὸν ἦχον τῆς ἀναλήψεως; Ἀλλὰ τί νὰ γείνη; τοιαῦτα ἔχει ὁ κόσμος· ὑπομονή, ὑπομονή!

Περαστικὰ Ἀκκίδη μου!

Κοιμήσου, μὴ σὲ μέλη.

Ἐάν φάγῃς μιὰν χυλόπηττα

Γίνετ' ἡ πίκρα μέλι!!!

Χά! χά! δὲν εἶν' ἔτσι; τοῦλάχιστον λέγουν ὅτι ἡ χυλόπηττα θεραπεύει αὐτὸν τὸν πόνον· ἂν ἦνε ψεύματα. . . .

(Εἰσέρχεται ἡ Ἀφροδίτη).

ΣΚΗΝΗ ΚΑ'.

ΛΑΛΙΑΣ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ καὶ ΜΟΣΚΟΥ.

ΑΦΡ. — Καλὲ τί τρέχει, monsieur Λαλία; τί εἶνε; τί εἶνε; ἐγὼ κοντεύω νὰ παραλογιάσω μὲ τ' ἀποψινά. Τὸ ἔνχ, ὕστερα τὸ ἄλλο, τώρα πάλι αὐτό. . . . Καταποδιαστὰ ἤρθανε ἀπόψε;

ΛΑΛ. — Ἐλάτε δά! δὲν εἶνε πράγμα γιὰ νὰ παραλογιάση κανεὶς. Ἐξ ἐναντίας εἶνε πολὺ εὐχάριστον, μάλιστα δὲ δι' ἐμέ· ὥστε μὴ φοβῆσθε, παρακαλῶ. (Ἐξάγει τοῦ θυλακίου του καψιδρώτιον). Γνωρίζετε αὐτὸ τὸ μανδηλάκι;

ΑΦΡ. — Τί μανδηλάκι εἶν' αὐτό;

ΛΑΛ. — Πᾶ! δὲν τὸ γνωρίζετε; (Κτυπᾷ τρεῖς τὰς χεῖράς του) Ἰδῆτέ το καλὰ, παρακαλῶ. (Πλησιάζει πρὸς αὐτήν, καὶ μετὰ μεγίστης ταχύτητος τὴν φιμόνει).

ΜΟΣΚ. — Σώθηκαν τὰ ψέμματα, κοκκῶνά μου.

ΣΚΗΝΗ ΚΒ'.

ΛΑΛΙΑΣ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΜΟΣΚΟΥ, ΑΝΑΝΙΑΣ καὶ ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ.

ΛΑΛ. — Ὅγλιγῶρα, παιδιά! Μουρμούρη, σὺ δέσσε τὰ χεῖρια, σὺ, Ἀνανία, τὰ ποδάρια τῆς, καὶ σὺ, Μοσκού,

ἔλα βοήθησέ με νὰ δέσω καλά τὸ στόμα της. Ὅγλι-
γωρα, ὀγλίγωρα!

ΑΝ. — Ἄ, ἄ, ἄ! τί κάνει τὸ κοκκῶνα; καλά εἶνε;
ἄλλο ἓνα βολὰ φωνάζει, ξεφωνίζει ἐμένα ἄδικα; Ἄ!
τώρα νὰ ντένω καλά τὰ ποντάρια νὰ γλέπη ἐσένα!

ΜΟΥΡ. — Αἱ! στάσου δὰ καλά, κοκκῶνα, καὶ μὴ
παλεύης, γιὰτὶ τοῦ Μουρμούρη τὰ χέρια εἶνε πειὸ δυ-
νατὰ ἀπὸ τὰ ὀδικά σου χεράκια αὐτὰ τὰ μικρούτζικα.
ὦχ! μυρίζουνε κι' ὄλω μυρωδιαῖς. Ἄ, ἔτσι ἤσυχα, ἤ-
συχα ἴσ' ἂν καλὸ παιδάκι νὰ στέκης· bravo!

ΜΟΣΚ. — Τὰ ἄπεριμενες αὐτὰ δὰ κοκκῶνά μου;

ΛΑΛ. — Ὅγλιγωρα! μὴ χάνωμεν ὥραν.

ΜΟΥΡ. — Αἱ, ἀφεντικό, κύτταξ' ἐδῶ ἓνα δέσιμο
ποῦ ἄκαμα; μὰ τὸ ψωμί, ὄσω κι' ἂν πολεμᾷ δὲν θὰ
ἔμπορέση νὰ τὸ τρίξη.

ΑΝ. — Ἐμένα ἔντεσες τὰ ποντάρια τί καλά.
ὦχ! ὦχ! ἴσ' ἂν λάζαρο ἔκανα!

ΛΑΛ. — Ἀφροδίτη, τώρα εἶσαι εἰς τὴν ἐξουσίαν
μου· τὸ ἐννοεῖς; ὡς βλέπεις, ἦλθε καὶ ἡ ἰδική μου σειρά,
ὥστε λησμόνησε πλέον τὸν ἀγαπητόν σου Ἀκκίδην, καὶ
ιδὲ τὸν Λαλίαν πρὸς τὸν ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὸ ἐξῆς.
(Πρὸς τοὺς ἄλλους) Ἐμπρός! ἐλάτε νὰ τὴν κχταιβάσωμεν.

ΜΟΥΡ. — Αἱ, καλά! τώρα ἦρθε κι' ἡ ὀδική μου σειρά!
Βέβαια· πρέπει νὰ γίνονται σωσταῖς ἢ δουλειαις.
(Ὅρμαᾷ κατὰ τῆς Μοσκοῦς, καὶ θέσας ἐπὶ τοῦ στόματος
αὐτῆς φίμωτρον τὴν ῥίπτει χαμκί, καὶ προσπαθεῖ ἵνα
δέσῃ τὰς χεῖράς της διὰ σχοινίου). Αἱ, Μοσκοῦ μου,
καθενὸς ἀγίου κι' ἡ μνήμη του.

ΑΝ. — Τί κάνει, βρέ, ἐσένα τὸ Μοσκοῦ μου; (Ὅρμαᾷ
κατὰ τοῦ Μουρμούρη) Ντένει καὶ τὸ Μοσκοῦ νὰ τὸ
παίρνη κι' αὐτὸ ἐσένα;

ΜΟΥΡ. — Τραβίξου, βρέ. Ἡ Μοσκοῦ πειὸ εἶνε
ὀδική μου. (Ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον του).

ΑΝ. — Ἄμα, ἀμά! ντικό σου εἶνε τὸ Μοσκοῦ; τώρα
ἐντῶπέρα ἄπεθαίνω ἐσένα. (Κτυπᾷ κατὰ κεφαλῆς τὸν
Μουρμούρη).

ΜΟΥΡ. — Ἄχ! ἄχ!

ΛΑΛ. Τί εἶν' αὐτό; τί εἶνε; σιωπή! σιωπή!

ΑΝ. — Μοσκοῦ μου, αἱ; Μοσκοῦ μου ἐσένχ κλέ-
ψης, αἱ; νὰ νά! (Κτυπᾷ τὸν Μουρμούρη).

ΛΑΛ. — Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, σιωπή! θὰ μᾶς ἀ-
κούσουν, σιωπή! Μουρμούρη, ἔλα ἐδῶ· ἔλα βοήθησέ με.

ΜΟΥΡ. — Περίμενε κομμάτι, ἀφεντικό μου, γιὰτὶ
αὐτὸς μ' ἐσκότωσε ἰστο ξύλο.

ΛΑΛ. — Διὰ τὸν θεὸν, πῶς θέλεις νὰ περιμένω; ἔλα,
ἔλα, Μουρμούρη!

ΜΟΥΡ. — Μ' ἐσκότωσε τὸ σκυλί· ἄχ!

ΑΝ. — Ἰσκότωσε γιὰ! (Ἐξακολουθεῖ τύπτων αὐτόν).
Νά, νά! Μοσκοῦ μου ντένει ἐσένα, αἱ; κλέψη, αἱ;

ΜΟΥΡ. — Ἄχ! μωρὲ σκύλαρε, μ' ἔσπασες τὰ μέσα
μου· τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγώ. (Κτυπᾷ τὸν Ἀννίαν).

ΑΝ. — ὦχ! ὦχ! τὰ φάω ἐσένα, βρέ! τὰ σκοτόνω!

(Κυλίωνται ἀμφότεροι κατὰ γῆς).

ΛΑΛ. — Ἄχ! ἐχάθηκα! τί κακὸν εἶνε αὐτό; Μουρ-
μούρη, Μουρμούρη! δὲν μοῦ ἀκούεις; Ἀνανία, Ἀνανία!
(Προσπαθεῖ ν' ἀποχωρήσῃ αὐτοῦς).

ΜΟΥΡ. — Ἄχ! ἄχ! μὴ μὲ τραβᾷς, ἀφεντικό· κτύπα
τουτονα, κτύπα τον!

ΑΝ. — ὦχ! μάτι μου ἔβγαλε! ὦχ ἄπει κεφάλι
μου! αἱ, αἱ! τὰ φάω ἐσένα, βρέ, τὰ σκοτόνω!

ΛΑΛ. — ὦ δυστυχία μου! ἤκουσαν ἀπ' ἐξω τὰς
φωνὰς καὶ ἔρχονται. Ἄχ! δὲν μένει πλέον καιρὸς, ἀλλ'
ἄς δοκιμάσω μόνος μου νὰ τὴν καταιβάσω. (Λαμβάνει
τὴν Ἀφροδίτην ἀνὰ χεῖρας, καὶ πλησιάζει εἰς τὸ παρά-
θυρον). Ἄ! ἀκόμη μίαν στιγμὴν, καὶ φεύγω ἄ, ἄ!

ΣΚΗΝΗ ΚΓ΄.

**ΛΑΛΙΑΣ, ΑΦΡΤΑΙΤΗ, ΜΟΣΚΟΥ, ΑΝΑΝΙΑΣ, ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ,
ΑΡΓΥΡΗΣ, ΑΚΚΙΔΗΣ, ΖΑΧΑΡΑΚΙΑΣ, ΦΟΦΩ και ΝΙΝΟΣ.**

ΑΚ. — 'Α, αΐ κλέφταις! κλέφταις! τήν 'Αφροδίτη' μου κλέφτουν! μου τήν παίρνουν! αΐ αυτός ο άναθεματισμένος ο Λαλίας!

ΖΑΧ. — Κλέφτουν και τή' Μοσκοῦ μου! Αΐ, τώρα δά εΐνε ποῦ θά γενοῦμεν 'μαλιά, κουβάρια!
(Όρμα ὁ μὲν Ζαχαράκις κατὰ τοῦ Ανανίου και τοῦ Μουρμούρη, ὁ δὲ Ακκίδης κατὰ τοῦ Λαλίου).

ΝΙΝ. — 'Α! γιατί ἔχουν ἔτσι δεμένη' τή' μαμμά;

ΦΟΦ. — 'Ανόητε δὲν τὸ 'νοιώθεις αὐτό; ἀγαποῦσαν τή' μαμμά' και θέλουν νά τήν κλέψουν. Νά τί θά 'πῆ ἔρωτας βλέπεις, βλέπεις;

ΝΙΝ. — 'Αλήθεια; ἔτσι κι ἐγὼ θά κλέψω τή' 'δική' μου.

ΑΡΓ. — ('Ισταται ἐν τῷ μέσῳ ἀκίνητος). 'Ω, κακομοιριά ποῦ μ' ἤρθε! ὦ, τί πράγματα εἶν' αὐτὰ ποῦ γίνονται μέσ' στὸ 'σπίτι μου! 'Αχ! κι ὅλα αὐτὰ τὰ παθαίνω ἀπὸ τή' ξερή' μου κεφαλή! καλὰ νά πάθω γιατί νά μὴν ἀκούω τὰ λόγια τοῦ κύρ-Εὐθύφρων; καλὰ κι ἄγια ἦτονε ὅσα μ' ἔλεγε, και ἀληθινὰ τέτοια παθαίνουν ἐκεῖνοι ποῦ ἀφήσουν ταῖς γυναίκαίς των νά τοὺς τραβοῦν ἀπὸ τή' μύτη!!! (Πρὸς τοὺς ἄλλους). 'Στὸ momento νά φύγετε ὅλοι ἀπὸ τὸ 'σπίτι μου! 'Ξεκουμπιτῆτε, αΐ ὀγλιχωρα! γιατί πειδὸ ἐδῶ μέσα ἡ κερὰ ἀπ' ἐδῶ δὲν θὲ νά 'νε, καθὼς λέγουν οἱ γραμματισμένοι,
Η ΑΡΧΟΥΣΑ ΣΥΖΥΓΟΣ.

ΤΕΛΟΣ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Οἱ κύριοι	ἀντίτ.	
Ζέρας Νικόλαος, ἱερεὺς	40	
Ζερβουδάκης 'Αλεξ.	10	
Κουράγιος 'Ιωαν.	5	
Βοῦρος Περ.	4	
Δανασσῆς Λεον.	2	
Φιλικὸς Δημ.	2	
'Αντίπας Δ.	2	
Καπλάνογλους 'Ι.	2	
Βύρρων Νικ.	2	
Λαμπρυνίδης Νικ.	2	
Κρομμύδης Κωνστ.	2	
Δεκαβάλλος Κωνστ.	2	
Γαβρᾶς 'Επ.	2	
Μαραγγὸς Νικ.	2	
Πανουργιάδης Πασχ.	2	
Τάγης Θεοχ.	1	
Παρανίκας Ματ.		
Δημητριάδης 'Αθ.		
Χρηστίδης Κυρ.		
Γραφίδης 'Ιωαν.		
Παρανίκας Νικ.		
Παγούνης 'Ιωαν.		
'Αλιμπέρτης 'Ιωαν.		
Τάγης 'Αναστ.		
Παντσίρης Κωνστ.		
Νοτάρης 'Εμμ.		
'Ασδέρης Γ.		
Λαμπίκης Δ.		
'Αϊθαζίδης Κωνστ.		
Καρανδινὸς 'Αθ.		
Φαλιέρος Κωνστ.		
Νικολαΐδης 'Εμμ.		
Νικολέττος Γεωρ.		
Ζωγράφος 'Ιωαν.		
Βασιλειάδης Π.		

Πατούνας Θεμ.

Εὐειδῆς 'Εκτωρ.

Παππαδόπουλος Χρ.

Φάκαρος Μιλ.

'Ασκληπιάδης Κλ.

Σμπυράκης Νικ.

Παππαδάκης 'Αριστ.

Νεγρεπόντες Νικ.

Κωνσταντινίδης Μακ.

Βλαστάρης 'Αναστ.

Βλαστάρης Δημ.

Λαδόπουλος Λ.

Βραχάμης Δ.

Καρκάλλης Κωνστ.

Σεργιάδης Θ.

Χαρίλαος 'Αντ.

Κριωνῶς Κωνστ.

Ζαδὲς 'Ιωαν.

Λαμπίκης Μαρ.

Πετρίδης 'Ιωάν.

Κοκκάλης 'Αντ.

Φωτιάδης 'Αντ.

Ζαννετίδης Γεωρ.

Παππαδόπουλος 'Ι.

Δημητριάδης 'Α.

'Εμμανουήλ Ν.

Χαδούμογλους Κομν.

Μαυρόπουλος Κων.

Εὐθυβούλης 'Αλεξ.

Κοντογιαννάκης Δ.

Παλατίδης Παυλ.

Λογιάδης Θ.

Παππαδόπουλος Β.

Χρηστίδης Δημ.

Κόντης Περ.

Γεδεών Δ.

Τσιούπελης 'Α.

Σμπυράκης Σ.
Νεγρεπόντες Δημ.
Παππᾶς Κωνστ.
Βαμβάκης Α.
Βαμβάκης Ν.
Βαμβάκης Γ.
Φωκᾶς Ν.
Παππαδάκης Μ.
Λεοντίδης Γ.
Ἄδαμαντίδης Π.
Μεταξᾶς.
Δράκος Ἰωαν.
Σαρδελιάδης Ὀδ.
Ἄδαμαντίδης Σ.
Κορνάρος Ἰ.
Παππαδόπουλος Μιλ.
Ἐλπίδης Γ.
Μιχαηλίδης Π.
Παππαδόπουλος Β.
Ἀπολλωνᾶνος Γ.
Rali Ν.
Μαλούσης Ν.
Κανδύλης Στ.
Σαράφογλους Ἀχ.
Canguch Μ.
Ἀρχιτεκτονίδης Μ.
Ξανθόπουλος Κ.
Ζικέττας Ἀλεξ.
Μαναράκης Μαρ.
Σαρῆς Λουκ.
Χρηστόπουλος Δ.
Μαραγκὸς Κωνστ.
Καέτας Στ.
Ζήσης Βασ.
Μπίτζινης Γεωρ.
Κοντομιχάλης Ἀναστ.
Μιχαλήτσος Δημ.
Καροῦζος Ἀχ.
Σαββίδης Δ.
Ἰωάννου Πετ.

Γλύπτης Μιχ.
Κωνσταντινίδης Ν.
Παππαδόπουλος Α.
Κοτσαμάνογλους Α.
Τσιβόγλους Χ.
Τριανταφυλλίδης Κ.
Χουδαθερδόγλους Ἰωαν.
Συγγρὸς Α.
Ἰωαννίδης Β.
Βιτάλης Ν.
Βιτέρμπος Ν.
Οἰκονόμος Χ.
Στεφανάκης Μιλ.
Σφήκας Ν.
Ἄλτινῶφ Ἰ.
Σεκιάρης Π.
Ζαμάνος Ἐ.
Καλογριάδης Α.
Εὐνομίδης Κ.
Καλαμπάκης Εὐστ.
Νικολαΐδης Χαρ.
Κυριάκου Α.
Βάρδαλης Ἀνδ.
Ἀντωνιάδης Σ.
Μπούλης Δ.
Πλατίδης Μ.
Ζήσης Νικ.
Μαυρογιάννης Νικ.
Μαυρογιάννης Ἀνδ.
Μπατιστάτος Διον.
Παρπέρεγλους Ἰωαν.
Λογοθέτης Γ.
Ρούσης Παυλ.
Ἡρώδης Γρηγόριος
Μηνακούλης Δημ.
Δημάδης Κωνστ.
Ζωγραφίδης Ἰωαν.
Ζήσης Ζ.
Σωτηριάδης Μ.
Ἐμμανουηλίδης Ἐ.

Καλλιγᾶς Κωνστ.
Καζανόπουλος Γ.
Ξανθόπουλος Π.
Μίσσιος Ν.
Πασχάλης Κ.
Ἀμοιρόγλους Ἰ.
Ἀποστολίδης Φιλ.
Τσιγαρᾶς Ν.
Λαζόπουλος Δ.
Φίλιος Δ.
Ἀραβαντινὸς Κ.
Χατζῆ Χρήστου Χ.
Μαυρογιαννόπουλος Ν.
Βραγιώτης Ἀδολ.
Θεοδωρίδης Ἀθ.
Παππαδόπουλος Εὐστ.
Βάγιας Α.
Παππαρούσης Ν.
Ἀναγνώστιδης Εὐστ.
Γιαλούρης Γεωρ.
Μποίρης Διον.
Γεωργιάδης Α.
Παππακυριλλόπουλος Γ.
Εὐαγγελίδης Μαργ.
Γεωργιάδης Ἀντ.
Γεωργιάδης Γεωρ.
Παλαιολόγος Ἀθ.
Σταματιάδης Γεωρ.
Καμαράδος Θρασυβ.
Μεστούσης Φώτ.
Παππᾶ Χρηστίδης Ἀντ.
Παππακυριλλόπουλος Στ.
Ἄδαμαντίδης Α.
Θεοδωρίδης Κωνστ.
Ἀντωνιάδης Ἀντ.
Ράδονιτς Παν.
Πεσερᾶς Μιχ.
Βαρεσάτης Ἰωαν.
Δημητριάδης Δ.
Ἄγας Ἰακ.

Ἄγας Νικ.
Σταματιάδης Ἠλ.
Ἐμμανουήλ Σωτ.
Δημητριάδης Δ.
Ἰωαννίδης Α.
Λάμπρου Περ.
Παππαδάκης
Ἐξακουστὸς
Γιαννῆς.

—
Αἱ Κυρίαὶ
Ράλλη Ἀγγελικὴ
Ποτοῦ Ἐρριέτη
Κομβοπούλου Ἀγγελ.
Ἀσκληπιάδου Βαρ.
Ἀσκληπιάδου Ἐλένη
Περόγλου Δέσποινα
Κουμπιᾶ Ἐλένη
Ροδοκανάκη Ἀθ.
Μαραγκοῦ Εὐδοκία
Κόττη Ἀναστασία
Παππαγγελῆ Μαρία
Αἰγινήτου Αἰκατ.
Ἀπέρη Σοφία
Βρασούκα Εὐροῦ.
Εὐστρατιάδου Μαρ.
Ζουπάνου Μαρ.
Μαζαράκη Ἐρ.
Δημητριάς Ἐλένη.

—
EN AMORΓΩ.

Οἱ Κύριοι ἀντίτ.
Βερρῆς Ἱερόθεος, ἱερεὺς 4
Κωθαῖος Νεόφ. ἡγούμενος 2
Βλαβιανὸς Ἰωαν. 2
Κωθαῖος Νικητάς. 2
Δεσποτίδης Νικητ. 1
Σιγάλας Δ.
Κωθαῖος Νικ.
Ἄκυλας Γεωρ.

Μοσχόχειλος Ἴωαν.
Μοσχόχειλος Μ.
Στρίσπας Θεόδ.
Κωθαῖος Γ.
Νικηφοράκης Ἀνατ.
Μανολακάκης Μ.

ΕΝ ΕΡΜΑΥΠΟΛΕΙ.

Οἱ Κύριοι ἀντίτ.
Ῥωμάνος Δημ. 1
Πικιώνης Πητρ.
Σάλτας Παν.
Πολιτάκης Εὐθ.
Κουέρτζης Ἀνδρ.
Ἀνδρουλῆς Δ.
Νοστράκης Ἴωαν.
Βάλληνας Σ.
Νιώτης Ἀλεξ.
Ζερβόπουλος Σ.
Μαυρογορδάτος Μ.
Θεοδωρόπουλος Δ.

ΕΝ ΠΡΟΥΣΗ.

Οἱ Κύριοι ἀντίτ.
Δανασσῆς Δημ. 4
Θεοδωρίδης Π. 1
Καλλίας Κ.
Βολονάκης Μ.
Λαμπρίδης Στ.
Στρουμπούλης Κ.

Πετρακτῆς Π.

ΕΝ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΙ.

Οἱ Κύριοι ἀντίτ.
Μιχαηλίδης Δημ. 2
Πατούνας Ἴωαν.
Ἀνδρέου Ἀριστ.
Ἀληθινός Ἴωαν.
Ζῶτος Κωνστ.
Παντῆς Πάνος.
Καταπόδης Ἀ.
Ἀντιναλμάζης Ἀνδρ.
Θαλασσινός Θεμ.
Καζάσης Ἴωαν.

ΕΝ ΚΑΛΛΙΠΟΛΕΙ.

Οἱ Κύριοι ἀντίτ.
Σταυρίδης Δημ.
Δράκος Γεωρ.
Chabert I.
Στεφανίδης Χ.
Σιδερίδης Ἀρ.
Δροσιάδης Β.

Αἰτοῦμεν συγγνώμην παρὰ
τῶν Κυρίων Συνδρομητῶν, ὧν
τὰ ὀνόματα δὲν κατεχωρήθησαν
ἐν τῷ καταλόγῳ, ἕνεκα τῆς εἰς
ἡμᾶς βραδείας ἐπιστροφῆς τῶν
ἀγγελιῶν

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Ἐν τῇ 49 σελίδι παρελείφθη μετὰ τὸν τέταρτον στίχον:
ΑΘ. — Εὐχαρίστως· θὰ μοι συγχωρήσητε ὅμως νὰ λείψω
ἐπὶ τινα ὥραν, διότι δὲν τὸ ἔχω ἐδῶ προχειρον.
Ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι στιχ. 5 ἀντὶ Ἀθηναῶ, ἀνάγνωθι—Ἀφροδίτη.
Τὰ δὲ λοιπὰ τυπογραφικὰ σφάλματα ἀφίνομεν εἰς τὴν ἐπιεί-
κειαν τῶν Κ. ἀναγνωστῶν.